
6 Shrimaddevibhagavatamahapurane Shashthah Skandhah

६ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे षष्ठः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 06

File name : devIbhAgavatam06.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

६ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे षष्ठः स्कन्धः

६.१ प्रथमोऽध्यायः । त्रिशिरसस्तपोभङ्गाय देवराजेन्द्रद्वारा नानोपायश्चिन्तनवार्णनम्

।

ऋषय इत्युः ।

सूत सूत महाभाग मिष्टं ते वयनामृतम् ।

न तृप्ताः स्मो वयं पीत्वा द्वैपायनकृतं शुभम् ॥ १ ॥

पुनस्त्वां प्रष्टुमिच्छामः कथां पौराणिकीं शुभाम् ।

वेदेऽपि कथितां रम्यां प्रसिद्धां पापनाशिनीम् ॥ २ ॥

वृत्रासुरं धृतिं ध्यातो वीर्यवांस्त्वष्टुरात्मजः ।

स कथं निहतः सङ्घ्ये वासवेन महात्मना ॥ ३ ॥

त्वष्टा वै सुरपक्षीयस्तत्पुत्रो बलवत्तरः ।

शक्रेण धातितः कस्माद्ब्रह्मयोनिर्महाबलः ॥ ४ ॥

देवाः सत्त्वगुणोत्पन्ना मानुषा राजसाः स्मृताः ।

तिर्यग्यस्तामसाः प्रोक्ताः पुराणागमवादिभिः ॥ ५ ॥

विरोधोऽत्र महान् भाति नूनं शतमभेन ह ।

छलेन बलवान् वृत्रः शक्रेण विनिपातितः ॥ ६ ॥

विषगुः प्रेरयिता तत्र स तु सत्त्वधरः परः ।

प्रविष्टः पविमध्ये स छद्मना भगवान् प्रभुः ॥ ७ ॥

सन्धिं विधाय स ह्येवं मन्त्रितोऽसौ महाबलः ।

हरिभ्यां सत्यमुत्सृज्य जलकृनेन शातितः ॥ ८ ॥

कृतमिन्द्रेण हरिणा किमेतत्सूत साहसम् ।

महान्तोऽपि य मोलेन वञ्चितः पापबुद्धयः ॥ ९ ॥

अन्यायवर्तिनोऽत्यर्थं भवन्ति सुरसत्तमाः ।

सद्यायारेण युक्तेन देवाः शिष्टत्वमागताः ॥ १० ॥

अेवं विशिष्टधर्मेण शिष्टत्वं कीदृशं पुनः ।

उत्वा वृत्रं तु विश्वस्तं शङ्केण छद्मना पुनः ॥ ११ ॥

प्राप्तं पापकृलं नो वा भ्रष्टमलत्यासमुद्भवम् ।

किं य त्वया पुरा प्रोक्तं वृत्रासुरवधः कृतः ॥ १२ ॥

श्रीदेव्या षति तस्यापि चित्तं मोडयतीड नः ।

सूत उवाच ।

शृण्वन्तु मुनयो वृत्तं वृत्रासुरवधाश्रयम् ॥ १३ ॥

यथेन्द्रेण य सम्प्राप्तं दुःखं लत्यासमुद्भवम् ।

अेवमेव पुरा पृष्टो व्यासः सत्यवतीसुतः ॥ १४ ॥

पारीक्षितेन राज्ञापि स यदाड य तद्भ्रुवे ।

जनमेजय उवाच ।

कथं वृत्रासुरः पूर्वं लतो मघवता मुने ॥ १५ ॥

सडायं विष्णुमासाध छद्मना सात्त्विडेन ल ।

कथं य देव्या निलतो दैत्योऽसौ डेन डेतुना ॥ १६ ॥

कथमेकवधो द्वाभ्यां कृतः स्थान्मुनिपुङ्गव ।

तदेतश्चोतुमिच्छामि परं कौतूडलं डि मे ॥ १७ ॥

मडतां यरितं शृण्वन् को विरज्येत मानवः ।

कथयाम्भावैभवं त्वं वृत्रासुरवधाश्रितम् ॥ १८ ॥

व्यास उवाच ।

धन्योऽसि राजंस्तव बुद्धिरीदृशी

जाता पुराणश्रवणोऽतिसादरा ।

पीत्वामृतं देववरास्तु सर्वथा

पाने वितृष्णाः प्रभवन्ति वै पुनः ॥ १९ ॥

दिने दिने तेऽधिकभक्तिभावः

कथासु राजन् मडनीयकीर्तेः ।

श्रोता यदैकप्रवणः शृणोति

वक्ता तदा प्रीतमना भवीति ॥ २० ॥

युद्धं पुरा वासववृत्रयोर्धृ
वेदे प्रसिद्धं य तथा पुराणो ।
दुःखं सुरेन्द्रेण तथैव लब्धं
उत्वा रिपुं त्वाष्ट्रमपापमेव ॥ २१ ॥

चित्रं किमत्र नृपते उरिवज्रभृद्भ्यां
यश्छद्मना विनिहतस्त्रिशिरोऽथ वृत्रः ।
मायाभलेन मुनयोऽपि विमोडितास्ते
यकुश्च निन्दामनिशां किल पापभीताः ॥ २२ ॥

विष्णुः सदैव कपटेन जघान दैत्यान्
सत्वात्ममूर्तिरपि मोडमवाप्य कामम् ।
कोऽन्योऽस्ति तां भगवतीं मनसापि जेतुं
शक्तः समस्तजनमोडकरीं भवानीम् ॥ २३ ॥

मत्स्यादियोनिषु सडस्रयुगेषु सद्यः
साक्षाद्भवत्यपि यथा विनियोजितोऽत्र ।
नारायणो नरसभो भगवाननन्तः
कार्यं करोति विडिताविडितं कदाचित् ॥ २४ ॥

देहं धनं गृहमिदं स्वजना मदीयं
पुत्राः कलत्रमिति मोडमुपेत्य सर्वः ।
पुण्यं करोत्यथ य पापययं करोति
मायागुणैरतिबलैर्विकलीकृतो यत् ॥ २५ ॥

न जातु मोडं क्षपितुं नरः क्षमः
कश्चिद्भवेद्भूप परावराथवित् ।
विमोडितस्तैस्त्रिभिरेव मूलतो
वशीकृतात्मा जगतीतले भृशम् ॥ २६ ॥

अथ तौ मायया विष्णुवासवौ मोडितौ भृशम् ।
जघ्नतुश्छद्मना वृत्रं स्वार्थसाधनतत्परौ ॥ २७ ॥

तदहं सम्प्रवक्ष्यामि वृत्तान्तमवनीपते ।
कारणं पूर्ववैरस्य वृत्रवासवयोर्भियः ॥ २८ ॥
त्वष्टा प्रजापतिर्ध्यासीदेवश्रेष्ठो मडातपाः ।

देवानां कार्यकर्ता य निपुणो ब्राह्मणप्रियः ॥ २९ ॥
 स पुत्रं वै त्रिशिरसमिन्द्रद्वेषाखिलासृजत् ।
 विश्वरूपेति विख्यातं नाम्ना रूपेण मोहनम् ॥ ३० ॥
 त्रिभिः स वदनैः श्रेष्ठैर्यरोयत मनोहरैः ।
 त्रिभिर्भिन्नानि कार्याणि भुभैः समकरोन्मुनिः ॥ ३१ ॥
 वेदानेकेन सोऽधीते सुरां यैकेन सोऽपिबत् ।
 तृतीयेन द्विशः सर्वा युगपश्य निरीक्षते ॥ ३२ ॥
 त्रिशिरा भोगमुत्सृज्य तपश्चक्रे सुदुष्करम् ।
 तपस्वी स मृदुर्दान्तो धर्ममेव समाश्रितः ॥ ३३ ॥
 पञ्चाग्निसाधनं काले पादपात्रे निवेशनम् ।
 जलमध्ये निवासं च लेमन्ते शिशिरे तथा ॥ ३४ ॥
 निराहारो जितात्मासौ त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।
 तपश्चचार मेधावी दुष्करं मन्त्रबुद्धिभिः ॥ ३५ ॥
 तं च दृष्ट्वा तपस्यन्तं भेदमाप शयीपतिः ।
 विषादमगमत्तत्र शङ्कोऽयं मास्मभूदिति ॥ ३६ ॥
 दृष्ट्वा तस्य तपो वीर्यं सत्यं चामिततेजसः ।
 चिन्तां च मङ्गतीं प्राप ह्यनिशां पाकशासनः ॥ ३७ ॥
 विवर्धमानस्त्रिशिरा मामयं शातयिष्यति ।
 नोपेक्ष्यः सर्वथा शत्रुवर्धमानबलो बुधैः ॥ ३८ ॥
 तस्माद्गुपायः कर्तव्यस्तपोनाशाय साम्प्रतम् ।
 कामस्तु तपसां शत्रुः कामात्रशयति वै तपः ॥ ३९ ॥
 तथैवाद्य प्रकर्तव्यं भोगासक्तो भवेद्यथा ।
 एति सञ्चिन्त्य मनसा बुद्धिमान्बलमर्दनः ॥ ४० ॥
 आज्ञापयत्सोऽप्सरसस्त्वाष्ट्रपुत्रप्रलोभने ।
 उर्वशीं मेनकां रम्भां धृतायीं च तिलोत्तमाम् ॥ ४१ ॥
 समाहूयाभ्रवीर्यशङ्कस्तास्तदा रूपगर्विताः ।
 प्रियं कुरुष्वं मे सर्वाः कार्येऽद्य समुपस्थिते ॥ ४२ ॥

यत्तो मेऽथ मडाञ्छत्रुस्तपस्तपति दुर्जयः ।
 कार्यं कुरुत गच्छध्वं प्रलोभयत माथिरम् ॥ ४३ ॥
 शृङ्गारवेषैर्विविधैर्लविर्देलसमुद्भवैः ।
 प्रलोभयत भद्रं वः शमयध्वं ज्वरं मम ॥ ४४ ॥
 अस्वस्थोऽलं मडाभागास्तस्य ज्ञात्वा तपोबलम् ।
 बलवानासनं मेऽथ ग्रीष्मविलम्बितः ॥ ४५ ॥
 भयं मे समुपायातं क्षिप्रं नाशयताबलाः ।
 उपकुर्वन्तु सखिताः कार्येऽथ समुपस्थिते ॥ ४६ ॥
 तच्छ्रुत्वा वयनं नार्यं त्रियुस्तं प्रजाताः पुरः ।
 मा भयं कुरु देवेश यतिष्यामः प्रलोभने ॥ ४७ ॥
 यथा न स्याद्भयं तस्मात्तथा कार्यं मडाद्युते ।
 नृत्यगीतविहारैश्च मुनेस्तस्य प्रलोभने ॥ ४८ ॥
 कटाक्षैरङ्गभेदैश्च मोलयित्वा मुनिं विभो ।
 लोलुपं वशमस्माकं करिष्यामो नियन्त्रितम् ॥ ४९ ॥
 व्यास उवाच ।
 एत्याभाष्य हरिं नार्यो ययुस्त्रिशिरसोऽन्तिकम् ।
 कुर्वन्त्यो विविधान्भावान्कामशास्त्रोचितानपि ॥ ५० ॥
 गायन्त्यस्तालभेदैस्ता नृत्यन्त्यः पुरतो मुनेः ।
 तं प्रलोभयितुं यङ्कुर्नानाभावा-वराङ्गनाः ॥ ५१ ॥
 नापश्यत्स तपोराशिरङ्गनानां विडम्बनम् ।
 छन्द्रेयाणि वशे कृत्वा मूकान्धबधिरः स्थितः ॥ ५२ ॥
 दिनानि कतिथित्तस्थुर्नार्यस्तस्याश्रमे वरे ।
 कुर्वन्त्यो गाननृत्यादिप्रपञ्चानतिमोहदान् ॥ ५३ ॥
 न यथाल यदा कामं ध्यानाय त्रिशिरा मुनिः ।
 परावृत्य तदा देव्यः पुनः शङ्कमुपस्थिताः ॥ ५४ ॥
 कृताञ्जलिपुटाः सर्वा देवराजमथाब्रुवन् ।
 श्रान्ता दीना भयत्रस्ता विवर्णवदना बृशम् ॥ ५५ ॥
 देवदेव महाराज यत्रश्च परमः कृतः ।

न स शक्यो दुराधर्षो धैर्याख्यालयितुं विभो ॥ ५६ ॥

उपायोऽन्यः प्रकर्तव्यः सर्वथा पाकशासन ।

नास्माकं बलमेतस्मिंस्तापसे विजितेन्द्रिये ॥ ५७ ॥

दृष्ट्या वयं न शप्ताः स्म यदनेन मलात्मना ।

मुनिना वह्नितुल्येन तपसा द्योतितेन हि ॥ ५८ ॥

विसृज्याप्सरसः शङ्कश्चिन्तयामास मन्धरीः ।

तस्यैव च वधोपायं पापबुद्धिरसाम्प्रतम् ॥ ५९ ॥

विसृज्य लोकलज्जां स तथा पापभयं भृशम् ।

यकार पापबुद्धिं तु तद्द्रुघाय महीपते ॥ ६० ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संखितायां षष्ठस्कन्धे त्रिशिरसस्तपोभङ्गाय देवराजेत्रद्वारा

नानोपायचिन्तनवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ६१ ॥

६.२ द्वितीयोऽध्यायः । त्रिशिरवधानन्तरं वृत्रोत्पत्तिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

अथ स लोभमुपेत्य सुराधिपः

समधिगम्य गजासनसंस्थितः ।

त्रिशिरसं प्रति द्रुष्टमतिस्तदा

मुनिमपश्यदमेयपराङ्मम् ॥ १ ॥

तमभिवीक्ष्य दृढासनसंस्थितं

जितगिरं सुसमाधिवशं गतम् ।

रविविभावसुसन्निभमोजसा

सुरपतिः परमापद्मव्यगात् ॥ २ ॥

कथमसौ विनिङ्न्तुमहो मया

मुनिरपापमतिः किल सम्मतः ।

रिपुरयं सुसमिद्धतपोबलः

कथमुपेक्ष्य षडासनकामुकः ॥ ३ ॥

एति विचिन्त्य पविं परमायुधं

प्रति मुमोय मुनिं तपसि स्थितम् ।
शशिद्विवाकरसन्निभमाशुगं
त्रिशिरसं सुरसङ्घपतिः स्वयम् ॥ ४ ॥

तदभिधाततः स धरातले
डिल पपात ममार य तापसः ।
शिभरिणः शिभरं कुलिशार्दितं
निपतितं भुवि याद्भुतदर्शनम् ॥ ५ ॥

तं निहत्य मुदमाप सुरेश-
शुकुशुश्च मुनयस्तु संस्थिताः ।
डा हतेति भृशमार्तनिःस्वनाः
किं कृतं शतमभेन पापिना ॥ ६ ॥

विनापराधं तपसां निधिर्लतः
शयीपतिः पापमतिर्दुरात्मा ।
कृलं डिलायं तरसा कृतस्य
प्राप्नोतु पापी हननोद्भवस्य ॥ ७ ॥

तं निहत्य तरसा सुरराजो
निर्जगाम निजमन्दिरमाशु ।
स हतोऽपि विरराज मडात्मा
शुवमान षव तेजसां निधिः ॥ ८ ॥

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ शुवन्तमिव वृत्रडा ।
श्विन्तामापातिभिन्नाङ्गः किं वा शुवेदयं पुनः ॥ ९ ॥

विमृश्य मनसातीव तक्षाणं पुरतः स्थितम् ।
मघवा वीक्ष्य तं प्राड स्वकार्यसदृशं वयः ॥ १० ॥

तक्ष्णश्लिन्धि शिरांस्यस्य कुरुष्व वयनं मम ।
मा शुवतु मडातेजा भाति शुवन्निव स्वयम् ॥ ११ ॥

धत्याकण्य वयस्तस्य तक्षोवाय विगर्डयन् ।
तक्षोवाय ।
मडास्कन्धो भृशं भाति परशुर्न तरिष्यति ॥ १२ ॥
ततो नाडं करिष्यामि कार्यमेतद्विगर्डितम् ।

त्वया वै निन्दितं कर्म कृतं सद्भिर्विगर्हितम् ॥ १३ ॥
 अहं बिभेमि पापाद्भै मृतस्यैव य मारणे ।
 मृतोऽयं मुनिरस्त्येव शिरसः कृन्तनेन किम् ॥ १४ ॥
 भयं किं तेऽत्र सञ्जातं पाकशासन कथ्यताम् ।
 छन्द उवाच ।
 सञ्जव एव देहोऽयमाभाति विशदाकृतिः ॥ १५ ॥
 तस्माद्भिभेमि मा ज्ञुवेन्मुनिः शत्रुरयं मम ।
 तक्षोवाच ।
 नात्र किं त्रपसे विद्वन् कूरेणानेन कर्मणा ॥ १६ ॥
 ऋषिपुत्रमिमं हत्वा ब्रह्महत्याभयं न किम् ।
 छन्द उवाच ।
 प्रायश्चित्तं करिष्यामि पश्चात्पापक्षयाय वै ॥ १७ ॥
 शत्रुस्तु सर्वथा वध्यश्छलेनापि मडामते ।
 तक्षोवाच ।
 त्वं लोभाभिहतः पापं करोषि मघवन्निह ॥ १८ ॥
 तं विनाहं कथं पापं करोमि वद मे विभो ।
 छन्द उवाच ।
 मभेषु भूलु भागं ते करिष्यामि सदैव हि ॥ १९ ॥
 शिरः पशोस्तु ते भागं यज्ञे दास्यन्ति मानवाः ।
 शुल्केनानेन छिन्धि त्वं शिरांस्यस्य कुरु प्रियम् ॥ २० ॥
 व्यास उवाच ।
 अेतच्छ्रुत्वा महेन्द्रस्य वयस्तक्षा मुदान्वितः ।
 कुठारेण शिरांस्यस्य यकर्त सुदृढेन हि ॥ २१ ॥
 छिन्नानि त्रीणि शीर्षाणि पतितानि यदा भुवि ।
 तेभ्यस्तु पक्षिणः क्षिप्रं विनिष्पेतुः सडस्रशः ॥ २२ ॥
 कलविङ्कास्तित्तिरयस्तथैव य कपिञ्जलाः ।
 पृथक्पृथग्विनिष्पेतुर्भुजतस्तरसा तदा ॥ २३ ॥
 येन वेदानधीते स्म सोमं य पिबते तथा ।

तस्माद्भङ्गत्रास्त्रिलोत्पेतुः सद्येव कपिञ्जलाः ॥ २४ ॥

येन सर्वा दिशः कामं पिबन्निव निरीक्षते ।

तस्मात्तु तित्तिरास्तत्र निःसृतास्तिग्मतेजसः ॥ २५ ॥

यत्सुरापं तु तद्भङ्गं तस्मात्तु यटकाः किल ।

विनिष्पेतुस्त्रिशिरस एवं ते विडगा नृप ॥ २६ ॥

एवंविनिःसृतामृष्ट्वा तेभ्यः शङ्कस्तदाऽऽजान् ।

मुभोऽ मनसा राजन् जगाम त्रिदिवं पुनः ॥ २७ ॥

गते शङ्के तु तक्षापि स्वगृहं तरसा ययौ ।

यज्ञाभागं परं लब्ध्वा मुदमाप महीपते ॥ २८ ॥

छन्दोऽथ स्वगृहं गत्वा उत्वा शत्रुं मलाबलम् ।

मेने कृतार्थमात्मानं ब्रह्मलुप्त्यामयिन्तयन् ॥ २९ ॥

तं श्रुत्वा निहतं त्वष्टा पुत्रं परमधार्मिकम् ।

युकोपातीव मनसा वयनं येदमब्रवीत् ॥ ३० ॥

अनागसं मुनिं यस्मात्पुत्रं निहतवान्मम ।

तस्माद्दुत्पादयिष्यामि तद्गृधार्थं सुतं पुनः ॥ ३१ ॥

सुराः पश्यन्तु मे वीर्यं तपसश्च बलं तथा ।

जानातु सर्वं पापात्मा स्वकृतस्य क्वलं भङ्गत् ॥ ३२ ॥

छत्सुकृत्वाग्निं जुडावाथ मन्त्रैराथर्वणोदितैः ।

पुत्रस्थोत्पादनार्थाय त्वष्टा क्रोधसमाकुलः ॥ ३३ ॥

कृते ङोमेऽष्टरात्रं तु सन्दीपाय्य विभावसोः ।

प्रादुर्भूत् त्वरसा पुरुषः पावकोपमः ॥ ३४ ॥

तं दृष्ट्वाग्ने सुतं त्वष्टा तेजोबलसमन्वितम् ।

वेगात्प्रकटितं वहेर्दीप्यमानमिवानलम् ॥ ३५ ॥

उवाच वयनं त्वष्टा सुतं वीक्ष्य पुरःस्थितम् ।

छन्दशत्रो विवर्धस्व प्रतापात्तपसो मम ॥ ३६ ॥

छत्सुकृते वयने त्वष्टा क्रोधप्रज्वलितेन य ।

सोऽवर्धत द्विवं स्तब्ध्वा वैश्वानरसमद्युतिः ॥ ३७ ॥

जतः स पर्वताकारः कालमृत्युसमः स्वरट् ।
 किं करोमीति तं प्राड पितरं परमातुरम् ॥ ३८ ॥
 कुरु मे नामकं नाथ कार्यं कथय सुव्रत ।
 यिन्तातुरोऽसि कस्मात्त्वं ब्रूहि मे शोककारणम् ॥ ३९ ॥
 नाशयाम्यद्य ते शोकमिति मे व्रतमाहितम् ।
 तेन जतेन किं भूयः पिता भवति दुःखितः ॥ ४० ॥
 पिबामि सागरं सद्यश्चूर्णयामि धराधरान् ।
 उद्यन्तं वारयाम्यद्य तरणिं तिग्मतेजसम् ॥ ४१ ॥
 उन्मीन्द्रं ससुरं सद्यो यमं वा देवतान्तरम् ।
 क्षिपामि सागरे सर्वांसमुत्पाट्य य मेदिनीम् ॥ ४२ ॥
 एत्याकल्प्य वयस्तस्य त्वष्टा पुत्रस्य पेशलम् ।
 प्रत्युवाचातिमुदितस्तं सुतं पर्वतोपमम् ॥ ४३ ॥
 वृञ्जिनात्त्रातुमधुना यस्माच्छक्तोऽसि पुत्रक ।
 तस्माद्भूत्रं धृतिं ज्ञ्यातं तव नाम भविष्यति ॥ ४४ ॥
 भ्राता तव महाभाग त्रिशिरा नाम तापसः ।
 त्रीणि तस्य य शीर्षाणि ल्यभयन्वीर्यवन्ति य ॥ ४५ ॥
 वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञः सर्वविद्याविशारदः ।
 संस्थितस्तपसि प्रायस्त्रिलोकीविस्मयप्रदे ॥ ४६ ॥
 शक्रेण तु उतः सोऽद्य वज्रघातेन साम्प्रतम् ।
 विनापराधं सडसा छिन्नानि मस्तकानि य ॥ ४७ ॥
 तस्मात्त्वं पुरुषव्याघ्र जडि शकं कृतागसम् ।
 ब्रह्मलत्यायुतं पापं निस्त्रपं दुर्मतिं शठम् ॥ ४८ ॥
 एत्युक्त्वा य तदा त्वष्टा पुत्रशोकसमाकुलः ।
 आयुधानि य दिव्यानि यकार विविधानि य ॥ ४९ ॥
 ददावस्मै सडस्राक्षवधाय प्रबलानि य ।
 भङ्गशूलगदाशक्तितोमरप्रमुषानि वै ॥ ५० ॥
 शार्ङ्ग धनुस्तथा बाणं परिधं पट्टिशं तथा ।
 यकं दिव्यं सडस्रां सुदृशनसमप्रभम् ॥ ५१ ॥

तूष्णीरौ याक्षयौ दिव्यौ कवयं यातिसुन्दरम् ।
रथं मेघप्रतीकाशं दृढं भारसहं जवम् ॥ ५२ ॥

युद्धोपकरणं सर्वं कृत्वा पुत्राय पार्थिव ।
दत्त्वासौ प्रेरयामास त्वष्टा क्रोधसमन्वितः ॥ ५३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां षष्ठस्कन्धे त्रिंशद्विंशत्यध्यायः
वृत्रोत्पत्तिवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ६.२ ॥

६.३ तृतीयोऽध्यायः । ब्रह्मणः समाराधनाय त्वष्ट्रा वृत्रोपदेशवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

कृतस्वस्त्ययनो वृत्रो ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ।
निर्जगाम रथाद्भटो हन्तुं शकं महाबलः ॥ १ ॥

तदैव राक्षसाः क्रूराः पुरा देवपराजिताः ।
समाजग्मुश्च सेवार्थं वृत्रं ज्ञात्वा महाबलम् ॥ २ ॥

धृन्द्रदूतास्तु तं दृष्ट्वा युद्धाय तु समागतम् ।
वेगादागत्य वृत्तान्तं शशंसुस्तस्य येष्वितम् ॥ ३ ॥

दूता उच्युः ।

स्वामिञ्छीघ्रमिडायाति वृत्रो नाम शिपुस्तव ।
बलवान्स्थन्ने रुढस्त्वष्ट्रा योत्पादितः किल ॥ ४ ॥

अविचारेण नाशार्थं तव क्रोधान्वितेन वै ।
पुत्रघाताभितप्तेन दुःसहो राक्षसैर्युतः ॥ ५ ॥

यत्नं कुरु महाभाग शीघ्रमायाति साम्प्रतम् ।
मेरुमन्दरसङ्घाशो घोरशब्दोऽतिदारुणः ॥ ६ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र भीता देवगणा भृशम् ।
आगत्योयुः सुरपतिं शृण्वन्तं दूतभाषितम् ॥ ७ ॥

गणाः उच्युः ।

मघवन् दुर्निमित्तानि भवन्ति त्रिदशालये ।

भृङ्गनि भयशंसीनि पक्षिणां विरुतानि य ॥ ८ ॥
 काकगृध्रास्तथा श्येनाः कङ्कुया दारुणाः भगाः ।
 रुदन्ति विद्वृतैः शब्दैरुत्कारैर्भवनोपरि ॥ ९ ॥
 यीयीकूयीति निनदान् कुर्वन्ति विडगा भृशम् ।
 वाडनानां य नेत्रेभ्यो जलधाराः पतन्त्यधः ॥ १० ॥
 श्रूयतेऽतिमडाञ्छब्दो रुदतीनां निशासु य ।
 राक्षसीनां मडाभाग भवनोपरि दारुणः ॥ ११ ॥
 प्रपतन्ति ध्वजास्तूर्णं विना वातेन मानद ।
 प्रभवन्ति मडोत्पाता द्विवि भूम्यन्तरिक्षजाः ॥ १२ ॥
 कृष्णाम्भरधरा नार्यो भ्रमन्ति य गृहे गृहे ।
 यान्तु यान्तु गृहात्तूर्णं कुर्वन्त्यो विद्वताननाः ॥ १३ ॥
 रात्रौ स्वप्नेषु कान्तानां सुमानां निजमन्दिरे ।
 केशाँल्लुनन्ति राक्षस्यो भीषयन्त्यो भृशातुराः ॥ १४ ॥
 अेवंविधानि देवेश भूकम्पोत्काद्यस्तथा ।
 गोमायवो रुदन्ति स्म निशायां भवनानुगण्ये ॥ १५ ॥
 सरटानां य जालानि प्रभवन्ति गृहे गृहे ।
 अङ्गप्रस्फुरणानीनि दुर्निमित्तानि सर्वशः ॥ १६ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति तेषां वयः श्रुत्वा चिन्तामाप सुरेश्वरः ।
 भृङ्गस्मृतिं समाहूय पप्रच्छ य मनोगतम् ॥ १७ ॥
 इन्द्र उवाच ।
 ब्रह्मन् किमुत घोराणि निमित्तानि भवन्ति वै ।
 वाताश्च दारुणा वान्ति प्रपतन्त्युलकाः भतः ॥ १८ ॥
 सर्वज्ञोऽसि मडाभाग समर्थो विघ्ननाशने ।
 बुद्धिमाञ्छास्त्रतत्त्वज्ञो देवतानां गुरुस्तथा ॥ १९ ॥
 कुरु शान्तिं विधानज्ञ शत्रुक्षयविधायिनीम् ।
 यथा मे न भवेद्दुःखं तथा कार्यं विधीयताम् ॥ २० ॥
 भृङ्गस्मृतिरुवाच ।

डिं करोमि सलस्राक्ष त्वयाधे दृष्टुतं कृतम् ।
 अनागसं मुनिं हत्वा डिं क्लं समुपार्जितम् ॥ २१ ॥
 अत्युग्रं पुण्यपापानां क्लं भवति सत्वरम् ।
 विचार्य भलु कर्तव्यं कार्यं तद्भूतिमिच्छता ॥ २२ ॥
 परोपतापनं कर्म न कर्तव्यं कदाचन ।
 न सुभं विन्दते प्राणी परपीडापरायणः ॥ २३ ॥
 मोलात्वोभाद्भ्रमलभत्या कृता शक त्वयाधुना ।
 तस्य पापस्य सलसा क्लमेतद्गुपागतम् ॥ २४ ॥
 अवध्यः सर्वदेवानां जातोऽसौ वृत्रसंज्ञकः ।
 हन्तुं त्वां स समायाति दानवैर्बहुभिर्वृतः ॥ २५ ॥
 आयुधानि य सर्वाणि वञ्चतुल्यानि वासव ।
 त्वष्ट्रा दत्तानि दिव्यानि गृहीत्वा समुपस्थितः ॥ २६ ॥
 समागच्छति दुर्धर्षो रथाऽद्भः प्रतापवान् ।
 देवेन्द्र प्रलयं कुर्वन्नास्य मृत्युर्भविष्यति ॥ २७ ॥
 डोलाडलस्तदा जातस्तथा भ्रुवति वाऽपतौ ।
 गन्धर्वाः डिन्नरा यक्षा मुनयश्च तपोधनाः ॥ २८ ॥
 सदनानि विहायैवामराः सर्वे पलायिताः ।
 तद्दृष्ट्वा मलदाश्चर्यं शकश्चिन्तापरायणः ॥ २९ ॥
 आज्ञापयामास तदा सेनोद्योगाय सेवकान् ।
 आनयध्वं वसून् रुद्रानश्चिनौ य दिवाकरान् ॥ ३० ॥
 पूषणं य भगं वायुं कुबेरं वरुणं यमम् ।
 विमानेषु समारुड्य सायुधाः सुरसत्तमाः ॥ ३१ ॥
 समागच्छन्तु तरसा शत्रुरायाति साम्प्रतम् ।
 धत्याज्ञाप्य सुरपतिः समारुड्य गजोत्तमम् ॥ ३२ ॥
 भृडस्पतिं पुरोधाय निर्गतो निजमन्दिरात् ।
 तथैव त्रिदशाः सर्वे स्वं स्वं वाहनमास्थिताः ॥ ३३ ॥
 युद्धाय कृतसङ्कल्पा निर्ययुः शस्त्रपाणयः ।
 वृत्रोऽथ दानवैर्युक्तः सम्प्राप्तो मानसोत्तरम् ॥ ३४ ॥

पर्वतं देवतावासं रम्यं पादपशोभितम् ।
 छन्दोऽप्यागत्य सङ्ग्रामं यकार मानसोत्तरे ॥ ३५ ॥
 पर्वते देवतायुक्तो वायस्पतिपुरःसरः ।
 तत्रामूढारुणं युद्धं वृत्रवासवयोस्तदा ॥ ३६ ॥
 गदासिपरिधैः पाशैर्बाणैः शक्तिपरश्वधैः ।
 मानुषेण प्रमाणेन सङ्ग्रामः शरदां शतम् ॥ ३७ ॥
 बभूव भयदो नृणांमृषीणां भावितात्मनाम् ।
 वरुणः प्रथमं भग्नस्ततो वायुगणः डिल ॥ ३८ ॥
 यमो विभावसुः शङ्कः सर्वे ते निर्गता रणात् ।
 पलायनपरान् दृष्ट्वा देवानिन्द्रपुरोगमान् ॥ ३९ ॥
 वृत्रोऽपि पितरं प्रागाद्याश्रमस्थं मुदान्वितम् ।
 प्राणम्य प्राड त्वष्टारं पितः कार्यं मया कृतम् ॥ ४० ॥
 देवा विनिर्जिताः सर्वे सेन्द्राः समरसंस्थिताः ।
 विद्रुतास्ते गताः स्थानं यथा सिंढान्मृगा गजाः ॥ ४१ ॥
 छन्दः पदातिरगमन्मयानीतो गजोत्तमः ।
 अरैरावतोऽयं भगवन् गृडाण द्विरदोत्तमम् ॥ ४२ ॥
 न उतास्ते मया यस्माद्युक्तं भीतमारणम् ।
 आज्ञापय पुनस्तात किं करोमि तवेप्सितम् ॥ ४३ ॥
 निर्जरा निर्गताः सर्वे भयभीता भ्रमातुराः ।
 छन्दोऽप्यैरावतं त्यज्त्वा भयभीतः पलायितः ॥ ४४ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति पुत्रवयः श्रुत्वा त्वष्टा प्राड मुदान्वितः ।
 पुत्रवानधं जातोऽस्मि सङ्गलं मम जिवितम् ॥ ४५ ॥
 त्वयाहं पापितः पुत्र गतो मे मानसो ज्वरः ।
 निश्चलं मे मनो जातं दृष्ट्वा वीर्यं तवाद्भुतम् ॥ ४६ ॥
 शृणु वक्ष्याम्यहं पुत्र हितं तेऽद्य निशामय ।
 तपः कुरु महाभाग सावधानः स्थिरासनः ॥ ४७ ॥

विश्वासो नैव कर्तव्यः केषाञ्चित्पाकशासनः ।
 शत्रुस्ते छलकर्तास्ति नानाभेदविशारदः ॥ ४८ ॥
 तपसा प्राप्यते लक्ष्मीस्तपसा राज्यमुत्तमम् ।
 तपसा बलवृद्धिः स्यात्सद्गामे विजयस्तथा ॥ ४९ ॥
 आराध्य द्रुहिषां देवं लब्ध्वा वरमनुत्तमम् ।
 जडि शकं दुरायारं ब्रह्मलत्यासमावृतम् ॥ ५० ॥
 सावधानः स्थिरो भूत्वा दातारं भज शङ्करम् ।
 वाञ्छितं स वरं दधात्सन्तुष्टश्चतुराननः ॥ ५१ ॥
 तोषयित्वा विश्वयोनिं ब्रह्माणममितीजसम् ।
 अविनाशित्वमासाद्य जडि शकं कृतागसम् ॥ ५२ ॥
 वैरं मनसि मे पुत्रं वर्तते सुतघातजम् ।
 न शान्तिमनुगच्छामि न स्वपामि सुप्तेन ह ॥ ५३ ॥
 तापसो मे उत्तः पुत्रो निरागाः पाप्मना यतः ।
 न विन्दामि सुभं वृत्रं त्वं मामुद्धर दुःषितम् ॥ ५४ ॥
 व्यास उवाच ।
 तदाकर्ण्य पितुर्वाक्यं वृत्रः क्रोधयुतस्तदा ।
 आङ्गामादाय यं पितुर्जगाम तपसे मुदा ॥ ५५ ॥
 गन्धमादनमासाद्य पुण्यां देवधुनीं शुभाम् ।
 स्नात्वा कुशासनं कृत्वा संस्थितश्च स्थिरासनः ॥ ५६ ॥
 त्यक्त्वान्नं वारिपानं यं योगाभ्यासपरायणः ।
 ध्यायन्विश्वसृजं चित्ते सोपविष्टः स्थिरासने ॥ ५७ ॥
 मधवा तं तपस्यन्तं ज्ञात्वा चिन्तातुरो ज्यभूत् ।
 गन्धर्वान्प्रोषयामास विद्वार्यं पाकशासनः ॥ ५८ ॥
 यक्षांश्च पन्नगान्सर्पास्त्रिरानमितीजसः ।
 विद्याधरानप्सरसो देवदूताननेकशः ॥ ५९ ॥
 उपायास्तैः कृताः सम्यक् तपोविधाय मायिभिः ।
 न यथाल ततो ध्यानात्वाष्ट्रः परमतापसः ॥ ६० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां षष्ठस्कन्धे ब्रह्मणः समाराधनाय
त्वष्ट्रा वृत्रोपदेशवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ६.३ ॥

६.४ यतुर्थोऽध्यायः । ब्रह्मनेतृत्वे सेन्द्रैः सुरैर्विष्णोः शरणागमनवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

निर्गतास्ते परावृत्तास्तपोविद्वज्जराः सुराः ।
निराशाः कार्यसंसिद्धयै तं दृष्ट्वा दृढचेतसम् ॥ १ ॥
जाते वर्षशते पूर्णे ब्रह्मा लोकपितामहः ।
तत्राजगाम तरसा उंसाइडश्चतुर्भुजः ॥ २ ॥
आगत्य तमुवायेदं त्वष्टृपुत्र सुधी भव ।
त्यक्त्वा ध्यानं वरं ब्रूहि ददामि तव वाञ्छितम् ॥ ३ ॥
तपसा तेऽथ तुष्टोऽस्मि त्वां दृष्ट्वा यातिकर्षितम् ।
वरं वश्य भद्रं ते मनोऽभिलषितं तव ॥ ४ ॥

व्यास उवाच ।

वृत्रस्तदातिविशदां पुरतो निशम्य
वाचं सुधासमरसां जगदेककर्तुः ।
सन्त्यज्य योगकलनां सखसोदतिष्ठ-
त्सञ्जातलर्षनयनाश्रुकलाकलापः ॥ ५ ॥
पादौ प्रणम्य शिरसा प्रणयाद्विधातु-
र्बद्धाञ्जलिः पुरत एव समाससाद ।
प्रोवाच तं सुवरदं तपसा प्रसन्नं
प्रेम्णातिगद्गदगिरा विनयेन नम्रः ॥ ६ ॥

प्राप्तं मया सकलदेवपदं प्रभोऽथ
यद्दर्शनं तव सुदुर्लभमाशु जातम् ।
वाञ्छास्ति नाथ मनसि प्रवणो दुरापा
तां प्रब्रवीमि कमलासन वेत्सि भावम् ॥ ७ ॥

मृत्युश्च मा भवतु मे डिल लोडकाष्ठ-
शुष्कार्द्रवशानियैरपरैश्च शस्त्रैः ।
वृष्टि प्रयातु मम वीर्यमतीव युद्धे

यस्माद्भवामि सबलैरभरैरजेयः ॥ ८ ॥

व्यास उवाच ।

एतं सम्प्रार्थितो ब्रह्मा तमाह प्रहसन्निव ।

उत्तिष्ठ गच्छ भद्रं ते वाञ्छितं सङ्गलं सदा ॥ ९ ॥

न शृङ्खेण न यार्द्रेण न पाषाणेन दारुणम् ।

भविष्यति य ते मृत्युरिति सत्यं ब्रवीम्यहम् ॥ १० ॥

एति दत्त्वा वरं ब्रह्मा जगाम भुवनं परम् ।

वृत्रस्तु तं वरं लब्ध्वा मुदितः स्वगुहं ययौ ॥ ११ ॥

शशंस पितुरग्रे तद्भरदानं महाभक्तिः ।

त्वष्टा तु मुदितः प्राप्तं पुत्रं प्राप्तवरं तदा ॥ १२ ॥

स्वस्ति तेऽस्तु महाभाग जडि शङ्कं रिपुं मम ।

हत्वागच्छ त्रिशिरसो हन्तारं पापसंयुतम् ॥ १३ ॥

भव त्वं त्रिदशाधीशः सम्प्राप्य विजयं रणे ।

ममाधिं छिन्धि विपुलं पुत्रनाशसमुद्भवम् ॥ १४ ॥

श्रुवतो वाक्यकरणात्क्षयाहे भूरिभोजनात् ।

गयायां पिण्डदानाख्य त्रिभिः पुत्रस्य पुत्रता ॥ १५ ॥

तस्मात्पुत्रं ममात्यर्थं दुःखं नाशितुमर्हसि ।

त्रिशिरा मम यित्तात्तु नापसर्पति कर्हियित् ॥ १६ ॥

सुशीलः सत्यवादी य तापसो वेदवित्तमः ।

अपराधं विना तेन निहतः पापबुद्धिना ॥ १७ ॥

व्यास उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा वृत्रः परमदुर्जयः ।

रथमारुह्य तरसा निर्जगाम पितुर्गुहात् ॥ १८ ॥

रणदुन्दुभिनिर्घोषं शङ्खनाहं महाबलम् ।

कारयित्वा प्रयाणं स यकार मद्गवितः ॥ १९ ॥

निर्ययौ नयसंयुक्तः सेवकानिति संवदन् ।

हत्वा शङ्कं अडीष्यामि सुरराज्यमकण्टकम् ॥ २० ॥

एत्युक्त्वा निर्जगामाशु स्वसैन्यपरिवारितः ।

मडता सैन्यनादेन भीषयन्नमरावतीम् ॥ २१ ॥
तमागच्छन्तमाज्ञाय तुराषाऽपि सत्वरः ।
सेनोद्योगं भयत्रस्तः कारयामास ભારત ॥ २२ ॥
सर्वानाडूय तरसा लोकापालानरिन्दमः ।
युद्धार्थं प्रेरयन्सर्वाव्यरोयत मडाद्युतिः ॥ २३ ॥
गृध्रन्व्यूढं ततः कृत्वा संस्थितः पाकशासनः ।
तत्राजगाम वेगात्तु वृत्रः परभलार्दनः ॥ २४ ॥
देवदानवयोस्तावत्सङ्ग्रामस्तुमुलोऽभवत् ।
वृत्रवासवयोः सङ्घ्ये मनसा विजयैषिणोः ॥ २५ ॥
अेवं परस्परं युद्धे सन्दीप्ते भयदे भृशम् ।
आकूतं देवताः प्रापुर्देत्याश्च परमां मुदम् ॥ २६ ॥
तोमरैर्भिन्दिपालैश्च भङ्गैः परशुपट्टिशैः ।
जघ्नुः परस्परं देवदैत्या स्वस्ववरायुधैः ॥ २७ ॥
अेवं युद्धे वर्तमाने दारुणे लोमहर्षणे ।
शकं जग्राह सडसा वृत्रः क्रोधसमन्वितः ॥ २८ ॥
अपावृत्य मुष्णे क्षिप्त्वा स्थितो वृत्रः शतकुतुम् ।
मुदितोऽभून्मडाराज पूर्ववैरमनुस्मरन् ॥ २९ ॥
शक्रे अस्तेऽथ वृत्रेण सम्भ्रान्ता निर्जरास्तदा ।
युक्कुशः परमार्तास्ते डा शक्रेति मुडुर्मुडुः ॥ ३० ॥
अपावृतं मुष्णे शकं ज्ञात्वा सर्वे दिवौकसः ।
भृडस्पतिं प्राणाम्योयुर्दीना व्यथितयेतसः ॥ ३१ ॥
किं कर्तव्यं द्विजश्रेष्ठ त्वमस्माकं गुरुः परः ।
शको अस्तस्तु वृत्रेण रक्षितो देवतान्तरैः ॥ ३२ ॥
विना शक्रेण किं कुर्मः सर्वे डीनपराङ्मनाः ।
अभियारं कुरु विभो सत्वरः शकमुक्तये ॥ ३३ ॥
भृडस्पतिरुवाच ।
किं कर्तव्यं सुराः क्षिप्तो मुष्णमध्येऽस्ति वासवः ।
वृत्रेणोत्सादितो ञ्जुवन्नस्ति कोष्ठान्तरे रिपोः ॥ ३४ ॥

व्यास उवाच ।

देवाश्चिन्तातुराः सर्वे तुरासाहं तथाकृतम् ।
दृष्ट्वा विमृश्य तरसा यदुर्यत्वं विमुक्तये ॥ ३५ ॥

असृजन्त महासत्त्वां जृम्भिकां रिपुनाशिनीम् ।
ततो विजृम्भमाणः स व्यावृतास्थो बभूव उ ॥ ३६ ॥

विजृम्भमाणस्य ततो वृत्रस्थास्यादवापतत् ।
स्वान्यद्गान्यपि सङ्क्षिप्य निष्क्रान्तो बलसूदनः ॥ ३७ ॥

ततः प्रभृति लोकेषु जृम्भिका प्राणिसंस्थिता ।
जलृषुश्च सुराः सर्वे शकं दृष्ट्वा विनिर्गतम् ॥ ३८ ॥

ततः प्रववृते युद्धं तयोर्लोकभयप्रदम् ।
वर्षाणामयुतं यावदारुणं लोमहर्षणम् ॥ ३९ ॥

ऐकतश्च सुराः सर्वे युद्धाय समुपस्थिताः ।
ऐकतो बलवांस्त्वाङ्गः सङ्ग्रामे समवर्तत ॥ ४० ॥

यदा व्यवर्धत रणे वृत्रो वरमदावृतः ।
पराजितस्तदा शकस्तेजसा तस्य धर्षितः ॥ ४१ ॥

विव्यथे मधवा युद्धे ततः प्राप्य पराजयम् ।
विषादमगमन्देवा दृष्ट्वा शकं पराजितम् ॥ ४२ ॥

जग्मुस्त्यक्त्वा रणं सर्वे देवा षण्डपुरोगमाः ।
गृहीतं देवसदनं वृत्रेणागत्य रंभसा ॥ ४३ ॥

देवोधानानिसर्वाणि भुङ्क्तेऽसौ दानवो बलात् ।
अैरावतोऽपि दैत्येन गृहीतोऽसौ गजोत्तमः ॥ ४४ ॥

विमानानि च सर्वाणि गृहीतानि विशाम्पते ।
उच्यैःश्रवा उयवरो जातस्तस्य वशे तदा ॥ ४५ ॥

कामधेनुः पारिजातो गणेश्चाप्सरसां तथा ।
गृहीतं रत्नमात्रं तु तेन त्वष्टृसुतेन उ ॥ ४६ ॥

स्थानभ्रष्टाः सुराः सर्वे गिरिदुर्गेषु संस्थिताः ।
दुःभमापुः परिभ्रष्टा यज्ञाभागात्सुरालयात् ॥ ४७ ॥

वृत्रः सुरपदं प्राप्य बभूव मद्गर्वितः ।
 त्वष्टातीव सुभं प्राप्य भुमोद सुतसंयुतः ॥ ४८ ॥
 अमन्त्रयन्धितं देवा मुनिभिः सद्यो भारत ।
 किं कर्तव्यमिति प्राप्ते विचिन्त्य भयमोक्षिताः ॥ ४९ ॥
 जग्मुः कैलासमयलं सुराः शङ्कसमन्विताः ।
 मडादेवं प्राणभ्योयुः प्रह्लाः प्राञ्जलयो भृशम् ॥ ५० ॥
 देवदेव मडादेव कृपासिन्धो मधेश्वर ।
 रक्षास्मान्भयभीतास्तु वृत्रेणातिपराजितान् ॥ ५१ ॥
 गृहीतं देवसदनं तेन देव बलीयसा ।
 किं कर्तव्यमतः शम्भो ब्रूहि सत्यं शिवाद्य नः ॥ ५२ ॥
 किं कुर्मः क्व य गच्छामः स्थानभ्रष्टा मधेश्वर ।
 द्युभस्य नाधिगच्छामो विनाशोपायमीश्वर ॥ ५३ ॥
 साहाय्यं कुरु भूतेश व्यथिताः स्म कृपानिधे ।
 वृत्रं जहि मद्योत्सिक्तं वरदानबलाद्भिभो ॥ ५४ ॥
 शिव उवाच ।
 ब्रह्माणां पुरतः कृत्वा वयं सर्वे उरेः क्षयम् ।
 गत्वा समेत्य तं विष्णुं चिन्तयामो वधोद्यमम् ॥ ५५ ॥
 स शक्तश्च छलज्ञश्च बलवान्बुद्धिमत्तरः ।
 शरण्यश्च दयाब्धिश्च वासुदेवो जनार्दनः ॥ ५६ ॥
 विना तं देवदेवेशं नार्थसिद्धिर्भविष्यति ।
 तस्मात्तत्र य गन्तव्यं सर्वकार्यार्थसिद्ध्ये ॥ ५७ ॥
 व्यास उवाच ।
 षति सञ्चिन्त्य ते सर्वे ब्रह्मा शङ्कः सशङ्करः ।
 जग्मुर्विष्णोः क्षयं देवाः शरण्यं भक्तवत्सलम् ॥ ५८ ॥
 गत्वा विष्णुपदं देवास्तुष्टुवुः परमेश्वरम् ।
 हरिं पुरुषसूक्तेन वेदोक्तेन जगद्गुरुम् ॥ ५९ ॥
 प्रत्यक्षोऽभूज्जगन्नाथस्तेषां स कमलापतिः ।
 सम्मान्य य सुरान्सर्वानित्युवाच पुरःस्थितः ॥ ६० ॥

किंमागताः स्म लोकेशा उरभ्रमसमन्विताः ।
कारणं कथयध्वं वः सर्वेषां सुरसत्तमाः ॥ ६१ ॥

व्यास उवाच ।
एति श्रुत्वा उरेर्वाङ्मयं नोयुर्देवा रमापतिम् ।
चिन्ताविष्टाः स्थिताः प्रायः सर्वेप्राञ्जलयस्तथा ॥ ६२ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां षष्ठस्कन्धे भ्रमनेतृत्वे सेन्द्रैः सुरैर्विष्णोः
शरणगमनवर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ६.४ ॥

६.५ पञ्चमोऽध्यायः । देवीसमारोधनाय देवकृतस्तुतिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
तथा चिन्तातुरान्वीक्ष्य सर्वान्मवार्थतत्त्ववित् ।
प्राड प्रेमभरोद्भ्रान्तान्माधवो मेदिनीपते ॥ १ ॥

विष्णुरुवाच ।
किं मौनमाश्रिता यूयं भ्रुवन्तु कारणं सुराः ।
सदसद्भापि यच्छ्रुत्वा यतिष्ये तन्निवारणे ॥ २ ॥

देवा उच्युः ।
किंमज्ञातं तव विभो त्रिषु लोकेषु वर्तते ।
सर्वं वेद भवान्कार्यं किं पृच्छसि पुनः पुनः ॥ ३ ॥

त्वया पूर्वं बलिर्बद्धः शङ्को देवाधिपः कृतः ।
वामनं वपुरास्थाय कान्तं त्रिभुवनं पदैः ॥ ४ ॥

अमृतं त्वालुतं विष्णो दैत्याश्च विनिपातिताः ।
त्वं प्रभुः सर्वदेवानां सर्वापिद्विनिवारणे ॥ ५ ॥

विष्णुरुवाच ।
न भेतव्यं सुरवरा वेद्म्युपायं सुसम्मतम् ।
तद्गहाय प्रवक्ष्यामि येन सौभ्यं भविष्यति ॥ ६ ॥

अवश्यं करणीयं मे भवतां छितमात्मना ।
भुङ्क्ष्या बलेन यार्थेन येन केनश्चलेन वा ॥ ७ ॥

उपायाः भुवु यत्वारः कथितास्तत्त्वदर्शिभिः ।
 सामाद्यः सुदुत्सवेव दुर्दुष्टेषु विशेषतः ॥ ८ ॥
 ब्रह्मज्ञास्य वरो दत्तस्तपसाऽऽराधितेन य ।
 दुर्जयत्वं य सम्प्राप्तं वरदानप्रभावतः ॥ ९ ॥
 अजेयः सर्वभूतानां त्वष्टा समुपपादितः ।
 ततो बलेन वृद्धिं स प्राप्नोति परपुरञ्जयः ॥ १० ॥
 दुःसाध्योऽसौ सुराः शत्रुर्विना सामप्रतारणम् ।
 प्रलोभ्य वशमानेयोऽन्तव्यस्तु ततः परम् ॥ ११ ॥
 गच्छध्वं सर्वगन्धर्वा यत्रास्ति बलवत्तरः ।
 साम तस्य प्रयुञ्जध्वं तत एतेन विजेष्यथ ॥ १२ ॥
 सङ्गम्य शपथात्कृत्वा विश्वास्य समयेन हि ।
 मित्रत्वं य समाधायऽन्तव्यः प्रबलो रिपुः ॥ १३ ॥
 अदृश्यः सम्प्रवेक्ष्यामि वज्रमस्य वरायुधम् ।
 साडाव्यं य करिष्यामि शङ्कस्याहं सुरोत्तमाः ॥ १४ ॥
 समयं य प्रतीक्षध्वं सर्वथैवायुषः क्षये ।
 मरणं विबुधास्तस्य नान्यथा सम्भविष्यति ॥ १५ ॥
 गच्छध्वमृषिभिः सार्धं गन्धर्वाः कपटावृताः ।
 छन्द्रेण सऽहं मित्रत्वं कुरुध्वं वाक्यदानतः ॥ १६ ॥
 यथा स याति विश्वासं तथा कार्यं प्रतारणम् ।
 गुह्योऽहं सम्प्रवेक्ष्यामि पविं सञ्छादितं दृढम् ॥ १७ ॥
 विश्वस्तं मघवा शत्रुंऽहं निष्यति न यान्यथा ।
 विश्वासस्य कृते पापं कृत्वा शङ्कस्तु पृष्ठतः ॥ १८ ॥
 मत्सहायोऽथ वज्रेण शातयिष्यति पापिनम् ।
 न दोषोऽत्र शठे शत्रौ शाठ्यमेव प्रकुर्वतः ॥ १९ ॥
 नान्यथा बलवान्वध्यः शूरधर्मोऽत्र जायते ।
 वामनं रुपमाधाय मयायं वञ्चितो बलिः ॥ २० ॥
 कृत्वा य मोहिनीवेषं दैत्याः सर्वेऽपिवञ्चिताः ।
 भवन्तः सङ्घिताः सर्वे देवीं भगवतीं शिवाम् ॥ २१ ॥

गच्छध्वं शरणां भावैः स्तोत्रमन्त्रैः सुरोत्तमाः ।
 साहाय्यं सा योगमाया भवतां संविधास्यति ॥ २२ ॥
 वन्दामले सदा देवीं सात्त्विकीं प्रकृतिं पराम् ।
 सिद्धिदां कामदां कामां दुरापामकृतात्मभिः ॥ २३ ॥
 धन्द्रोऽपि तां समाराध्य उनिष्यति शिंपुं रणे ।
 मोहिनी सा महामाया मोहयिष्यति दानवम् ॥ २४ ॥
 मोहितो मायया वृत्रः सुभसाध्यो भविष्यति ।
 प्रसन्नायां पराम्बायां सर्वं साध्यं भविष्यति ॥ २५ ॥
 नोयेन्मनोरथावाभिर्न कस्यापि भविष्यति ।
 अन्तर्यामिस्वरूपा सा सर्वकारणकारणा ॥ २६ ॥
 तस्मात्तां विश्वजननीं प्रकृतिं परमादृताः ।
 भजध्वं सात्त्विकैर्भावैः शत्रुनाशाय सत्तमाः ॥ २७ ॥
 पुरा मयापि सङ्ग्रामं कृत्वा परमदारुणम् ।
 पञ्चवर्षसदस्त्राणि निहतौ मधुकैटभौ ॥ २८ ॥
 स्तुता मया तदात्यर्थं प्रसन्ना प्रकृतिः परा ।
 मोहितौ तौ तदा दैत्यौ छलेन च मया हतौ ॥ २९ ॥
 विप्रलब्धौ महाबाहू दानवौ मद्गर्वितौ ।
 तथा कुरुध्वं प्रकृतेर्भजनं भावसंयुताः ॥ ३० ॥
 सर्वथा कार्यसिद्धिं सा कश्चिष्यति सुरोत्तमाः ।
 अ एवं ते दत्तमतयो विष्णुना प्रभविष्णुना ॥ ३१ ॥
 जग्मुस्ते मेरुशिष्यरं मन्दारद्रुममण्डितम् ।
 ओकान्ते संस्थिता देवाः कृत्वा ध्यानं जपं तपः ॥ ३२ ॥
 तुष्टुवुर्जगतां धात्रीं सृष्टिसंसारकारिणीम् ।
 भक्तकामदुघामम्बां संसारकलेशनाशिनीम् ॥ ३३ ॥
 देवा ऋचुः ।
 देवि प्रसीद परिपाळि सुरान्प्रतमान्
 वृत्रासुरेण समरे परिपीडितांश्च ।

दीनार्तिनाशनपरे परमार्थतत्त्वे
प्राप्तांस्त्वद्दुःखिकमलं शरणां सदैव ॥ ३४ ॥

त्वं सर्वविश्वजननी परिपालयास्मान्
पुत्रानिवातिपतितान् रिपुसङ्कुटेऽस्मिन् ।
मातर्न तेऽस्त्यविदितं भुवनत्रयेऽपि
कस्माद्गुपेक्षसि सुरानसुरप्रतमान् ॥ ३५ ॥

त्रैलोक्यमेतदभिलं विदितं त्वयैव
ब्रह्मा हरिः पशुपतिस्तव वासनोत्थाः ।
कुर्वन्ति कार्यमभिलं स्ववशा न ते ते
भ्रूभङ्गयालनवशाद्धिहरन्ति कामम् ॥ ३६ ॥

माता सुतान्परिभवात्परिपाति दीनान्
रीतिस्त्वयैव रथिता प्रकटापराधान् ।
कस्मान्न पालयसि देवि विनापराधा-
नस्मांस्त्वद्दुःखिशरणांशुकराणारसाब्धे ॥ ३७ ॥

नूनं मद्दुःखिभजनामपदाः डिलैते
भक्तिं विधाय विभवे सुप्नभोगलुब्धाः ।
नेमे कटाक्षविषया षति येन यैषा
रीतिः सुते जननकर्तरि यापि दृष्टा ॥ ३८ ॥

दोषो न नोऽत्र जननि प्रतिभाति शित्ते
यत्ते विधाय भजनं विभवे निमग्नाः ।
मोहस्त्वया विरथितः प्रभवत्यसौ न-
स्तस्मात्स्वभावकराणो दयसे कथं न ॥ ३९ ॥

पूर्वं त्वया जननि दैत्यपतिर्भविष्ठो
व्यापादितो मलिषरूपधरः डिलाज्जै ।
अस्मत्कृते सकललोकभयावडोऽसौ
वृत्रं कथं न भयदं विधुनोषि मातः ॥ ४० ॥

शुम्भस्तथातिभलवाननुजो निशुम्भ-
स्तौ भ्रातरौ तदनुगा निडता डतौ य ।
वृत्रं तथा जडि षलं प्रभलं दयार्द्रं
भत्तं विमोडय तथा न भवेद्यथासौ ॥ ४१ ॥

त्वं पालयाध विबुधानसुरेण मातः
सन्तापितानतितरां भयविह्वलांश्च ।
नान्योऽस्ति कोऽपि भुवनेषु सुरार्तिहन्ता
यः क्लेशजालमपिलं निदधेत्स्वशक्त्या ॥ ४२ ॥

वृत्रे दया तव यद्वि प्रथिता तथापि
जड्येनमाशु जनदुःखकरे फलं य ।
पापात्समुद्धर भवानि शरैः पुनाना
नोयेत्प्रयास्यति तमो ननु दृष्टबुद्धिः ॥ ४३ ॥

ते प्रापिताः सुरवन् विबुधारयो ये
हत्वा रणेऽपि विशिषैः किल पावितास्ते ।
त्राता न किं निरयपातभयाद्द्वयार्द्रं
यश्छत्रवोऽपि न हि किं विनिर्दसि वृत्रम् ॥ ४४ ॥

जानीमहे रिपुरसौ तव सेवको न
प्रायेण पीडयति नः किल पापबुद्धिः ।
यस्तावकस्त्विह भवेदभरानसौ किं
त्वत्यादपङ्कजरतान्ननु पीडयेद्वा ॥ ४५ ॥

कुर्मः कथं जननि पूजनमद्य तेऽम्भ
पुष्पादिकं तव विनिर्मितमेव यस्मात् ।
मन्त्रा वयं य सकलं परशक्तिरुपं
तस्माद्भवानि यरणे प्राणताः स्म नूनम् ॥ ४६ ॥

धन्यास्त एव मनुजा हि भजन्ति भक्त्या
पादाम्बुजं तव भवाब्जिजलेषु पीतम् ।
यं योगिनोऽपि मनसा सततं स्मरन्ति
भोक्षार्थिनो विगतरागविकारमोहाः ॥ ४७ ॥

ये याज्ञिकाः सकलवेदविदोऽपि नूनं
त्वां संस्मरन्ति सततं किल लोमकाले ।
स्वाहां तु तृप्तिजननीमभरेश्चराणां
भूयः स्वधां पितृगणस्य य तृप्तिहेतुम् ॥ ४८ ॥

मेधासि कान्तिरसि शान्तिरपि प्रसिद्धा

बुद्धिस्त्वमेव विशदार्थकरी नराणाम् ।
सर्वं त्वमेव विभवं भुवनत्रयेऽस्मि-
न्भूत्वा ददासि भजतां कृपया सदैव ॥ ४९ ॥

व्यास उवाच ।
श्रेयं स्तुता सुरैर्देवी प्रत्यक्षा साभवत्तदा ।
यारुद्रपथरा तन्वी सर्वाभरणभूषिता ॥ ५० ॥

पाशाङ्कुशवराभीतिलसद्बाहुयतुष्टया ।
रणत्किङ्किणिकाजालरसनाभङ्गसत्कटिः ॥ ५१ ॥

कलकण्ठीरवा कान्ता क्वणत्कुङ्कानूपुरा ।
यन्द्रभाङ्गसमाभङ्गरत्नमौलिविराजिता ॥ ५२ ॥

मन्दस्मितारविन्दास्था नेत्रत्रयविभूषिता ।
पारिजातप्रसूनाख्यनालवर्णसमप्रभा ॥ ५३ ॥

रक्ताम्बरपरीधाना रक्तयन्दनयर्थिता ।
प्रसादसुमुष्मी देवी करुणारससागरा ॥ ५४ ॥

सर्वशृङ्गारवेषाढ्या सर्वद्वैतारणिः परा ।
सर्वज्ञा सर्वकर्त्री य सर्वाधिष्ठानरूपिणी ॥ ५५ ॥

सर्ववेदान्तसंक्षिप्ता सख्यिदानन्दरूपिणी ।
प्रणोमुस्तां समालोक्य सुरा देवीं पुरःस्थिताम् ॥ ५६ ॥

तानाह प्रणतानम्भा किं वः कार्यं भुवन्तु माम् ।
देवा त्रिभुः ।

मोक्षयैनं रिपुं वृत्रं देवानामतिदुःभदम् ॥ ५७ ॥

यथा विश्वसते देवांस्तथा कुरु विमोहितम् ।
आयुधे य बलं देहि हतः स्याद्यैन वा रिपुः ॥ ५८ ॥

व्यास उवाच ।
तथेत्युक्त्वा भगवती तत्रैवान्तरधीयत ।
स्वानि स्वानि निकेतानि जग्मुर्देवा मुदान्विताः ॥ ५९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां षष्ठस्कन्धे
देवीसमाराधनाय देवकृतस्तुतिवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ६.५ ॥

६.६ षष्ठोऽध्यायः । छन्नेन्द्रेण हेनद्वारा पराशक्तिस्मरणमूर्वकं वृत्रलननवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

अेवं प्राप्तवरा देवा ऋषयश्च तपोधनाः ।

(जग्मुः सर्वे य सम्मन्त्र्य वृत्रस्याश्रममुत्तमं ।)

६६शुस्तत्र तं वृत्रं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥ १ ॥

धक्ष्यन्तमिव लोकांस्त्री-ग्रसन्तमिव यामरान् ।

ऋषयोऽथ ततोऽभ्येत्य वृत्रमूयुः प्रियं वयः ॥ २ ॥

देवकार्यार्थसिद्ध्यर्थं सामयुक्तं रसात्मकम् ।

ऋषय उच्युः ।

वृत्र वृत्र महाभाग सर्वलोकभयङ्कर ॥ ३ ॥

व्यासं त्वयैतत्सकलं ब्रह्माण्डमपिलं किल ।

शक्येण तव वैरं यत्तत्तु सौम्यविघातकम् ॥ ४ ॥

युवयोर्दुःखं कामं यिन्तावृद्धिकरं परम् ।

न त्वं स्वपिषि सन्तुष्टो न यापि मधवा तथा ॥ ५ ॥

सुभं स्वपिति यिन्तार्तो द्वयोर्यद्वैरिजं भयम् ।

युवयोर्युध्यतोः कालो व्यतीतस्तु महानिड ॥ ६ ॥

पीड्यन्ते य प्रजाः सर्वाः सदेवासुरमानवाः ।

संसारोऽत्र सुभं ग्राह्यं दुःखं डेयमिति स्थितिः ॥ ७ ॥

न सुभं कृतवैरस्य भवतीति विनिर्णयः ।

सङ्ग्रामरसिकाः शूराः प्रशंसन्ति न पण्डिताः ॥ ८ ॥

युद्धं शङ्कारयतुरा षण्ड्रियार्थविघातकम् ।

पुष्पैरपि न योद्धव्यं किं पुनर्निशितैः शरैः ॥ ९ ॥

युद्धे विजयसन्देहो निश्चयं बाणताडनम् ।

दैवाधीनमिदं विश्वं तथा जयपराजयौ ॥ १० ॥

दैवाधीनाविति ज्ञात्वा न योद्धव्यं कदाचन ।

कालेऽथ भोजनं स्नानं शय्यायां शयनं तथा ॥ ११ ॥

परिचर्यापरा भार्या संसारे सुभसाधनम् ।

किं सुभं युध्यतः सङ्घ्ये आणवृष्टिभयङ्करे ॥ १२ ॥

भङ्गपातातिरौद्रे य तथारातिसुभप्रदे ।

सङ्ग्रामे मरणत्स्वर्गसुभप्रामिरिति स्फुटम् ॥ १३ ॥

प्रलोभनपरं वाक्यं नोदनार्थं निरर्थकम् ।

छित्त्वा देहं व्यथां प्राप्य शृङ्गालकरटादिभिः ॥ १४ ॥

पश्चात्स्वर्गसुभावाप्तिं को वा वाञ्छति मन्दधीः ।

सभ्यं भवतु ते वृत्र शङ्केण सड नित्यदा ॥ १५ ॥

अवाप्स्यसि सुभं त्वं य शङ्कश्चापि निरन्तरम् ।

वयं य तापसाः सर्वे गन्धर्वाश्च निजाश्रमे ॥ १६ ॥

सुभवासं गमिष्यामः शान्ते वैरेऽधुनैव वाम् ।

सङ्ग्रामे युवयोर्धरि वरतमाने दिवानिशम् ॥ १७ ॥

पीड्यन्ते मुनयः सर्वे गन्धर्वाः किन्नरा नराः ।

सर्वेषां शान्तिकामानां सभ्यमिच्छामहे वयम् ॥ १८ ॥

मुनयस्त्वं य शङ्कश्च प्राप्नुवन्तु सुभं किल ।

मध्यस्थाश्च वयं वृत्र युवयोः सभ्यकारणे ॥ १९ ॥

शपथं कारयित्वात्र योजयामो मिथः प्रियम् ।

शङ्कस्तु शपथाङ्कत्वा यथोक्तांश्च तवाग्रतः ॥ २० ॥

चित्तं ते प्रीतिसंयुक्तं करिष्यति तु साम्प्रतम् ।

सत्याधारा धरा नूनं सत्येन य दिवाकरः ॥ २१ ॥

तपत्ययं यथाकालं वायुः सत्येन वात्यथ ।

उदन्वानपि मर्यादां सत्येनैव न मुञ्चति ॥ २२ ॥

तस्मात्सत्येन सभ्यं वा भवत्वद्य यथासुभम् ।

अेकत्र शयनं क्रीडा जलकेलिं सुभासनम् ॥ २३ ॥

युवाभ्यां सर्वथा कार्यं कर्तव्यं सभ्यमेत्य य ।

व्यास उवाच ।

महर्षिवचनं श्रुत्वा तानुवाच महामतिः ॥ २४ ॥

अवश्यं भगवन्तो मे माननीयास्तपस्विनः ।

भवन्तो मुनयः क्वापि न मिथ्यावादिनो भृशम् ॥ २५ ॥

सदायाराः सुशान्ताश्च न विदुश्छलकारणम् ।
कृतवैरे शठे स्तब्धे कामुके य गतत्विषि ॥ २६ ॥
निर्लज्जे नैव कर्तव्यं सभ्यं मतिमता सदा ।
निर्लज्जोऽयं दुराचारो ब्रह्मला लम्पटः शठः ॥ २७ ॥
न विश्वासस्तु कर्तव्यः सर्वथैवेदृशे जने ।
भवन्तो निपुणाः सर्वे न द्रोहमतयः सदा ॥ २८ ॥
अनभिज्ञास्तु शान्तत्वाच्चित्तानामतिवादिनाम् ।
मुनय उचुः ।
जन्तुः कृतस्य भोक्ता वै शुभस्य त्वशुभस्य य ॥ २९ ॥
द्रोहं कृत्वा कुतः शान्तिमाप्नुयात्रष्टयेतनः ।
विश्वासघातकर्तारो नरकं यान्ति निश्चयम् ॥ ३० ॥
दुःखं य समवाप्नोति नूनं विश्वासघातकः ।
निष्कृतिर्ब्रह्मलन्तृणां सुरापानां य निष्कृतिः ॥ ३१ ॥
विश्वासघातिनां नैव मित्रद्रोहकृतामपि ।
समयं ब्रूहि सर्वज्ञ यथा ते येतसि ध्रुवम् ॥ ३२ ॥
तेनैव समयेनाद्य सन्धिः स्याद्दुःखयोः किल ।
वृत्र उवाच ।
न शुष्केण न यार्द्रेण नाश्मना न य दारुणा ॥ ३३ ॥
न वज्रेण मलाभागे न दिवा निशि नैव य ।
वध्यो भवेयं विप्रेन्द्राः शक्यस्य सद्यैवतैः ॥ ३४ ॥
अेवं मे रोचते सन्धिः शक्येण सद्य नान्यथा ।
व्यास उवाच ।
ऋषयस्तं तदा प्राडुर्बाढमित्येव यादृताः ॥ ३५ ॥
समयं श्रावयामासुस्तत्रानीय सुरेश्वरम् ।
छन्दोऽपि शपथांस्तत्र यकार विगतश्वरः ॥ ३६ ॥
साक्षिणं पावकं कृत्वा मुनीनां सन्निधौ किल ।
वृत्रस्तु वयनैस्तस्य विश्वासमगमत्तदा ॥ ३७ ॥

भ्रूव भिन्नवच्छेदे सलयथापिरायणः ।
 कदाचिन्नन्दने थोभौ कदाचिद्गन्धमादने ॥ ३८ ॥
 कदाचिद्दुग्धेस्तीरे मोदमानौ विचेरतुः ।
 अेवं कृते य सन्धाने वृत्रः प्रमुदितोऽभवत् ॥ ३९ ॥
 शक्रोऽपि वधकामस्तु तद्दुपायानचिन्तयत् ।
 रन्ध्रान्वेषी समुद्विग्नस्तदासीन्मधवा बृशम् ॥ ४० ॥
 अेवं चिन्तयतस्तस्य कालः समभिवर्तत ।
 विश्वासं परमं प्राप वृत्रः शकेऽतिदारुणे ॥ ४१ ॥
 अेवं कतिचिदब्दानि गतानि समये कृते ।
 वृत्रस्य मरणोपायान्मनसीन्द्रोऽप्यचिन्तयत् ॥ ४२ ॥
 त्वष्टैकदा सुतं प्राड विश्वस्तं पाकशासने ।
 पुत्र वृत्र महाभाग शृणु मे वचनं छितम् ॥ ४३ ॥
 न विश्वासस्तु कर्तव्यः कृतवैरे कथञ्चन ।
 मधवा कृतवैरस्ते सदासूयापरः परैः ॥ ४४ ॥
 लोभान्मतो द्वेषरतः परदुःभोत्सवान्वितः ।
 परदारलम्पटः स पापबुद्धिः प्रतारकः ॥ ४५ ॥
 रन्ध्रान्वेषी द्रोहपरो मायावी मद्गर्वितः ।
 यः प्रविश्योदरे मातुर्गर्भच्छेदं यकार ७ ॥ ४६ ॥
 सप्तकृत्वः सप्तकृत्वः कन्दमानमनातुरः ।
 तस्मात्पुत्र न कर्तव्यो विश्वासस्तु कथञ्चन ॥ ४७ ॥
 कृतपापस्य का लज्जा पुनः पुत्र प्रकुर्वतः ।
 व्यास उवाच ।
 अेवं प्रबोधितः पित्रा वचनैर्ऽतुसंयुतेः ॥ ४८ ॥
 न बुबोधे तदा वृत्र आसन्नमरणः किल ।
 स कदाचित्समुद्रान्ते तमपश्यन्महासुरम् ॥ ४९ ॥
 सन्ध्याकाल उपावृत्ते मुहूर्तेऽतीव दारुणे ।
 ततः सञ्चिन्त्य मधवा वरदानं महात्मनाम् ॥ ५० ॥
 सन्ध्येयं वर्तते रौद्रा न रात्रिर्दिवसो न य ।

उन्तव्योऽयं मया याधे भलेनैव न संशयः ॥ ५१ ॥

ओकाडी विजने यात्र समग्रामः समयोचितः ।

ओवं विचार्य मनसा सस्मार उरिमव्ययम् ॥ ५२ ॥

तत्राजगाम भगवानदृश्यः पुरुषोत्तमः ।

वज्रमध्ये प्रविश्यासौ संस्थितो भगवान्हरिः ॥ ५३ ॥

धन्द्रो बुद्धिं यकाराशु तदा वृत्रवधं प्रति ।

धति सञ्चिन्त्य मनसा कथं उन्यां शिपुं रणे ॥ ५४ ॥

अजेयं सर्वथा सर्वदिवैश्च दानवैस्तथा ।

यदि वृत्रं न उन्मथे वञ्चयित्वा महाबलम् ॥ ५५ ॥

न श्रेयो मम नूनं स्यात्सर्वथा शिपुरक्षाणात् ।

अपां हेनं तदापश्यत्समुद्रे पर्वतोपमम् ॥ ५६ ॥

नायं शुष्को न यार्द्रोऽयं न य शस्त्रमिदं तथा ।

अपां हेनं तदा शको जग्राह किल वीलयथा ॥ ५७ ॥

परां शक्तिं य सस्मार भक्त्या परमया युतः ।

स्मृतमात्रा तदा देवी स्वांशं हेने न्यधापयत् ॥ ५८ ॥

वज्रं तदावृतं तत्र यकार हरिसंयुतम् ।

हेनावृतं पविं तत्र शकश्चिक्षेप तं प्रति ॥ ५९ ॥

सहसा निपपाताशु वज्राहत धवायलः ।

वासवस्तु प्रलृष्टात्मा बभूव निहतो तदा ॥ ६० ॥

ऋषयश्च भडेन्द्रं तमस्तुवन्विविधैः स्तवैः ।

उतशत्रुः प्रलृष्टात्मा वासवः सह दैवतैः ॥ ६१ ॥

देवीं सम्भूजयामास यत्प्रसादाद्भद्रतो शिपुः ।

प्रसादयामास तदा स्तोत्रैर्नानाविधैरपि ॥ ६२ ॥

देवोधाने पराशक्तेः प्रासादमकरोद्भद्रः ।

पद्मरागमयीं मूर्तिं स्थापयामास वासवः ॥ ६३ ॥

त्रिकालं मलतीं पूजां यद्भुः सर्वेऽपि निर्जराः ।

तदाप्रभृति देवानां श्रीदेवी कुलदैवतम् ॥ ६४ ॥

विष्णुं त्रिभुवनश्रेष्ठं पूजयामास वासवः ।
ततो ऽते मडावीर्ये वृत्रे देवभयङ्करे ॥ ६५ ॥
प्रववौ य शिवो वायुर्जडुषुर्देवतास्तथा ।
ऽते तस्मिन्सगन्धर्वा यक्षराक्षसाकिन्नराः ॥ ६६ ॥
ऽत्थं वृत्रः पराशक्तिप्रवेशयुतकृतः ।
तथा कृतविमोडाख्य शक्रेण सडसा ऽतः ॥ ६७ ॥
ततो वृत्रनिडन्नीति देवी लोकेषु गीयते ।
शक्रेण निडतत्वाख्य शक्रेण ऽत उच्यते ॥ ६८ ॥
ऽति श्रीमद्देवीभागवते मडापुराणेऽष्टादशसाडस्यां
संछितायां षष्ठस्कन्धे छत्रेनेन्द्रेण केन्द्रारा पराशक्ति-
स्मरणमूर्धकं वृत्रडननवार्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६.६ ॥

६.७ सप्तमोऽध्यायः । ऽन्द्रस्य पद्मनालप्रवेशानन्तरं नडुषस्य देवेन्द्रपदेऽभिषेकवार्णनम्

।

व्यास उवाच ।
अथ तं पतितं दृष्ट्वा विष्णुर्विष्णुपुरीं ययौ ।
मनसा शङ्कमानस्तु तस्य ऽत्याकृतं भयम् ॥ १ ॥
ऽन्द्रोऽपि भयसन्त्रस्तो यथाविन्द्रपुरीं ततः ।
मुनयो भयसंवित्रा ऽयभवन्निडते शिपौ ॥ २ ॥
किमस्माभिः कृतं पापं यदसौ वञ्चितः किल ।
मुनिशब्दो वृथा जातः सुरेशस्य य सङ्गमात् ॥ ३ ॥
अस्माकं वयनाद्भूतो विश्वासमगमत्किल ।
विश्वासघातिनः सङ्गाद्रयं विश्वासघातकः ॥ ४ ॥
धिगियं ममता पापमूलमेवमनर्थकृत् ।
यदस्माभिश्छलं कृत्वा शपथैर्वञ्चितोऽसुरः ॥ ५ ॥
मन्त्रकृद्भुद्धिदाता य प्रेरकः पापकारिणाम् ।
पापभाङ्गस भवेन्नूनं पक्षकर्ता तथैव य ॥ ६ ॥
विष्णुनापि कृतं पापं यत्साडाख्यमवासवान् ।

वज्रं प्रविश्य येनासौ पातितः सत्त्वमूर्तिना ॥ ७ ॥
 नूनं स्वार्थपरः प्राणी न पापात्रासमश्नुते ।
 उरिणा उरिसङ्गेन सर्वथा दृष्टृतं कृतम् ॥ ८ ॥
 द्वावेव स्तः पदार्थानां द्वावेव निधनं गतौ ।
 प्रथमश्च तुरीयश्च यौ त्रिलोक्यां तु दुर्लभौ ॥ ९ ॥
 अर्थकामौ प्रशस्तौ द्वौ सर्वेषां सम्मतौ प्रियौ ।
 धर्माधर्मेति वाग्वाद्यो दम्भोऽयं मडतामपि ॥ १० ॥
 मुनयोऽपि मनस्तापमेवं कृत्वा पुनः पुनः ।
 जग्मुः स्वानाश्रमानेव विमनस्का उतोद्यमाः ॥ ११ ॥
 त्वष्टा तु निहतं श्रुत्वा पुत्रमिन्द्रेण भारत ।
 रुरोद दृःभसन्तप्तो निर्वेदमगमत्पुनः ॥ १२ ॥
 यत्रासौ पतितस्तत्र गत्वा वीक्ष्य तथागतम् ।
 संस्कारं कारयामास विधिवत्पारलौकिकम् ॥ १३ ॥
 स्नात्वास्थ सलिलं दत्त्वा कृत्वा यैवौर्ध्वद्वैडिकम् ।
 शशापेन्द्रं स शोकार्तः पापिष्ठं मित्रघातकम् ॥ १४ ॥
 यथा मे निहतः पुत्रः प्रलोभ्य शपथैर्भृशम् ।
 तथेन्द्रोऽपि मलदुष्पुं प्राप्नोतु विधिनिर्मितम् ॥ १५ ॥
 एति शम्वा सुरेशानं त्वष्टा तापसमन्वितः ।
 मेरोः शिष्यरमास्थाय तपस्तेपे सुदुष्करम् ॥ १६ ॥
 जनमेजय उवाच ।
 उत्वा त्वाष्ट्रं सुरेशोऽथ कामवस्थामवासवान् ।
 सुभं वा दृःभमेवात्रे तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १७ ॥
 व्यास उवाच ।
 किं पृच्छसि मडाभाग सन्धेः कीदृशस्तव ।
 अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥ १८ ॥
 बलिष्ठैर्दुर्बलैर्वापि स्वल्पं वा बहु वा कृतम् ।
 सर्वथैव हि भोक्तव्यं सदेवासुरमानुषैः ॥ १९ ॥
 शकायेत्थं मतिर्दत्ता उरिणा वृत्रघातिने ।

प्रविष्टोऽथ पविं विष्णुः सहायः प्रत्यपद्यत ॥ २० ॥
 न यापदि सहायोऽभूद्भासुदेवः कथञ्चन ।
 समये स्वजनः सर्वः संसारेऽस्मिन्नराधिप ॥ २१ ॥
 दैवे विमुञ्जतां प्राप्ते न कोऽप्यस्ति सहायवान् ।
 पिता माता तथा भार्या भ्राता वाथ सखोदरः ॥ २२ ॥
 सेवको वापि मित्रं वा पुत्रश्चैव तथौरसः ।
 प्रतिकूले गते दैवे न कोऽप्येति सहायताम् ॥ २३ ॥
 भोक्ता पापस्य पुण्यस्य कर्ता भवति सर्वथा ।
 वृत्रं हत्वा गताः सर्वे निस्तेजस्कः शयीपतिः ॥ २४ ॥
 शेषुस्तं त्रिदशाः सर्वे ब्रह्मभेद्युवञ्छनैः ।
 को नाम शपथान्कृत्वा सत्यं हत्वा वयः पुनः ॥ २५ ॥
 जिघांसति सुविश्रस्तं मुनिं मित्रत्वमागतम् ।
 देवगोष्ठ्यां सुरोद्याने गन्धर्वाणां समागमे ॥ २६ ॥
 सर्वत्रैव कथा तस्य विस्तारमगमद्विल ।
 किं कृतं दृष्टुं कर्म शङ्केषाम् जिघांसता ॥ २७ ॥
 वृत्रं छलेन विश्वस्तं मुनिमिश्च प्रतारितम् ।
 वेदप्रमाणमुत्सृज्य स्वीकृतं सौगतं मतम् ॥ २८ ॥
 यद्यं निहतः शनुर्वग्ययित्वातिसाहसात् ।
 को नाम वयनं हत्वा विपरीतमथाचरेत् ॥ २९ ॥
 विना शङ्कं हरिं वापि यथायं विनिपातितः ।
 अवेविधाः कथाश्चान्याः समाजेष्वभवन्भृशम् ॥ ३० ॥
 शुश्रावेन्द्रोऽपि विविधाः स्वकीर्तौर्निकारकाः ।
 यस्य कीर्तिर्हता लोके धिक्त्तस्यैव कुञ्जवितम् ॥ ३१ ॥
 यं दृष्ट्वा पथि गच्छन्तं शत्रुः स्मेरमुष्णो भवेत् ।
 छन्द्रेण्डुभ्रोऽपि राजर्षिः पतितः कीर्तिसङ्ख्यात् ॥ ३२ ॥
 स्वर्गाद्दकृतपापोऽसौ पापकृत्स्त्रिं न पात्यते ।
 स्वल्पेऽपराधेऽपि नृपो यथातिः पतितः डिल ॥ ३३ ॥

नृपः कर्कटतां प्राप्नो युगानष्टादशैव तु ।
 भृगुपत्नीशिरश्छेदाद्भगवान्छरिश्च्युतः ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मशापात्पशोर्योनौ सञ्जातो मकरादिषु ।
 विषगुश्व वामनो भूत्वा यायनार्थं भलेगृहे ॥ ३५ ॥
 गतः किमपरं दृग्भं प्राप्नोति दुष्कृती नरः ।
 रामोऽपि वनवासेषु सीताविरलजं बहु ॥ ३६ ॥
 दृग्भं य प्राप्तवान्घोरं भृगुशापेन भारत ।
 तथेन्द्रोऽपि ब्रह्महत्याकृतं प्राप्य मडदुःखम् ॥ ३७ ॥
 न स्वार्थ्यं प्राप गेहेऽसौ सर्वसिद्धिसमन्विते ।
 पौलोमी तं सभाडीनं दृष्ट्वा प्रोवाच वासवम् ॥ ३८ ॥
 निःश्वसन्तं भयत्रस्तं नष्टसंज्ञं विचेतसम् ।
 किं प्रभोऽद्य भयार्तोऽसि मृतस्ते दारुणो रिपुः ॥ ३९ ॥
 का चिन्ता वर्तते कान्त तव शत्रुनिषूदन ।
 कस्माच्छोचसि लोकेऽश निःश्वसन्नाकृतो यथा ॥ ४० ॥
 नान्योऽस्ति भलवाञ्छत्रुर्येन चिन्तापरो भवान् ।
 छन्द उवाच ।
 नारातिर्भलवान्मेऽस्ति न शान्तिर्न सुभं तथा ॥ ४१ ॥
 ब्रह्महत्याभयाद्राज्ञि भिभेमि सततं गृहे ।
 न नन्दनं सुभकरं नामृतं न गृहं वनम् ॥ ४२ ॥
 गन्धर्वाणां तथा गेयं नृत्यमप्सरसां पुनः ।
 न त्वं सुभकरा नारी नाना य सुस्थोषितः ॥ ४३ ॥
 न तथा कामधेनुश्च देववृक्षः सुभप्रदः ।
 किं करोमि क्व गच्छामि क्व शर्म मम जायते ॥ ४४ ॥
 एति चिन्तापरः कान्ते न लभे सुभमात्मनि ।
 व्यास उवाच ।
 एत्युक्त्वा वयनं शङ्कः प्रियां परमकातराम् ॥ ४५ ॥
 निर्जगाम गृहान्मन्धो मानसं सर उत्तमम् ।
 पद्मनाले प्रविष्टोऽसौ भयार्तः शोककर्षितः ॥ ४६ ॥

न प्राज्ञायत देवेन्द्रस्त्वभिभूतश्च कल्मषैः ।
 प्रतिच्छन्नो वसत्यप्सु येष्टमानं धवोरगः ॥ ४७ ॥
 असहायस्तुराषाडैश्चिन्तार्तो विकलेन्द्रियः ।
 ततः प्रनष्टे देवेन्द्रे ब्रह्मलत्याभयार्दिते ॥ ४८ ॥
 सुराश्चिन्तातुराश्चासन्नुत्पाताश्चाभवन्नथ ।
 ऋषयः सिद्धगन्धर्वा भयार्ताश्चाभवन्भृशम् ॥ ४९ ॥
 अराजकं जगत्सर्वमभिभूतमुपद्रवैः ।
 अवर्षाणं तदा जातं पृथिवी क्षीणवैभवा ॥ ५० ॥
 विच्छिन्नस्रोतसो नद्यः सरांस्यनुदकानि वै ।
 अेवं त्वराजके जाते देवता मुनयस्तथा ॥ ५१ ॥
 विचार्य नलुषं यद्गुः शकं सर्वे द्विवौकसः ।
 सम्प्राप्य नलुषो राजा धर्मिष्ठोऽपि रजोबलात् ॥ ५२ ॥
 बभूव विषयासक्तः पञ्चबाणशरालतः ।
 अप्सरोभिर्वृतः क्रीडन्देवोधानेषु भारत ॥ ५३ ॥
 शङ्कपत्नीगुणाञ्छ्रुत्वा यकमे तां स पार्थिवः ।
 ऋषीनालु किमिन्द्राणी नोपगच्छति मां डिल ॥ ५४ ॥
 भवद्भिश्चाभरैः सर्वैः कृतोऽलं वासवस्त्वल ।
 प्रेषयध्वं सुराः कामं सेवार्थं मम वै शयीम् ॥ ५५ ॥
 प्रियं येन्मम कर्तव्यं सर्वथा मुनयोऽमराः ।
 अलमिन्द्रोऽद्य देवानां लोकानां च तथेश्वरः ॥ ५६ ॥
 आगच्छतु शयी मलयं क्षिप्रमद्य निवेशनम् ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा देवा देवर्षयस्तथा ॥ ५७ ॥
 गत्वा चिन्तातुराः प्रीयुः पौलोमीं प्राणतास्ततः ।
 एन्द्रपत्नि दुरायारो नलुषस्त्वामिडेच्छति ॥ ५८ ॥
 कुपितोऽस्मानुवाचेदं प्रेषयध्वं शयीमिड ।
 डिं कुर्मस्तदधीनाः स्मो येनेन्द्रोऽयं कृतः डिल ॥ ५९ ॥
 तच्छ्रुत्वा दुर्मना देवी बृहस्पतिमुवाच ल ।
 रक्ष मां नलुषाद्ब्रह्मंस्तवास्मि शरणं गता ॥ ६० ॥

भृङ्गस्मतिरुवाच ।

न भेतव्यं त्वया देवि नडुषात्पापमोक्षितात् ।

न त्वां दास्याम्यहं वत्से त्यक्त्वा धर्मं सनातनम् ॥ ६१ ॥

शरणागतमार्तं य यो ददाति नराधमः ।

स एव नरकं याति यावदाभूतसम्प्लवम् ।

स्वस्था भव पृथुश्रोणि न त्यक्ष्ये त्वां कदाचन ॥ ६२ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां षष्ठस्कन्धे छन्दस्य पद्मनालप्रवेशानन्तरं नडुषस्य

देवेन्द्रपदेऽभिषेकवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ६.७ ॥

६.८ अष्टमोऽध्यायः । छन्द्राण्या शकृदर्थनम् ।

व्यास उवाच ।

नडुषस्त्वथ तां श्रुत्वा गुरोस्तु शरणं गताम् ।

युक्तो धं स्मरन्नाणार्तस्तमाङ्गिरसमाशु वै ॥ १ ॥

देवानाडाङ्गिरासूनुर्दन्तव्योऽयं मया डिल ।

एतीन्द्राणीं गृहे मूढो रक्षतीति मया श्रुतम् ॥ २ ॥

एति तं कुपितं दृष्ट्वा देवाः सर्षिपुरोगमाः ।

अभ्रुवन्नडुषं घोरं सामपूर्वं वयस्तदा ॥ ३ ॥

कोधं संहर राजेन्द्र त्यज पापमतिं प्रभो ।

निन्दन्ति धर्मशास्त्रेषु परदारामिभर्शनम् ॥ ४ ॥

शकृपत्नी सदा साध्वी ज्वमाने पतौ पुनः ।

कथमन्ये पतिं कुर्यात्सुभगातिपतिप्रता ॥ ५ ॥

त्रिलोकीशस्त्वमधुना शास्ता धर्मस्य वै विभो ।

त्वादृशोऽधर्ममातिष्ठेत्तदा नश्येत्प्रजा ध्रुवम् ॥ ६ ॥

सर्वथा प्रभुणा कार्यं शिष्टाचारस्य रक्षणम् ।

वारमुप्याश्च शतशो वर्तन्तेऽत्र शयीसमाः ॥ ७ ॥

रतिस्तु कारणं प्रोक्तं शङ्कारस्य महात्मनिः ।

रसहानिर्भवात्कारे कृते सति तु जायते ॥ ८ ॥

उभयोः सद्दृशं प्रेम यदि पार्थिवसत्तम ।

तदा वै सुभसम्पत्तिरुभयोरुपजायते ॥ ९ ॥

तस्माद्भावमिमं मुञ्च्य परदारामिभर्शने ।

सद्भावं कुरु देवेन्द्र पदं प्रामोऽस्यनुत्तमम् ॥ १० ॥

ऋद्धिक्षयस्तु पापेन पुण्येनातिविवर्धनम् ।

तस्मात्पापं परित्यज्य सन्मतिं कुरु पार्थिव ॥ ११ ॥

नडुष उवाच ।

गौतमस्य यदा भुक्ता दाराः शङ्केषु देवताः ।

वाचस्पतेस्तु सोमेन क्व यूयं संस्थितास्तदा ॥ १२ ॥

परोपदेशे कुशला प्रभवन्ति नराः किल ।

कर्ता शैवोपदेशा य दूर्लभः पुरुषो भवेत् ॥ १३ ॥

मामागच्छतु सा देवी छितं स्याद्दृष्टुं छि वः ।

अेतस्याः परमं देवाः सुभमेव भविष्यति ॥ १४ ॥

अन्यथा न छि तुष्येऽहं सत्यमेतद्भ्रवीमि वः ।

विनयाद्वा बलाद्वापि तामाशु प्रापयन्त्वह ॥ १५ ॥

एति तस्य वयः श्रुत्वा देवाश्च मुनयस्तथा ।

तमूयुश्चातिसन्त्रस्ता नडुषं मदनानुरम् ॥ १६ ॥

धन्द्राणीमानयिष्यामः सामपूर्वं तवान्तिकम् ।

एत्युक्त्वा ते तदा जग्मुर्भृङ्ग्यतिनिकेतनम् ॥ १७ ॥

व्यास उवाच ।

ते गत्वाङ्गिरसः पुत्रं प्रोचुः प्राञ्जलयः सुराः ।

जानीमः शरणां प्राप्तामिन्द्राणीं तव वेश्मनि ॥ १८ ॥

सा देया नडुषायाधे वासवोऽसौ कृतो यतः ।

वृषोत्त्वियं वरारोहा पतित्वे वरवर्णिनी ॥ १९ ॥

भृङ्ग्यतिः सुरानाह तश्चुत्वा दारुणं वयः ।

नाहं त्यक्ष्ये तु पौलोमीं सतीं य शरणागताम् ॥ २० ॥

देवा उचुः ।

उपायोऽन्यः प्रकर्तव्यो येन सोऽद्य प्रसीदति ।
 अन्यथा कोपसंयुक्तो दुराराध्यो भविष्यति ॥ २१ ॥
 गुरुरुवाच ।
 तत्र गत्वा शशी भूपं प्रलोभ्य वयसा भृशम् ।
 करोतु समयं बाला पतिं ज्ञात्वा मृतं भजे ॥ २२ ॥
 छन्द्रे ञ्जवति मे कान्ते कथमन्यं करोम्यहम् ।
 अन्येषाणार्थं गन्तव्यं मया तस्य महात्मनः ॥ २३ ॥
 इति सा समयं कृत्वा वञ्चयित्वा य भूपतिम् ।
 भर्तुरानयने यत्नं करोतु मम वाक्यतः ॥ २४ ॥
 इति सञ्चिन्त्य मे सर्वे भृहस्पतिपुरोगमाः ।
 नडुषं सञ्चिता जग्मुस्त्रिपत्या द्विवीकसः ॥ २५ ॥
 तानागतान्मभीक्ष्ण्य तदा इन्निमवासवः ।
 जडर्षं य मुदायुक्तस्तां वीक्ष्य मुदितोऽब्रवीत् ॥ २६ ॥
 अद्यास्मि वासवः कान्ते भज मां यारुलोचने ।
 पतित्वे सर्वलोकस्य पूज्योऽहं विहितः सुरैः ॥ २७ ॥
 इत्युक्त्वा सा नृपं प्राह वेपमाना त्रपायुता ।
 वरमिच्छाम्यहं राजंस्त्वत्तः प्राप्तं सुरेश्वर ॥ २८ ॥
 किञ्चित्कालं प्रतीक्षस्व यावद्दुर्वे विनिर्णयम् ।
 छन्दोऽस्तीति न वास्तीति सन्देहो मे हृदि स्थितः ॥ २९ ॥
 ततस्त्वां समुपस्थास्ये कृत्वा निश्चयमात्मनि ।
 तावत्क्षमस्व राजेन्द्र सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥ ३० ॥
 न हि विज्ञायते शङ्को नष्टः किं वा क्व वा गतः ।
 अेवमुक्तः स येन्द्राण्या नडुषः प्रीतिमान्भूत् ॥ ३१ ॥
 व्यसर्जयत्स तां देवीं तथेत्युक्त्वा मुदान्वितः ।
 सा विसृष्टा नृपेणाशु गत्वा प्राह सुरान्सती ॥ ३२ ॥
 छन्द्रस्यागमने यत्नं कुरुताद्ये कृतोद्यमाः ।
 श्रुत्वा तद्ग्रथनं देवा छन्द्राण्या रसवञ्छुषि ॥ ३३ ॥
 मन्त्रयामासुरेकाग्राः शकार्थं नृपसत्तम ।

ते गत्वा वैष्णवं धाम तुष्टुवुः परमेश्वरम् ॥ ३४ ॥
 आदिष्टेवं जगन्नाथं शरणागतवत्सलम् ।
 त्रियुष्टौनं समुद्रिगा वाक्यं वाक्यविशारदाः ॥ ३५ ॥
 देवदेव सुरपतिर्ब्रह्महत्याप्रापीडितः ।
 अदृश्यः सर्वभूतानां क्वापि तिष्ठति वासवः ॥ ३६ ॥
 त्वद्धिया निडते विप्रे ब्रह्महत्या कुतः प्रभो ।
 त्वं गतिस्तस्य भगवन्नस्माकं य तथैव हि ॥ ३७ ॥
 त्राहि नः परमापन्नान्भोक्षं तस्य विनिर्दिश ।
 देवानां वयनं श्रुत्वा कातरं विष्णुरब्रवीत् ॥ ३८ ॥
 यजतामश्वमेधेन शङ्कपापनिवृत्तये ।
 पुण्येन उयमेधेन पावितः पाङ्कशासनः ॥ ३९ ॥
 पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभयः ।
 उयमेधेन सन्तुष्टा देवी श्रीजगदम्बिका ॥ ४० ॥
 ब्रह्महत्यादिपापानि नाशयिष्यत्यसंशयम् ।
 यस्याः स्मरणा मात्रेण पापजालं विनश्यति ॥ ४१ ॥
 किं पुनर्वाजिमेधेन तत्प्रीत्यर्थं कृतेन य ।
 छन्द्राणी कुरुतान्नित्यं भगवत्याः प्रपूजनम् ॥ ४२ ॥
 आराधनं शिवायास्तु सुभकारि भविष्यति ।
 नडुषोऽपि जगन्मातुर्मायया मोहितः किल ॥ ४३ ॥
 विनाशं स्वकृतेनाशु गमिष्यत्येनसा सुराः ।
 पावितश्चाश्वमेधेन तुराषाऽपि वैभवम् ॥ ४४ ॥
 प्राप्स्यत्यथिरकालेन स्वमासनमनुत्तमम् ।
 ते तु श्रुत्वा शुभां वाणीं विष्णोरमिततेजसः ॥ ४५ ॥
 जग्मुस्तं देशमनिशं यत्रास्ते पाङ्कशासनः ।
 तमाश्वास्य सुराः शङ्कं बृहस्पतिपुरोगमाः ॥ ४६ ॥
 कारयामासुरभिलं उयमेधं मडाकृतम् ।
 विभवजय ब्रह्महत्यां तु वृक्षेषु य नदीषु य ॥ ४७ ॥

पर्वतेषु पृथिव्यां च स्त्रीषु यैवाक्षिपद्विभुः ।
 तां विसृज्य च भूतेषु विपापः पाकशासनः ॥ ४८ ॥
 विज्वरः समभूद्भूयः कालाङ्गी स्थितो जले ।
 अदृश्यः सर्वभूतानां पद्मनाले व्यतिष्ठत ॥ ४९ ॥
 देवास्तु निर्गताः स्थाने कृत्वा कार्यं तददृभुतम् ।
 पौलोमी तु गुरुं प्राड दुःभिता विरडाकुला ॥ ५० ॥
 कृतयज्ञोऽपि मे भर्ता किमदृश्यः पुरन्दरः ।
 कथं द्रक्ष्ये प्रियं स्वामिंस्तमुपायं वदस्व मे ॥ ५१ ॥
 बृहस्पतिरुवाच ।
 त्वमाराधय पौलोमि देवीं भगवतीं शिवाम् ।
 दर्शयिष्यति ते नाथं देवी विगतकल्मषम् ॥ ५२ ॥
 आराधिता जगद्धात्री नडुषं वारयिष्यति ।
 मोहयित्वा नृपं स्थानात्पातयिष्यति याम्बिका ॥ ५३ ॥
 धृत्युक्ता सा तदा तेन पुलोमतनया नृप ।
 जग्राड मन्त्रं विधिवद्गुरोर्देव्याः ससाधनम् ॥ ५४ ॥
 विधां प्राप्य गुरोर्देवी देवीं श्रीभुवनेश्वरीम् ।
 सम्यगाराधयामास बलिपुष्पार्थनैः शुभैः ॥ ५५ ॥
 त्यक्त्वाच्यभोगसम्भारा तापसीवेषधारिणी ।
 अकार पूजनं देव्याः प्रियदर्शनलालसा ॥ ५६ ॥
 कालेन कियता तुष्टा प्रत्यक्षं दर्शनं ददौ ।
 सौम्यरूपधरा देवी वरदा ढंसवाहिनी ॥ ५७ ॥
 सूर्यकोटिप्रतीकाशा चन्द्रकोटिसुशीतला ।
 विद्युत्कोटिसमानाभा चतुर्वेदसमन्विता ॥ ५८ ॥
 पाशाङ्कुशाभयवरान्धती निजभाडुभिः ।
 आपादलम्बिनीं स्वच्छां मुक्तामालां च भिभ्रती ॥ ५९ ॥
 प्रसन्तस्मेरवदना लोचनत्रयभूषिता ।
 आभ्रलम्बिकीटजननी करुणामृतसागरा ॥ ६० ॥
 अनन्तकोटिभ्रलम्बाऽऽनायिका परमेश्वरी ।

सौम्यानन्तरसैर्युक्तस्तनद्रयविराजिता ॥ ६१ ॥

सर्वेश्वरी य सर्वज्ञा कूटस्थाक्षररूपिणी ।
तामुवाच प्रसन्ना सा शङ्कपत्नी कृतोद्यमाम् ॥ ६२ ॥

मेघगम्भीरशब्देन मुदमाददती भृशम् ।
देव्युवाच ।

वरं वरय सुश्रोणि वाञ्छितं शङ्कवल्लभे ॥ ६३ ॥

ददाम्यद्य प्रसन्नास्मि पूजिता सुभृशं त्वया ।
वरदाढं समायाता दर्शनं सङ्गं न मे ॥ ६४ ॥

अनेककोटिजम्बोत्थपुण्यपुञ्जैर्लि लभ्यते ।
धृत्युक्ता सा तदा देवी तामाढ प्रणता पुरः ॥ ६५ ॥

शङ्कपत्नी भगवतीं प्रसन्नां परमेश्वरीम् ।
वाञ्छामि दर्शनं मातः पत्युः परमदुर्लभम् ॥ ६६ ॥

नडुषाद्भयनाशं य स्वपदप्रापणं तथा ।
देव्युवाच ।

गच्छ त्वमनया दूत्या सार्धं श्रीमानसं सरः ॥ ६७ ॥

यत्र मे मूर्तिरथला विश्वकामाभिधा मता ।
तत्र पश्यसि शङ्कं त्वं द्युःषितं भयविह्वलम् ॥ ६८ ॥

मोडयिष्यामि राजानं कालेन क्रियता पुनः ।
स्वस्था भव विशालाक्षि करोमि तव येप्सितम् ॥ ६९ ॥

भ्रंशयिष्यामि भूपालं मोडितं त्रिदशासनात् ।
व्यास उवाच ।

देवीदूती तां गृहीत्वा शङ्कपत्नीं त्वरान्विता ॥ ७० ॥

प्रापयामास सान्निध्यं स्वपत्युः परमेश्वरीम् ।
सा दृष्ट्वा तं पतिं भाला सुरेशं गुमसंस्थितम् ।
मुदिताभूद्भरं वीक्ष्य बहुकालाभिवान्छितम् ॥ ७१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
षष्ठस्कन्धे छन्द्राण्या शङ्कदर्शनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ६.८ ॥

६.८ नवमोऽध्यायः । नलुषस्वर्गय्युतिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

तां वीक्ष्य विपुलापाङ्गीं रडः शोकसमन्विताम् ।
आभाडलः प्रियां भार्यां विस्मितश्चाञ्जवीत्तदा ॥ १ ॥

कथमत्रागता कान्ते कथं ज्ञातस्त्वया ल्यडम् ।
दुर्ज्ञेयः सर्वभूतानां संस्थितोऽस्मि शुभानने ॥ २ ॥

शय्युवाच ।

देव देव्याः प्रसादेन ज्ञातोऽस्यध भवानिड ।
पुनस्तस्याः प्रसादेन प्राप्तास्मि त्वां द्विवस्पते ॥ ३ ॥

नलुषो नाम राजर्षिः स्थापितो भवदासने ।
त्रिदशैर्भुनिभिश्चैव स मां बाधति नित्यशः ॥ ४ ॥

पतिं मां कुरु यार्वङ्गिः तुरासाडं सुराधिपम् ।
येवं वदति मां पाप्मा किं करोमि बलार्दन ॥ ५ ॥

धन्द्र उवाच ।

कालाकाङ्क्षी वरारोडे संस्थितोऽस्मि यदृच्छया ।
तथा त्वमपि कल्याणि सुस्थिरं स्वमनः कुरु ॥ ६ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्युक्ता तेन सा देवी पतिनातिप्रशंसिना ।
निःश्वसन्त्याड तं शङ्कं वेपमानातिदुःभिता ॥ ७ ॥

कथं तिष्ठे महाभाग पापात्मा मां वशानुगाम् ।
कश्चिद्यति मद्योन्मत्तो वरदानेन गर्वितः ॥ ८ ॥

देवाश्च मुनयः सर्वे मामूयुस्तद्भयाकुलाः ।
तं भजस्व वरारोडे देवराजं स्मरातुरम् ॥ ९ ॥

भृडस्यतिस्तु शत्रुघ्न वाडवो बलवर्जितः ।
कथं मां रक्षितुं शक्तो भवेद्देवानुगः सदा ॥ १० ॥

तस्माश्चिन्तास्ति मडती नार्यडं वशवर्तिनी ।
अनाथा किं कश्चिन्नामि विपरीते विधौ विभो ॥ ११ ॥

नार्यस्म्यडं न कुलटा त्वश्चिन्तातिपतिप्रता ।

नास्ति मे शरणं तत्र यो मां रक्षति दुःप्पिताम् ॥ १२ ॥

छन्द उवाच ।

उपायं प्रब्रवीम्यद्य तं कुरुष्व वरानने ।

शीलं ते दुःप्पिते काले परित्रातं भविष्यति ॥ १३ ॥

परेण रक्षिता नारी न भवेद्य पतिव्रता ।

उपायैः कोटिभिः कामभिन्नचित्तातिग्यया ॥ १४ ॥

शीलमेव हि नारीणां सदा रक्षति पापतः ।

तस्मात्त्वं शीलमास्थाय स्थिरा भव शुचिस्मिते ॥ १५ ॥

यदा त्वां नडुषो राजा भलादाकर्षयेत्पलः ।

तदा त्वं समयं कृत्वा गजं वञ्चय भूपतिम् ॥ १६ ॥

अेकान्ते तत्समीपे त्वं गत्वा वद मद्यालसे ।

ऋषियानेन द्विव्येन मामुपैहि जगत्पते ॥ १७ ॥

अेवं तव वशे प्रीता भविष्यामीति मे ततम् ।

एति तं वद सुश्रोणि तदा तु परिमोहितः ॥ १८ ॥

कामान्धः स मुनीन् याने योजयिष्यति पार्थिवः ।

अवश्यं तापसो भूपं शापदग्धं कश्चिष्यति ॥ १९ ॥

साहाय्यं जगदम्भा ते कश्चिष्यति न संशयः ।

जगदम्भापदस्मर्तुः सङ्कुटं न कदाचन ॥ २० ॥

यदि जायेत तस्यापि ज्ञेयं तत्स्वस्तये डिल ।

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन मणिद्वीपाधिवासिनीम् ॥ २१ ॥

भज त्वं भुवनेशानीं गुरुवाक्यानुसारतः ।

व्यास उवाच ।

छत्याभ्याता शयी तेन जगाम नडुषं प्रति ॥ २२ ॥

तथेत्युक्त्वातिविश्रस्ता भाविकार्ये कृतोद्यमा ।

नडुषस्तां समालोक्य मुदितो वाक्यमब्रवीत् ॥ २३ ॥

स्वागतं सत्यवचनैस्त्वदधीनोऽस्मि कामिनि ।

दासोऽङ्गं तव सत्येन पावितं वचनं त्वया ॥ २४ ॥

यदागता समीपे मे तुष्टोऽस्मि मितभाषिणि ।

न य ग्रीडा त्वया कार्या भक्तं मां भज सुस्मिते ॥ २५ ॥

कार्यं वद विशालाक्षि करिष्यामि तव प्रियम् ।

शश्युवाच ।

सर्वं कृतं त्वया कार्यं मम कृत्रिमवासाव ॥ २६ ॥

मनोरथोऽस्ति मे देव शृणु चित्तेऽधुना विभो ।

वाञ्छितं कुरु कल्याण त्वद्गशाढमतः परम् ॥ २७ ॥

भ्रवीमि मानसोत्साहं त्वं तं कर्तुमिडाहसि ।

नदुष उवाच ।

कार्यं त्वं भ्रूढि यन्द्रास्ये करोमि तव वाञ्छितम् ॥ २८ ॥

अलभ्यमपि दास्यामि तुभ्यं सुभु वदस्व माम् ।

शश्युवाच ।

कथं भ्रवीमि राजेन्द्र प्रत्ययो नास्ति मे तव ॥ २९ ॥

शपथं कुरु राजेन्द्र यत्करोमि प्रियं तव ।

राजनः सत्यवचसो दुर्लभा अेव भूतले ॥ ३० ॥

पश्चाद्भ्रवीम्यहं राजन् ज्ञात्वा सत्येन यन्त्रितम् ।

कृते येद्वाञ्छिते भूप सदा ते वशवर्तिनी ॥ ३१ ॥

भविष्यामि तुराषाऽ वै सत्यमेतद्भवो मम ।

नदुष उवाच ।

अवश्यमेव कर्तव्यं वचनं तव सुन्दरि ॥ ३२ ॥

शपाभि सुकृतेनाहं यज्ञदानकृतेन वै ।

शश्युवाच ।

छन्दस्य उरयो वाळा गजश्रैव रथस्तथा ॥ ३३ ॥

गरुडो वासुदेवस्य यमस्य मडिषस्तथा ।

वृषभः शङ्करस्यापि भ्रज्माणो वरटापतिः ॥ ३४ ॥

मयूरः कार्तिकेयस्य गजस्यस्य तु भूपकः ।

छ्छाम्यहमपूर्वं वै वाहनं ते सुराधिप ॥ ३५ ॥

यत्र विषणोर्न रुद्रस्य नासुराणां न रक्षसाम् ।

वहन्तु त्वां महाराज मुनयः संशितप्रताः ॥ ३६ ॥

सर्वे शिबिकया राजन्नेतद्धि मम वाञ्छितम् ।
 सर्वदेवाधिकं त्वां वै जानामि वसुधाधिप ॥ ३७ ॥
 तेन ते तेजसो वृद्धिं वाञ्छाम्यहमतन्द्रिता ।
 व्यास उवाच ।
 तस्यास्तद्ग्रथनं श्रुत्वा प्रहस्य ज्ञानदुर्बलः ॥ ३८ ॥
 मोहितस्तु मडादेव्या कृतमोहेन तत्क्षणम् ।
 उवाच वचनं भूपः संस्तुवन्वासवप्रियाम् ॥ ३९ ॥
 नडुष उवाच ।
 सत्यमुक्तं त्वया तन्वि वाहनं रुचिरं मम ।
 करिष्यामि सुकेशान्ते वचनं तव सर्वथा ॥ ४० ॥
 न ह्यल्पवीर्यो भवति यो वाडान्कुरुते मुनीन् ।
 अहमारुह्य यानेन त्वामेष्यामि शुचिस्मिते ॥ ४१ ॥
 समर्षयो मां वक्ष्यन्ति सर्वे देवर्षयस्तथा ।
 समर्थं त्रिषु लोकेषु ज्ञात्वा मां तपसाधिकम् ॥ ४२ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्त्वा तां सुसन्तुष्टो विससर्ज हरिप्रियाम् ।
 मुनीनाडूय सर्वास्तानित्युवाच स्मरान्वितः ॥ ४३ ॥
 नडुष उवाच ।
 अहमिन्द्रोऽद्य भो विप्राः सर्वशक्तिसमन्वितः ।
 कार्यमत्र प्रकुर्वन्तु भवन्तो विगतस्मयाः ॥ ४४ ॥
 इन्द्रासनं मया प्राप्तं नेन्द्राणी मामुपैति य ।
 आकारिता य मां सूते प्रेमपूर्वमिदं वचः ॥ ४५ ॥
 मुनियानेन देवेन्द्र मामुपैछि सुराधिप ।
 देवदेव महाराज मत्प्रियं कुरु मानद ॥ ४६ ॥
 अेतत्कार्यं मुनिश्रेष्ठा ममात्यन्तं दुरासदम् ।
 भवद्दम्बिस्तु प्रकर्तव्यं सर्वथैव दयालुभिः ॥ ४७ ॥
 मनो दहति मे कामः शङ्कपत्न्यां प्रवर्तितम् ।
 भवन्तः शरणां मेऽद्य कुरुध्वं कार्यमद्भुतम् ॥ ४८ ॥

अगस्तिप्रमुष्मास्तस्य श्रुत्वा वाङ्मयमसत्करम् ।
 अङ्गीयङ्कुश्च भावित्वात्कृपया परमर्षयः ॥ ४८ ॥
 अङ्गीकृतोऽथ तद्वाङ्मये मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ।
 मुहुं प्राप नृपः कामं पौलोमीकृतमानसः ॥ ५० ॥
 आरुढ्य शिबिकां रम्यां संस्थितस्त्वयान्वितः ।
 वाडात्कृत्वा मुनीन्द्रिव्यान्सर्प सर्पेति याञ्जवीत् ॥ ५१ ॥
 कामार्तः सोऽस्मृशन्मूढः पादेन मुनिमस्तकम् ।
 अगस्तिं तापसश्रेष्ठं लोपामुद्रापतिं तदा ॥ ५२ ॥
 वातापिभक्षकर्तारं समुद्रस्यापि शोषकम् ।
 कशया ताडयामास पञ्चबाणशराढतः ॥ ५३ ॥
 छन्द्राणीलृप्तचित्तोऽसौ सर्पेति प्रभ्रुवन्मुनिम् ।
 तं शशाप मुनिः क्रुद्धः कशाघातमनुस्मरन् ॥ ५४ ॥
 सर्पो भव दुराचार वने घोरवपुर्मडान् ।
 भद्रुवर्षसडस्त्राणि यत्र क्लेशो मडान्भवेत् ॥ ५५ ॥
 विद्यश्चिसि वीर्येण पुनः स्वर्गमवाप्स्यसि ।
 दृष्ट्वा युधिष्ठिरे नाम तव मोक्षो भविष्यति ॥ ५६ ॥
 प्रश्नानामुत्तरं श्रुत्वा धर्मपुत्रमुष्मात्ततः ।
 व्यास उवाच ।
 अयं शमः स राजर्षिः स्तुत्वा तं मुनिसत्तमम् ॥ ५७ ॥
 स्वर्गात्यपात सडसा सर्पंरूपधरोऽभवत् ।
 भृङ्गस्यतिस्ततो गत्वा तरसा मानसं प्रति ॥ ५८ ॥
 छन्द्राय सर्ववृत्तान्तं कथयामास विस्तरात् ।
 तश्श्रुत्वा मधवा राज्ञः स्वर्गात्प्रव्यवनादिकम् ॥ ५९ ॥
 मुद्दितोऽभून्मडाराज स्थितस्तत्रैव वासवः ।
 देवाश्च मुनयो दृष्ट्वा नडुषं पतितं भुवि ॥ ६० ॥
 जग्मुः सर्वेऽपि तत्रैव यत्रेन्द्रः सरसि स्थितः ।
 तमाश्वास्य सुराः सर्वे मुनिभिः सङ्गितास्तदा ॥ ६१ ॥
 स्वर्गे समानयामासुर्मानपूर्वं शयीपतिम् ।

समागतं ततः शकं सर्वं ते मुनयः सुराः ॥ ६२ ॥
स्थापयित्वाऽऽसने पश्चादभिषेकं दधुः शिवम् ।
छन्दोऽपि स्वासनं प्राप्य शय्या सह सुरालये ॥ ६३ ॥
त्रिक्रीड नन्दने रम्ये कानने प्रेमयुक्तया ।
व्यास उवाच ।
अेवमिन्द्रेण सम्प्राप्तं दुःखं परमदारुणम् ॥ ६४ ॥
उत्वासुरं कामरूपं विश्वरूपं महामुनिम् ।
पुनर्देव्याः प्रसादेन स्वस्थानं प्राप्तवान् ॥ ६५ ॥
अेतत्ते सर्वमाभ्यातं वृत्रासुरवधाश्रयम् ।
यत्पृष्टोऽहं त्वया राजन् कथानकमनुत्तमम् ॥ ६६ ॥
यादृशं कुरुते कर्म तादृशं फलमाप्नुयात् ।
अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥ ६७ ॥
एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां षष्ठस्कन्धे
नहुषस्वर्गच्युतिवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ६.८ ॥

६.१० दशमोऽध्यायः । कर्मणां गहनगतिवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।
कथितं यदितं ब्रह्मञ्छकस्याद्भूतकर्मणः ।
स्थानभ्रंशस्तथा दुःखप्राप्तिरुक्ता विशेषतः ॥ १ ॥
यत्र देवाधिदेव्याश्च महिमातीव वर्णितः ।
सन्देहोऽत्र ममाप्यस्ति यश्छडोऽपि महातपाः ॥ २ ॥
देवाधिपत्यमासाधे दुःसहं दुःखमन्वभूत् ।
ममानां तु शतं कृत्वा प्राप्तं स्थानमनुत्तमम् ॥ ३ ॥
देवेशत्वं य सम्प्राप्य भ्रष्टः स्थानादसौ कथम् ।
अेतत्सर्वं समाचक्ष्व कारणं करुणानिधे ॥ ४ ॥
सर्वज्ञोऽसि मुनिश्रेष्ठ पुराणानां प्रवर्तकः ।
नावाच्यं महतां दिग्बिच्छिष्ये य श्रद्धयान्विते ॥ ५ ॥

तस्मात्कुरु मडाभाग मत्सन्देशापनोदनम् ।
 सूत उवाच ।
 एति पृष्ठः स राज्ञा वै तदा सत्यवतीसुतः ॥ ६ ॥
 तमाडातिप्रसन्नात्मा यथानुकममुत्तरम् ।
 व्यास उवाच ।
 निबोध नृपतिश्रेष्ठ कारणं परमाद्भुतम् ॥ ७ ॥
 कर्मणस्तु त्रिधा प्रोक्ता गतिस्तत्त्वविदां वरैः ।
 सञ्चितं वर्तमानं य प्रारब्धमिति भेदतः ॥ ८ ॥
 अनेकजन्मसञ्जातं प्राक्तनं सञ्चितं स्मृतम् ।
 सात्त्विकं राजसं कर्म तामसं त्रिविधं पुनः ॥ ९ ॥
 शुभं वाप्यशुभं भूप सञ्चितं बहुकालिकम् ।
 अवश्यमेव भोक्तव्यं सुकृतं दुष्कृतं तथा ॥ १० ॥
 जन्मजन्मनि जुवानां सञ्चितानां य कर्मणाम् ।
 निःशेषस्तु क्षयो नाभूत्कल्पकोटिशतैरपि ॥ ११ ॥
 क्रियमाणं य यत्कर्म वर्तमानं तद्दुष्यते ।
 देहं प्राप्य शुभं वापि ह्यशुभं वा समाचरेत् ॥ १२ ॥
 सञ्चितानां पुनर्मध्यात्समाहृत्य कियास्त्रिल ।
 देहारम्भे य समये कालः प्रेरयतीव तत् ॥ १३ ॥
 प्रारब्धं कर्म विज्ञेयं भोगात्तस्य क्षयः स्मृतः ।
 प्राणिभिः जलु भोक्तव्यं प्रारब्धं नात्र संशयः ॥ १४ ॥
 पुरा कृतानि राजेन्द्र ह्यशुभानि शुभानि य ।
 अवश्यमेव कर्माणि भोक्तव्यानीति निश्चयः ॥ १५ ॥
 देवैर्मनुष्यैरसुरैर्यक्षगन्धर्वकिन्नरैः ।
 कर्मैव हि मडाराज देदारम्भस्य कारणम् ॥ १६ ॥
 कर्मक्षये जन्मनाशः प्राणिनां नात्र संशयः ।
 ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्र एन्द्राद्याश्च सुरास्तथा ॥ १७ ॥
 दानवा यक्षगन्धर्वाः सर्वे कर्मवशा डिव ।
 अन्यथा देहसम्बन्धः कथं भवति भूपते ॥ १८ ॥

कारणां यस्तु भोगस्य दैडिनः सुभङ्गुःभयोः ।
 तस्मादनेकजन्मोत्थसञ्चितानां य कर्मणाम् ॥ १९ ॥
 मध्ये वेगः समायाति कस्यचित्कालपाकतः ।
 तत्प्राग्भवशात्पुण्यं करोति य यथा तथा ॥ २० ॥
 पापं करोति मनुजस्तथा देवादयोऽपि य ।
 तथा नारायणो राजन्नरश्च धर्मजावुभौ ॥ २१ ॥
 जातौ कृष्णार्जुनौ काममंशौ नारायणस्य तौ ।
 पुराणपीठिकेयं वै मुनिभिः परिकीर्तिता ॥ २२ ॥
 देवांशः स तु विज्ञेयो यो भवेद्भिर्भवाधिकः ।
 नानृषिः कुरुते काव्यं नारुद्रो रुद्रमर्थते ॥ २३ ॥
 नादेवांशो ददात्यन्नं नाविष्णुः पृथिवीपतिः ।
 छन्द्राद्यैर्यमाद्भिष्णोर्धनदादिति भूपते ॥ २४ ॥
 प्रभुत्वं य प्रभावं य कोपं यैव पराङ्गमम् ।
 आदाय डियते नूनं शरीरमिति निश्चयः ॥ २५ ॥
 यः कश्चिद्भलवाँल्लोके भाग्यवानथ भोगवान् ।
 विधावान्दानवान्वापि स देवांशः प्रपठ्यते ॥ २६ ॥
 तथैवैते मयाभ्याता पाण्डवाः पृथिवीपते ।
 देवांशो वासुदेवोऽपि नारायणसमद्युतिः ॥ २७ ॥
 शरीरं प्राणिनां नूनं भाजनं सुभङ्गुःभयोः ।
 शरीरी प्राप्नुयात्कामं सुभं द्गुःभमनन्तरम् ॥ २८ ॥
 दैडी नास्ति वशः कोऽपि दैवाधीनः सहैव छि ।
 जननं मरणं द्गुःभं सुभं प्राप्नोति यावशः ॥ २९ ॥
 पाण्डवास्ते वने जाताः प्राप्तास्तु स्वगृहं पुनः ।
 स्वभाङ्गुभवतः पश्चाद्राजसूयं कृतूतमम् ॥ ३० ॥
 वनवासं पुनः प्राप्ताः भाङ्गुःभकरं परम् ।
 अर्जुनेन तपस्तपं द्गुःभं ल्यजितेन्द्रियैः ॥ ३१ ॥
 सन्तुष्टैस्तु सुदैर्दत्तं वरदानं पुनः शुभम् ।
 नरदैर्दत्तं पुण्यं क्व गतं वनवासजम् ॥ ३२ ॥

नरदेहे तपस्तप्तं योऽग्रं बहिरिकाश्रमे ।
 नार्जुनस्य शरीरे तत्कृतं सम्भ्रमवत् ॥ ३३ ॥
 प्राणिनां देहसम्भन्धे गडना कर्मणो गतिः ।
 दुर्ज्ञेया सर्वथा देवैर्मानवानां तु का कथा ॥ ३४ ॥
 वासुदेवोऽपि सञ्जातः कारागारेऽतिसङ्कटे ।
 नीतीऽसौ वसुदेवेन नन्दगोपस्य गोकुलम् ॥ ३५ ॥
 अेकादशैव वर्षाणि संस्थितस्तत्र भारत ।
 पुनः स मथुरां गत्वा जघानोऽसुतं बलात् ॥ ३६ ॥
 मोचयामास पितरौ बन्धनाद्भृशङ्कुम्भितौ ।
 उग्रसेनं च राजानञ्चकार मधुरापुरे ॥ ३७ ॥
 जगाम द्वारवत्यां स म्लेच्छराजभयात्पुनः ।
 सर्वं भाविवशात्कृष्णः कृतवान्यौरुषं मडत् ॥ ३८ ॥
 कृत्वा कार्याण्यनेकानि द्वारवत्यां जनार्दनः ।
 देहं त्यक्त्वा प्रभासे तु सकुटुम्भो दिवं गतः ॥ ३९ ॥
 पुत्राः पौत्राश्च सुदृढो भ्रातरौ जामयस्तथा ।
 प्रभासे यादवाः सर्वे विप्रशापात्क्षयं गताः ॥ ४० ॥
 अेवं ते कथिता राजन् कर्मणो गडना गतिः ।
 वासुदेवोऽपि व्याधस्य भाणेन निधनं गतः ॥ ४१ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां षष्ठस्कन्धे कर्मणां
 गडनगतिवार्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ६.१० ॥

६.११ अेकादशोऽध्यायः । युगधर्मव्यवस्थावार्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।
 भारवतारणार्थाय कथितं जन्म कृष्णयोः ।
 संशयोऽयं द्विजश्रेष्ठ लुप्तये मम तिष्ठति ॥ १ ॥
 पृथिवी गोस्वरूपेण ब्रह्माणं शरणं गता ।

द्वापरान्तेऽतिदीनार्ता गुरुभारप्रपीडिता ॥ २ ॥
 वेधसा प्रार्थितो विष्णुः कमलापतिरीश्वरः ।
 भूभारोत्तारणार्थाय साधूनां रक्षणाय च ॥ ३ ॥
 भगवन् भारते भाण्डे देवैः सः स्रजनादन ।
 अवतारं गृहाणाशु वसुदेवगुह्ये विभो ॥ ४ ॥
 अयं सम्प्रार्थितो धात्रा भगवान्देवकीसुतः ।
 भूभूव सः रामेण भूभारोत्तारणाय वै ॥ ५ ॥
 कियानुत्तारितो भारो हत्वा दृष्टाननेकशः ।
 ज्ञात्वा सर्वान्दुराचारान्यापबुद्धिनृपानिह ॥ ६ ॥
 हतो भीष्मो हतो द्रोणो विराटो द्रुपदस्तथा ।
 आर्क्षिकः सोमदत्तश्च कर्णो वैकर्तनस्तथा ॥ ७ ॥
 यैर्बुद्धितं धनं सर्वं हृताश्च हरियोषितः ।
 कथं न नाशिता दृष्टा ये स्थिताः पृथिवीतले ॥ ८ ॥
 आभीराश्च शका म्वेच्छा निषादाः कोटिशस्तथा ।
 भारावतरणं किं तत्कृतं कृष्णेन धीमता ॥ ९ ॥
 सन्देहोऽयं महाभाग न निवर्तति चित्ततः ।
 कलावस्मिन्मजाः सर्वाः पश्यतः पापनिश्चयाः ॥ १० ॥
 व्यास उवाच ।
 राजन् यस्मिन् युगे यादृक्प्रजा भवति कालतः ।
 नान्यथा तद्भवेन्नूनं युगधर्मोऽत्र कारणम् ॥ ११ ॥
 ये धर्मरसिका ज्ञवास्ते वै सत्ययुगेऽभवन् ।
 धर्मार्थरसिका ये तु ते वै त्रेतायुगेऽभवन् ॥ १२ ॥
 धर्मार्थकामरसिका द्वापरे याभवन् युगे ।
 अर्थकामपराः सर्वे कलावस्मिन्भवन्ति हि ॥ १३ ॥
 युगधर्मस्तु राजेन्द्र न याति व्यत्ययं पुनः ।
 कालः कर्तास्ति धर्मस्य लयधर्मस्य च वै पुनः ॥ १४ ॥
 राज्ञोवाच ।
 ये तु सत्ययुगे ज्ञवा भवन्ति धर्मतत्पराः ।

कुत्र तेऽद्य महाभाग तिष्ठन्ति पुण्यभागिनः ॥ १५ ॥

त्रेतायुगे द्वापरे वा ये दानव्रतकारकाः ।

वर्तन्ते मुनयः श्रेष्ठाः कुत्र ब्रूहि पितामह ॥ १६ ॥

कलावद्य दुरायाशा येऽत्र सन्ति गतत्रयाः ।

आद्यै युगे क्व यास्यन्ति पापिष्ठा देवनिन्दकाः ॥ १७ ॥

अेतत्सर्वं समायक्ष्व विस्तरेण महाभते ।

सर्वथा श्रोतुकामोऽस्मि यदेतद्धर्मनिर्णयम् ॥ १८ ॥

व्यास उवाच ।

ये वै कृतयुगे राजन् सम्भवन्तीह मानवाः ।

कृत्वा ते पुण्यकर्माणि देवलोकान्प्रजन्ति वै ॥ १९ ॥

ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्च नृपसत्तम ।

स्वधर्मनिरता यान्ति लोकान्कर्मजितास्त्रिल ॥ २० ॥

सत्यं दया तथा दानं स्वदारगमनं तथा ।

अद्रोहः सर्वभूतेषु समता सर्वजन्तुषु ॥ २१ ॥

अेतत्साधारणं धर्मं कृत्वा सत्ययुगे पुनः ।

स्वर्गं यान्तीतरे वार्णा धर्मतो रजकादयः ॥ २२ ॥

तथा त्रेतायुगे राजन् द्वापरेऽद्य युगे तथा ।

कलावस्मिन्युगे पापा नरकं यान्ति मानवाः ॥ २३ ॥

तावत्तिष्ठन्ति ते तत्र यावत्स्याद्भुगपर्ययः ।

पुनश्च मानुषे लोके भवन्ति भुवि मानवाः ॥ २४ ॥

यदा सत्ययुगस्याद्विः कलेरन्तश्च पार्थिव ।

तदा स्वर्गात्पुण्यकृतो जायन्ते किल मानवाः ॥ २५ ॥

यदा कलियुगस्याद्विर्द्रापरस्य क्षयस्तथा ।

नरकात्पापिनः सर्वे भवन्ति भुवि मानवाः ॥ २६ ॥

अेवं कालसमाचारो नान्यथाभूत्कदाचन ।

तस्मात्कलिरसत्कर्ता तस्मिंस्तु तादृशी प्रजा ॥ २७ ॥

कदाचिदैवयोगात्तु प्राणिनां व्यत्ययो भवेत् ।

कलौ ये साधवः केचिद्द्वापरे सम्भवन्ति ते ॥ २८ ॥

तथा त्रेतायुगे केचित्केचित्सत्ययुगे तथा ।
 दृष्टाः सत्ययुगे ये तु ते भवन्ति कलावपि ॥ २९ ॥
 कृतकर्मप्रभावेण प्राप्नुवन्त्यसुप्मानि च ।
 पुनश्च तादृशं कर्म कुर्वन्ति युगभावात् ॥ ३० ॥
 जनमेजय उवाच ।
 युगधर्मान्महाभाग ब्रूहि सर्वानशेषतः ।
 यस्मिन्वै यादृशो धर्मो ज्ञातुमिच्छामि तं तथा ॥ ३१ ॥
 व्यास उवाच ।
 निबोध नृपशार्दूल दृष्टान्तं ते ब्रवीम्यहम् ।
 साधूनामपि येतांसि युगभावाद्ब्रूमन्ति हि ॥ ३२ ॥
 पितुर्यथा ते राजेन्द्र वुद्धिर्विप्रावडेलने ।
 कृता वै कलिना राजन् धर्मज्ञस्य महात्मनः ॥ ३३ ॥
 अन्यथा क्षत्रियो राजा ययातिकुलसम्भवः ।
 तापसस्य गले सर्पं मृतं कस्माद्योजयत् ॥ ३४ ॥
 सर्वं युगभवं राजन्वेदितव्यं विजानता ।
 प्रयत्नेन हि कर्तव्यं धर्मकर्म विशेषतः ॥ ३५ ॥
 नूनं सत्ययुगे राजन् ब्राह्मणा वेदपारगाः ।
 पराशक्त्यर्थनरता दैवीदर्शनलालसाः ॥ ३६ ॥
 गायत्रीप्राणवासक्ता गायत्रीध्यानकारिणः ।
 गायत्रीजपसंसक्ता मायाबीजैकजापिनः ॥ ३७ ॥
 ग्रामे ग्रामे पराम्भायाः प्रासादकराणोत्सुकाः ।
 स्वकर्मनिरताः सर्वे सत्यशौचयान्विताः ॥ ३८ ॥
 त्रय्युक्तकर्मनिरतास्तत्त्वज्ञानविशारदाः ।
 अभवन्क्षत्रियास्तत्र प्रजाभरणात्पराः ॥ ३९ ॥
 वैश्यास्तु कृषिवाणिज्यगोसेवानिरतास्तथा ।
 शूद्राः सेवापरास्तत्र पुण्ये सत्ययुगे नृप ॥ ४० ॥
 पराम्भापूजनासक्ताः सर्वे वर्णाः परे युगे ।

तथा त्रेतायुगे किञ्चिन्न्यूना धर्मस्य संस्थितिः ॥ ४१ ॥

द्रापरे च विशेषेण न्यूना सत्ययुगस्थितिः ।

पूर्वं ये राक्षसा राजन् ते कलौ ब्राह्मणाः स्मृताः ॥ ४२ ॥

पापाऽनिरताः प्रायो भवन्ति जनवञ्चकाः ।

असत्यवादिनः सर्वे वेदधर्मविवर्जिताः ॥ ४३ ॥

दाम्बिका लोक्यतुरा मानिनो वेदवर्जिताः ।

शूद्रसेवापराः केचिन्नानाधर्मप्रवर्तकाः ॥ ४४ ॥

वेदनिन्दाकराः क्रूरा धर्मभ्रष्टातिवादुकाः ।

यथा यथा कलिवृद्धिं याति राजस्तथा तथा ॥ ४५ ॥

धर्मस्य सत्यमूलस्य क्षयः सर्वात्मना भवेत् ।

तथैव क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्च धर्मवर्जिताः ॥ ४६ ॥

असत्यवादिनः पापास्तथा वर्णोतराः कलौ ।

शूद्रधर्मरता विप्राः प्रतिग्रहपरायणाः ॥ ४७ ॥

भविष्यन्ति कलौ राजन् युगे वृद्धिं गताः किल ।

कामयाराः स्त्रियः कामलोभमोहसमन्विताः ॥ ४८ ॥

पापा मिथ्याभिवादिन्यः सदा क्लेशरता नृप ।

स्वभर्तृवञ्चका नित्यं धर्मभाषणपण्डिताः ॥ ४९ ॥

भवन्त्येवंविधा नार्यः पापिष्ठाश्च कलौ युगे ।

आडारशुद्ध्या नृपते चित्तशुद्धिस्तु जायते ॥ ५० ॥

शुद्धे चित्ते प्रकाशः स्याद्धर्मस्य नृपसत्तम ।

वृत्तसङ्करदोषेण जायते धर्मसङ्करः ॥ ५१ ॥

धर्मस्य सङ्करे जाते नूनं स्याद्दार्ढ्यसङ्करः ।

अेवं कलियुगे भूप सर्वधर्मविवर्जिते ॥ ५२ ॥

स्ववर्णधर्मवार्तेषा न कुत्राप्युपलभ्यते ।

महान्तोऽपि च धर्मज्ञा अधर्मं कुर्वते नृप ॥ ५३ ॥

कलिस्वभाव एवैष परिहार्यो न केनचित् ।

तस्मादत्र मनुष्याणां स्वभावात्पापकारिणाम् ॥ ५४ ॥

निष्कृतिर्न हि राजेन्द्र सामान्योपायतो भवेत् ।
 जनमेजय उवाच ।
 भगवन्सर्वधर्मज्ञ सर्वशास्त्रविशारद ॥ ५५ ॥
 कलावधर्मभङ्गुले नराणां डा गतिर्भवेत् ।
 यद्यस्ति तदुपायश्चेद्यथा तं वदस्व मे ॥ ५६ ॥
 व्यास उवाच ।
 अेक अेव महाराज तत्रोपायोऽस्ति नापरः ।
 सर्वदोषनिरासार्थं ध्यायेद्देवीपदाम्बुजम् ॥ ५७ ॥
 न सन्त्यघानि तावन्ति यावती शक्तिरस्ति हि ।
 नास्ति देव्याः पापदाडे तस्माद्भीतिः कुतो नृप ॥ ५८ ॥
 अवशेनापि यन्नाम लीलयोञ्चारितं यद्वि ।
 किं किं ददाति तज्ज्ञातुं समर्था न उराधयः ॥ ५९ ॥
 प्रायश्चित्तं तु पापानां श्रीदेवीनामसंस्मृतिः ।
 तस्मात्कविभयाद्राजन् पुण्यक्षेत्रे वसेन्नरः ॥ ६० ॥
 निरन्तरं पराम्बाया नामसंस्मरणं यरेत् ।
 छित्त्वा भित्त्वा च भूतानि उत्वा सर्वमिदं जगत् ॥ ६१ ॥
 देवीं नमति भक्त्या यो न स पापैर्विलिप्यते ।
 रडस्यं सर्वशास्त्राणां मया राजन्नुदीरितम् ॥ ६२ ॥
 विमृश्यैतदशेषेण भज देवीपदाम्बुजम् ।
 अजपां नाम गायत्रीं जपन्ति निम्बिला जनाः ॥ ६३ ॥
 मडिमानं न जनन्ति मायाया वैभवं मडत् ।
 गायत्रीं ब्राह्मणाः सर्वे जपन्ति हृदयान्तरे ॥ ६४ ॥
 मडिमानं न जनन्ति मायाया वैभवं मडत् ।
 अेतत्सर्वं समाख्यातं यत्पृष्टं तत्त्वया नृप ।
 युगधर्मव्यवस्थायां किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६५ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 षष्ठस्कन्धे युगधर्मव्यवस्थावर्णनं नामकादशोऽध्यायः ॥ ६.११ ॥

६.१२ द्वादशोऽध्यायः । उरिश्चन्द्रस्य जलोदरव्याधिपीडावर्णनम् ।

राजोवाय ।

तीर्थानि भुवि पुण्यानि ब्रूहि मे मुनिसत्तम ।

गम्यानि मानवैर्दिवैः क्षेत्राणि सरितस्तथा ॥ १ ॥

कृत्वं य यादृशं यत्र तीर्थेषु स्नानदानतः ।

विधिं तु तीर्थयात्रायां नियमांश्च विशेषतः ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि तीर्थानि विविधानि य ।

येषु तीर्थेषु देवीनां प्रशस्तान्यायनानि य ॥ ३ ॥

नदीनां जल्लवी श्रेष्ठा यमुना य सरस्वती ।

नर्मदा गण्डकी सिन्धुर्गोमती तमसा तथा ॥ ४ ॥

कावेरी यन्द्रभागा य पुण्या वेत्रवती शुभा ।

यर्मण्वती य सरयूस्तापी साभ्रमती तथा ॥ ५ ॥

अेताश्च कथिता राजन्नन्याश्च शतशः पुनः ।

तासां समुद्रगाः पुण्याः स्वल्पपुण्या ङ्यनब्धिगाः ॥ ६ ॥

समुद्रगानां ताः पुण्याः सर्वदौघवडास्तु याः ।

मासद्रयं श्रावणादौ ताश्च सर्वा रजस्वलाः ॥ ७ ॥

भवन्ति वृष्टियोगेन ग्राम्यवारिवडास्तथा ।

पुष्करं य कुरुक्षेत्रं धर्मारण्यं सुपावनम् ॥ ८ ॥

प्रभासं य प्रयागं य नैमिषारण्यमेव य ।

विश्रुतं यार्बुदारण्यं शैलाश्च पावनास्तथा ॥ ९ ॥

श्रीशैलश्च सुमेरुश्च पर्वतो गन्धमादनः ।

सरांसि यैव पुण्यानि मानसं सर्वविश्रुतम् ॥ १० ॥

तथा बिन्दुसरः श्रेष्ठमच्छोदं नाम पावनम् ।

आश्रमास्तु तथा पुण्या मुनीनां भावितात्मनाम् ॥ ११ ॥

विश्रुतस्तु सदा पुण्यः प्यातो बहिरिकाश्रमः ।

नरनारायणौ यत्र तेपाते तौ मुनी तपः ॥ १२ ॥

वामनाश्रम आभ्यातः शतयूपाश्रमस्तथा ।

येन यत्र तपस्तप्तं तस्य नाम्नातिविश्रुतः ॥ १३ ॥
 अवेवं पुण्यानि स्थानानि ष्यसङ्ख्यातानि भूतले ।
 मुनिभिः परिगीतानि पावनानि महीपते ॥ १४ ॥
 अेषु स्थानेषु सर्वत्र देवीस्थानानि भूपते ।
 दर्शनात्पापहारीणि वसन्ति नियमेन य ॥ १५ ॥
 कथयिष्यामि तान्यत्रे प्रसङ्गेन य कानिचित् ।
 तीर्थानि नृप दानानि व्रतानि य मभास्तथा ॥ १६ ॥
 तपांसि पुण्यकर्माणि सापेक्षाणि महीपते ।
 द्रव्यशुद्धिं क्रियाशुद्धिं मनःशुद्धिमपेक्ष्य य ॥ १७ ॥
 पावनानि हि तीर्थानि तपांसि य व्रतानि य ।
 कदाचिद्द्रव्यशुद्धिः स्थाब्धियाशुद्धिः कदाचन ॥ १८ ॥
 दुर्लभा मनसः शुद्धिः सर्वेषां सर्वदा नृप ।
 मनस्तु यच्चलं राजन्ननेकविषयाश्रितम् ॥ १९ ॥
 कथं शुद्धं भवेद्राजन्नानामावसमाश्रितम् ।
 कामक्रोधौ तथा लोभो ष्यलङ्कारो मदस्तथा ॥ २० ॥
 सर्वविघ्नकरा ष्येते तपस्तीर्थव्रतेषु य ।
 अलिंसा सत्यमस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ॥ २१ ॥
 स्वधर्मपालनं राजन् सर्वतीर्थकूलप्रदम् ।
 नित्यकर्मपरित्यागान्मार्गे संसर्गदोषतः ॥ २२ ॥
 व्यर्थं तीर्थाधिगमनं पापमेवावशिष्यते ।
 क्षालयन्ति हि तीर्थानि सर्वथा देहजं मलम् ॥ २३ ॥
 मानसं क्षालितुं तानि न समर्थानि वै नृप ।
 शक्तानि यद्विद्येत्तानि गङ्गातीरनिवासिनः ॥ २४ ॥
 मुनयो द्रोढसंयुक्ताः कथं स्युर्भावितेश्वराः ।
 वसिष्ठसदृशाः प्रह्ला विश्वामित्रादयः किल ॥ २५ ॥
 रागद्वेषरताः सर्वे कामक्रोधाकुलाः सदा ।
 चित्तशुद्धिमयं तीर्थं गङ्गादिव्योऽतिपावनम् ॥ २६ ॥

यद्वि स्यादैवयोगेन क्षालयत्यान्तरं भवम् ।
 विशेषेण तु सत्सङ्गो ज्ञाननिष्ठस्य भूपते ॥ २७ ॥
 न वेदा न य शास्त्राणि न प्रतानि तपांसि न ।
 न मन्त्रा न य दानानि चित्तशुद्धेस्तु कारणम् ॥ २८ ॥
 वसिष्ठो ब्रह्मणः पुत्रो वेदविद्याविशारदः ।
 रागद्वेषान्वितः कामं गङ्गातीरसमाश्रितः ॥ २९ ॥
 आडीभकं महायुद्धं विश्वामित्रवसिष्ठयोः ।
 जातं निरर्थकं द्वेषाद्देवानां विस्मयप्रदम् ॥ ३० ॥
 विश्वामित्रो भक्तस्तत्र जातः परमतापसः ।
 शप्तः स तु वसिष्ठेन हरिश्चन्द्रस्य कारणात् ॥ ३१ ॥
 कौशिकेन वसिष्ठोऽपि शस्त्वाडीद्वेढभाङ्गतः ।
 शापादाडीभकौ जातौ तौ मुनी विशदप्रभौ ॥ ३२ ॥
 निवासं प्रापतुस्तीरे सरसो मानसस्य य ।
 यङ्क्तुर्दारुणं युद्धं नभयञ्चुप्रताडनैः ॥ ३३ ॥
 वर्षाणामयुतं यावत्तावृषी रोषसंयुतौ ।
 युयुधाते महोन्मत्तौ सिंहाविव परस्परम् ॥ ३४ ॥
 राजोवाच ।
 कथं तौ मुनिशार्दूलौ तापसौ धर्मतत्परौ ।
 परस्परं वैरपरौ सञ्जातौ केन उेतुना ॥ ३५ ॥
 शापं परस्परं केन कारणेन मलामती ।
 दत्तवन्तौ मिथः क्लेशकारकौ दुःखदौ नृणाम् ॥ ३६ ॥
 व्यास उवाच ।
 हरिश्चन्द्रो नृपश्रेष्ठस्त्रिशङ्कुतनयः पुरा ।
 भ्रूव रविवंशीयो रामचन्द्रस्य पूर्वजः ॥ ३७ ॥
 अनपत्यः स राजर्षिर्वरुणाय मलाङ्कतुम् ।
 प्रतिजज्ञे पुत्रकामो नरमेघं दुरासदम् ॥ ३८ ॥
 वरुणस्तस्य सन्तुष्टो यज्ञस्य नियमे कृते ।
 धार गर्भं राज्ञस्तु भार्या परमसुन्दरी ॥ ३९ ॥

राजा बभूव सन्तुष्टो दृष्ट्वा भार्यां सद्योऽहम् ।
 यकार विधिवत्सर्वं गर्भसंस्कारकारकम् ॥ ४० ॥
 सुषुप्ते तनयं नारी सर्वलक्षणसंयुतम् ।
 मुहुं प्राप नृपस्तत्र पुत्रे जाते विशाम्पते ॥ ४१ ॥
 कृतवाञ्छातर्कमादिसंस्कारविधिमुत्तमम् ।
 ददौ हिरण्यं गा दोग्धीर्ब्राह्मणोऽभ्यो विशेषतः ॥ ४२ ॥
 जन्मोत्सवेऽतिसंवृत्ते गेहे वै यादसाम्पतिः ।
 आजगाम महाराज विप्रवेषधरस्तथा ॥ ४३ ॥
 पूजितः पार्थिवेनाथ दत्त्वा विधिवदासनम् ।
 कार्ये पृष्टेऽब्रवीद्भाक्ष्यं वरुणोऽस्मीति भूपतिम् ॥ ४४ ॥
 कुरु यज्ञं सुतं कृत्वा पशुं परमपावनम् ।
 सत्यवाग्भव राजेन्द्र सङ्कल्पस्तु त्वया कृतः ॥ ४५ ॥
 तच्छ्रुत्वा वयनं राजा विह्वलोऽतिव्यथाकुलः ।
 संस्तभ्याधिं नृपः प्राङ् वरुणं सङ्कृताञ्जलिः ॥ ४६ ॥
 स्वामिन्सरोमि तं यज्ञं सर्वथा विधिपूर्वकम् ।
 मया ते यत्प्रतिज्ञातं भवामि सत्यवाग्वहम् ॥ ४७ ॥
 पूर्णो मासे विशुध्येत धर्मपत्नी सुरोत्तम ।
 विशुद्धायां तु भार्यायां कर्तव्यः स पशोर्मभः ॥ ४८ ॥
 व्यास उवाच ।
 षट्युक्ते वयने राज्ञा वरुणः स्वगुलं गतः ।
 राजा बभूव सन्तुष्टः किञ्चिच्चिन्तातुरस्तथा ॥ ४९ ॥
 पूर्णो मासि पुनः पाशी परीक्षार्थं नृपालये ।
 आजगाम द्विजो भूत्वा सुवेषः सुष्ठुभाषकः ॥ ५० ॥
 कृतार्हणं सुभासीनं भूपतिस्तं सुरोत्तमम् ।
 उवाच विनयोपेतो हेतुगर्भं वयस्तदा ॥ ५१ ॥
 असंस्कृतं सुतं स्वामिन्पूषे अभ्रामि तं कथम् ।
 संस्कृत्य क्षत्रियं कृत्वा यजेऽहं यज्ञमुत्तमम् ॥ ५२ ॥
 दयसे यदि देव त्वं ज्ञात्वा दीनं स्वसेवकम् ।

असंस्कृतस्य बालस्य नाधिकारोऽस्ति कुत्रचित् ॥ ५३ ॥

वरुण उवाच ।

प्रतारयसि राजेन्द्र कृत्वा समयमग्रतः ।

दुस्त्यजस्तव जनामि सुतस्नेहो ऽयपुत्रिणः ॥ ५४ ॥

गृहं व्रजामि भूपाल वचनात्तव कोमलात् ।

डियत्कालं प्रतीक्ष्यामिमागमिष्यामि ते गृहम् ॥ ५५ ॥

भवितव्यं त्वया तात तदा सत्यवथोऽन्वितम् ।

अन्यथा त्वयि भुञ्ज्यामि कोपं शापसमन्वितम् ॥ ५६ ॥

राजोवाच ।

समावर्तनकर्मान्ते सर्वथा यादसाम्मते ।

कृत्वा पुत्रपशुं यज्ञे यजिष्ये विधिपूर्वकम् ॥ ५७ ॥

व्यास उवाच ।

तश्छृत्वा वचनं राज्ञो वरुणः प्रीतमानसः ।

तथेत्युक्त्वा यथौ तूर्णं नृपस्तु सुस्थितोऽभवत् ॥ ५८ ॥

रोडिताभ्य षति ष्यातः सुतस्तस्य विवृद्धिमान् ।

सञ्जातश्चातुरः सर्वविधानां य विशारदः ॥ ५९ ॥

यज्ञस्य कारणं तेन ज्ञातं सर्वं सविस्तरम् ।

भयभीतस्ततः सोऽपि भत्वा मरणमात्मनः ॥ ६० ॥

कृत्वा पलायनं वीरो गतोऽसौ गिरिगह्वरे ।

अगम्ये नृपतिस्थाने स्थितस्तत्र भयातुरः ॥ ६१ ॥

प्राप्ते कालेऽथ वरुणो यज्ञार्थी नृपतेर्गृहम् ।

गत्वा तमाह भूपालं कुरु यज्ञं विशाम्पते ॥ ६२ ॥

प्रभवानवदनो राजा तमाह व्यथितेन्द्रियः ।

किं करोमि गतः क्वापि सुतो मे सुरसत्तम ॥ ६३ ॥

श्रुत्वा तद्भयनं राज्ञः कुपितो यादसाम्पतिः ।

शशाप तं नृपं कोपादसत्यवादिनं भृशम् ॥ ६४ ॥

जलोदराभिधो व्याधिर्द्वेले भवतु ते नृप ।

यतः प्रतारितश्चाहं कृत्वा कपटपण्डित ॥ ६५ ॥

ॐति शम्वा यथौ धाम स्वकं पाशधरस्तदा ।
राजा चिन्तातुरस्तस्थौ भवने व्याधिपीडितः ॥ ६६ ॥

यदातिव्याधितो राजा रोगेण शापजेन उ ।
तदा शुश्राव पुत्रोऽपि पितरं व्याधिपीडितम् ॥ ६७ ॥

पान्थिकः प्राड पुत्रं छि पिता ते भृशदुःभितः ।
जलोदरविकारेण शापजेन नृपात्मज ॥ ६८ ॥

विनष्टं जिवितं तेऽद्य वृथा जातस्य दुर्मते ।
यत्त्यक्त्वा पितरं दुःस्थं प्रामोऽसि गिरिगह्वरम् ॥ ६९ ॥

किमनेन शरीरेण प्राप्तं ते जन्मनः क्लमम् ।
देहदं दुःभितं कृत्वा स्थितोऽस्यत्र सुताधम ॥ ७० ॥

प्राणास्त्याज्याः पितुः कार्यं सत्पुत्रेणेति निश्चयः ।
त्वदर्थं दुःभितो राजा कन्दति व्याधिपीडितः ॥ ७१ ॥

व्यास उवाच ।
तदाकार्यं वयस्तथ्यं पान्थिकाद्धर्मसंयुतम् ।
यदा यके मनो गन्तुं द्रष्टुं तातं व्यथातुरम् ॥ ७२ ॥

तदा विप्रवपुर्भूत्वा वासवस्तमुपागमत् ।
रुः प्राड छितं वाक्यं दयावानिव भारत ॥ ७३ ॥

भूर्भोऽसि राजपुत्र त्वं गमनाय मतिं वृथा ।
करोषि पितरं त्वद्ये न जानासि व्यथायुतम् ॥ ७४ ॥

ॐति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां षष्ठस्कन्धे
उरिश्चन्द्रस्य जलोदरव्याधिपीडावर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ६.१२ ॥

६.१३ त्रयोदशोऽध्यायः । आडीभकयुद्ध वर्णनसहितं देवीमालात्म्यवर्णनम् ।

ॐन्द्र उवाच ।
साहसं कृतवान् राजा पूर्वं यत्कथितो मभः ।
वरुणाय प्रतिज्ञातः पुत्रं कृत्वा पशुं प्रियम् ॥ १ ॥

गते त्वयि पिता पुत्रं बद्ध्वा यूपेऽवृणुः पुनः ।
पशुं कृत्वा महाभुद्धे वधिष्यति व्यथातुरः ॥ २ ॥

एतं निषिद्धस्तत्पुत्रः शङ्केणामिततेजसा ।
 स्थितस्तत्रैव मायेशीमायया मोहितो भृशम् ॥ ३ ॥
 यदा पुनः पुनः श्रुत्वा पितरं रोगपीडितम् ।
 गमनाय मतिं यङ्के तदेन्द्रः प्रत्यषेधयत् ॥ ४ ॥
 उरिश्चन्द्रोऽतिदुःभार्तः पप्रच्छ गुरुमन्तिके ।
 स्थितं वसिष्ठमेकान्ते सर्वज्ञं हिततत्परम् ॥ ५ ॥
 राज्ञोवाच ।
 भगवन् किं करोम्यद्य कातरोऽस्मि व्यथाकुलः ।
 त्राहि मां दुःखमनसं मडाव्याधिभयातुरम् ॥ ६ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 शृणु राजन्नुपायोऽस्ति रोगनाशं प्रति स्तुतः ।
 त्रयोदशविधाः पुत्राः कथिता धर्मसङ्गृहे ॥ ७ ॥
 तस्मात्कीतं सुतं कृत्वा यजस्व मभ्यमुत्तमम् ।
 द्रव्यं दत्त्वा यथोद्दिष्टमानयस्व द्विजोत्तमम् ॥ ८ ॥
 એવં કુતે મખે ભૂપ રોગનાશો ભવિષ્યતિ ।
 વરુણોઽપિ પ્રસન્નાત્મા ભવિષ્યતિ યથાસુખમ્ ॥ ૯ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ તસ્ય વયઃ શ્રુત્વા રાજા પ્રોવાચ મન્ત્રિણમ્ ।
 અન્વેષય મહાબુદ્ધે વિષયેષ્વતિચત્રતઃ ॥ ૧૦ ॥
 કદાચિત્કોઽપિ લોભાર્થી દદાતિ સ્વસુતં પિતા ।
 સમાનય ધનં દત્ત્વા યાવત્પ્રાર્થયતેઽપ્યસૌ ॥ ૧૧ ॥
 સર્વથૈવ સમાનેયો યજ્ઞાર્થે દ્વિજબાલકઃ ।
 ન કાર્યા કૃપણા બુદ્ધિસ્ત્વયા મત્કાર્યહેતવે ॥ ૧૨ ॥
 પ્રાર્થનીયસ્ત્વયા પુત્રઃ કસ્યચિદ્વિજવાદિનઃ ।
 દ્રવ્યેણ દેહિ યજ્ઞાર્થં કર્તવ્યોઽસૌ પશુઃ કિલ ॥ ૧૩ ॥
 ઇતિ સગ્ચોદિતસ્તેન સચિવઃ કાર્યહેતવે ।
 અન્વેષયામાસ પુરે ગ્રામે ગ્રામે ગૃહે ગૃહે ॥ ૧૪ ॥
 એવમન્વેષતસ્તસ્ય વિષયે કશ્ચિદાતુરઃ ।

निर्धनस्त्रिसुतश्चासीदृज्जुगर्तेति नामतः ॥ १५ ॥
तस्य पुत्रं शुनःशेषं मध्यमं मन्त्रिसत्तमः ।
आनयामास दत्त्वार्थं प्रार्थितं यद्धनं तदा ॥ १६ ॥
समानीय शुनःशेषं सखिवः कार्यतत्परः ।
राज्ञो निवेदयामास पशुयोग्यं द्विजात्मजम् ॥ १७ ॥
राजातिमुदितस्तेन विप्रानानीय सर्वतः ।
कारयामास सम्भारान्यज्ञार्थं वेदवित्तमान् ॥ १८ ॥
प्रारब्धे तु मग्ने तत्र विश्वामित्रो मडामुनिः ।
भद्रं दृष्ट्वा शुनःशेषं निषिषेध नृपं तदा ॥ १९ ॥
राजन्मा साडसं कार्षीर्मुञ्चैनं द्विजबालकम् ।
प्रार्थयाम्यडमायुष्मन् सुभं तेऽद्य भविष्यति ॥ २० ॥
कन्दत्ययं शुनःशेषः करुणा मां दृनोत्यपि ।
दयावान्भव राजेन्द्र कुरु मे वयनं नृप ॥ २१ ॥
परदेऽस्य रक्षायै स्वदेऽं ये दयापराः ।
ददति क्षत्रियाः पूर्वं स्वर्गकामाः शुचिप्रताः ॥ २२ ॥
त्वं स्वदेऽस्य रक्षार्थं ऽसि द्विजसुतं भलात् ।
पापं मा कुरु राजेन्द्र दयावान् भव बालके ॥ २३ ॥
सर्वेषां सदृशी प्रीतिर्देऽं वेत्सि स्वयं नृप ।
मुञ्चैनं बालकं तस्मात्प्रमाणं यद्वि मे वयः ॥ २४ ॥
व्यास ऊचय
अनादृत्य य तद्वाङ्मयं राजा दुःखातुरो भृशम् ।
न मुमोद्य मुनिस्तस्मै यूकोपातीव तापसः ॥ २५ ॥
उपदेशं ददौ तस्मै शुनःशेषाय कौशिकः ।
मन्त्रं पाशधरस्याथ दयावान्वेदवित्तमः ॥ २६ ॥
शुनःशेषोऽपि तं मन्त्रमसङ्द्रधर्षितः ।
स्तुतस्वरेण युकोश संस्मरन्वरुणं भृशम् ॥ २७ ॥
स्तुवन्तं मुनिपुत्रं तं ज्ञात्वा वै यादसां पतिः ।
तत्रागत्य शुनःशेषं मुमोय करुणार्णवः ॥ २८ ॥

रोगाडीनं नृपं कृत्वा वरुणः स्वगृहं ययौ ।
 विश्वामित्रस्तु तं पुत्रं कृतवान्भोचितं मृतेः ॥ २९ ॥
 न कृतं वचनं राज्ञा कौशिकस्य महात्मनः ।
 रोषं दधार मनसा राज्ञोपरि स गाधिजः ॥ ३० ॥
 अेकस्मिन्समये राजा उयाउढो वनं गतः ।
 सूकरं उन्तुकामस्तु मध्याह्ने कौशिकीतटे ॥ ३१ ॥
 वृद्धब्राह्मणवेपेण विश्वामित्रेण वञ्चितः ।
 सर्वस्वं प्रार्थितं तस्य गृहीतं राज्यमद्भुतम् ॥ ३२ ॥
 पीडितोऽसौ उरिश्चन्द्रो यजमानो यतो भृशम् ।
 वसिष्ठः कौशिकं प्राड वने प्राप्तं यदृच्छया ॥ ३३ ॥
 क्षत्रियाधमं दुर्बुद्धे वृथा ब्राह्मणवेषभृत् ।
 बकधर्मं वृथा किं त्वं गर्वं वडसि दाम्भिक ॥ ३४ ॥
 कस्मात्त्वया नृपश्रेष्ठो यजमानो ममाध्यसौ ।
 अपराधं विना जाल्म गमितो दुःखमद्भुतम् ॥ ३५ ॥
 बकध्यानपरो यस्मात्तस्मात्त्वं वै बको भव ।
 एति शमो वसिष्ठेन कौशिकः प्राड तं पुनः ॥ ३६ ॥
 त्वमग्याडिर्भवायुष्मन् बकोऽहं यावदेव छि ।
 व्यास उवाच ।
 अेवं परस्परं दत्त्वा शापं तौ क्रोधपीडितौ ॥ ३७ ॥
 आउऽजौ तरसा जातौ सरस्याडीबकौ मुनी ।
 अेकस्मिन्पादपे नीडं कृत्वासौ बकउपभाङ् ॥ ३८ ॥
 विश्वामित्रः स्थितस्तत्र दिव्ये सरसि मानसे ।
 अन्यस्मित्पादपे कृत्वा वसिष्ठो नीडमुत्तमम् ॥ ३९ ॥
 आडीउपधरस्तथावन्योन्यं द्वेषतत्परौ ।
 दिने दिने तौ सङ्ग्रामं यङ्कतुः क्रोधसंयुतौ ॥ ४० ॥
 दुःखदं सर्वलोकानां कन्दमानावुभौ भृशम् ।
 यञ्चुपक्षप्रलारैस्तु नभाघातैः परस्परम् ॥ ४१ ॥

जघ्नतू रुधिरकिलनौ पुष्पिताविव किंशुकौ ।
 अवेनं बलूनि वर्षाणि पक्षिण्यधरो मुनी ॥ ४२ ॥
 स्थितौ तत्र मळाराज शापपाशेन यन्त्रितौ ।
 राजोवाय ।
 कथं मुक्तौ मुनिश्रेष्ठौ शापाद्दक्षिणकौशिकौ ॥ ४३ ॥
 तन्ममायक्ष्व विप्रर्षे परं कौतूहलं छि मे ।
 व्यास उवाच ।
 युध्यमानाब्बुभौ दृष्ट्वा ब्रह्मा लोकपितामहः ॥ ४४ ॥
 तत्राजगामानिमिषैर्वृतः सर्वैर्दयापरैः ।
 तावाश्चास्य जगत्कर्ता युद्धतो विनिवार्य य ॥ ४५ ॥
 शापं सम्भोथयामास तयोः क्षिप्तं परस्परम् ।
 ततो जग्मुः सुराः सर्वे स्वानि धिषण्यानि पद्मभूः ॥ ४६ ॥
 सत्यलोकं जगामाशु ङसाङ्गठः प्रतापवान् ।
 विश्वामित्रोऽप्यगात्तूर्णं वसिष्ठः स्वाश्रमं गतः ॥ ४७ ॥
 मिथः स्नेहं ततः कृत्वा प्रजापत्युपदेशतः ।
 मैत्रावरुणिनाभ्येवं कृतं युद्धमकाराणम् ॥ ४८ ॥
 कौशिकेन समं भूप द्युभङ्गं य परस्परम् ।
 को नाम मानवो लोके देवो वा दानवोऽपि वा ॥ ४९ ॥
 अलङ्कारजयं कृत्वा सर्वदा सुभभागभवेत् ।
 तस्माद्वाञ्छित्तशुद्धिर्मलतामपि दुर्लभा ॥ ५० ॥
 यत्नेन साधनीया सा तद्विडीनं निरर्थकम् ।
 तीर्थं दानं तपः सत्यं यत्किञ्चिद्धर्मसाधनम् ॥ ५१ ॥
 (श्रद्धात्र त्रिविधा प्रोक्ता सात्त्विकी राजसी तथा ।
 तामसी सर्वदेहेषु देहिनां धर्मकर्मसु ॥
 सात्त्विकी दुर्लभा लोके यथोक्तकलदा सदा ।
 तदर्थकलदा प्रोक्ता राजसी विधिसंयुता ॥
 तामसी त्वकला राजन्न तु कीर्तिकरी पुनः ।
 कामकोधाभिभूतानां जनानां नृपसत्तम ॥)

वासनारहितं कृत्वा तस्थितं श्रवणादिना ।
 तीर्थादिषु वसेन्नित्यं देवीपूजनतत्परः ॥ ५२ ॥
 देवीनामानि वयसा गृह्णस्तस्या गुणास्तुवन् ।
 ध्यायंस्तस्याः पदाम्भोजं कविदोषभयार्दितः ॥ ५३ ॥
 अेवं तु कुर्वतस्तस्य न कदाचित्कलेर्भयम् ।
 अनायासेन संसारान्मुच्यते पातकी जनः ॥ ५४ ॥
 एतं श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां षष्ठस्कन्धे
 आडीबक्युद्धे वर्णनसहितं देवीमाहात्म्यवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ६.१३ ॥

६.१४ यतुर्दशोऽध्यायः । वसिष्ठस्य मैत्रावरुणिरित्तिनामवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।
 मैत्रावरुणिरित्युक्तं नाम तस्य मुनेः कथम् ।
 वसिष्ठस्य महाभाग ब्रह्मणस्तनुजस्य ह ॥ १ ॥
 किमसौ कर्मतो नाम प्राप्तवान् गुणतस्तथा ।
 ब्रूहि मे वदतांश्रेष्ठ कारणं तस्य नामजम् ॥ २ ॥
 व्यास उवाच ।
 निबोध नृपतिश्रेष्ठ वसिष्ठो ब्रह्मणः सुतः ।
 निमिशापात्तनुं त्यक्त्वा पुनर्जतो महाधुतिः ॥ ३ ॥
 मित्रावरुणयोर्यस्मात्तस्मात्तन्नाम विश्रुतम् ।
 मैत्रावरुणिरित्यस्मिँल्लोके सर्वत्र पार्थिव ॥ ४ ॥
 राजोवाच ।
 कस्माच्छमः स धर्मात्मा राज्ञा ब्रह्मात्मजो मुनिः ।
 चित्रमेतन्मुनिं लङ्गो राज्ञः शापोऽतिदारुणः ॥ ५ ॥
 अनागसं मुनिं राजा किमसौ शप्तवान्मुने ।
 कारणं वद धर्मज्ञ तस्य शापस्य मूलतः ॥ ६ ॥
 व्यास उवाच ।
 कारणं तु मया प्रोक्तं तव पूर्वं विनिश्चितम् ।
 संसारोऽयं त्रिबिर्व्याप्तो राजन्मायागुणैः किल ॥ ७ ॥

धर्मं करोतु भूपालश्चरन्तु तापसास्तपः ।
 सर्वेषां तु गुणैर्विद्धं नोज्ज्वलं तद्भवेद्विड ॥ ८ ॥
 कामक्रोधाभिभूताश्च राजानो मुनयस्तथा ।
 लोभाडङ्कारसंयुक्ताश्चरन्ति दृश्वरं तपः ॥ ९ ॥
 यजन्ति क्षत्रिया राजन् रजोगुणसमावृताः ।
 ब्राह्मणस्तु तथा राजन् न कोऽपि सत्त्वसंयुतः ॥ १० ॥
 ऋषिणासौ निमिः शमस्तेन शमो मुनिः पुनः ।
 दुःखाद्दुःभतरं प्राप्तावुभावपि विधेर्बलात् ॥ ११ ॥
 द्रव्यशुद्धिः क्रियाशुद्धिर्मनसः शुद्धिरुज्ज्वला ।
 दुर्लभा प्राणिनां भूप संसारे त्रिगुणात्मके ॥ १२ ॥
 पराशक्तिप्रभावोऽयं नोऽलङ्घ्यः केनचित्त्वचित् ।
 यस्यानुगृहमिच्छेत्सा मोक्षयत्येव तं क्षणात् ॥ १३ ॥
 मदान्तोऽपि न मुच्यन्ते हरिब्रह्महरादयः ।
 पामरा अपि मुच्यन्ते यथा सत्यप्रतादयः ॥ १४ ॥
 तस्यास्तु लृष्टयं कोऽपि न वेत्ति भुवनत्रये ।
 तथापि भक्तवश्येयं भवत्येव सुनिश्चितम् ॥ १५ ॥
 तस्मात्तद्भक्तिरास्थेया दोषनिर्भूलनाय च ।
 रागदम्भादियुक्ता येत्सा भक्तिर्नाशिनी भवेत् ॥ १६ ॥
 श्रद्धाकुङ्कुलसम्भूतो निमिर्नाम नराधिपः ।
 वृषवान् गुणसम्पन्नो धर्मज्ञो लोकगणकः ॥ १७ ॥
 सत्यवादी दानपरो याजको ज्ञानवाञ्छुषिः ।
 द्वादशस्तनयो धीमान्प्रजापालनतत्परः ॥ १८ ॥
 पुरं निवेशयामास गौतमाश्रमसन्निधौ ।
 जयन्तपुरसंज्ञं तु ब्राह्मणानां छिताय सः ॥ १९ ॥
 बुद्धिस्तस्य समुत्पन्ना यजेयमिति राजसी ।
 यज्ञेन बहुकालेन दक्षिणासंयुतेन च ॥ २० ॥
 श्रद्धाकुं पितरं पृष्ट्वा यज्ञकार्याय पार्थिवः ।
 कारयामास सम्भारं यथोद्दिष्टं महात्मभिः ॥ २१ ॥

भृगुमङ्गिरसं यैव वामदेवं च गौतमम् ।
 वसिष्ठे च पुलस्त्यं च ऋथीकं पुलहं कृतुम् ॥ २२ ॥
 मुनीनामन्त्रयामास सर्वज्ञा-वेदपाठगान् ।
 यज्ञविद्याप्रवीणांश्च तापसा-वेदवित्तमान् ॥ २३ ॥
 राजा सम्भृतसम्भारः सम्पूज्य गुरुमात्मनः ।
 वसिष्ठे प्राह धर्मज्ञो विनयेन समन्वितः ॥ २४ ॥
 यज्ञेयं मुनिशार्दूल याजयस्व कृपानिधे ।
 गुरुस्त्वं सर्ववित्तासि कार्यं मे कुरु साम्प्रतम् ॥ २५ ॥
 यज्ञोपकराणं सर्वं समानीतं सुसंस्कृतम् ।
 पञ्चवर्षसहस्रं तु दीक्षां कर्तुं मतिश्च मे ॥ २६ ॥
 यस्मिन् यज्ञे समाराध्या देवी श्रीजगदम्बिका ।
 तत्प्रीत्यर्थमहं यज्ञं करोमि विधिपूर्वकम् ॥ २७ ॥
 तच्छ्रुत्वासौ निमेर्वाङ्ग्यं वसिष्ठः प्राह भूपतिम् ।
 षण्ड्रेणालं वृतः पूर्वं यज्ञार्थं नृपसत्तम ॥ २८ ॥
 पराशक्तिमभं कर्तुमुद्युक्तः पाकशासनः ।
 स दीक्षां गमितो देवः पञ्चवर्षशतात्मिकाम् ॥ २९ ॥
 तस्मात्त्वमन्तरं तावत्प्रतिपालय पार्थिव ।
 षण्ड्रयज्ञे समासेऽत्र कृत्वा कार्यं द्विवस्पतेः ॥ ३० ॥
 आगमिष्याम्यहं राजंस्तावत्त्वं प्रतिपालय ।
 राजोवाच ।
 मया निमन्त्रिताश्चान्ये मुनयो यज्ञकारणात् ॥ ३१ ॥
 सम्भाराः सम्भृताः सर्वे पालयामि कथं गुरो ।
 षड्वाकूलां कुले ब्रह्म-गुरुस्त्वं वेदवित्तमः ॥ ३२ ॥
 कथं त्यक्त्वाद्य मे कार्यमुद्यतो गन्तुमाशु वै ।
 न ते युक्तं द्विजश्रेष्ठ यद्दुत्सृज्य मभं मम ॥ ३३ ॥
 गन्तासि धनलोभेन लोभाकुलितचेतनः ।
 निवारितोऽपि राजा स जगामेन्द्रमभं गुरुः ॥ ३४ ॥

राजापि विमना भूत्वा गौतमं प्रत्यपूजयत् ।
 धयाज डिमवत्पार्श्वे सागरस्य समीपतः ॥ ३५ ॥
 दक्षिणा बडुवा दत्ता विप्रेभ्यो मज्जकर्मणि ।
 निमिना पञ्चसाहस्री दीक्षा तत्र कृता नृप ॥ ३६ ॥
 ऋत्विजः पूजिताः कामं धनैर्गोभिर्मुदा युताः ।
 शक्यज्ञसमाप्ते तु पञ्चवर्षशतात्मके ॥ ३७ ॥
 आजगाम वसिष्ठस्तु राज्ञः सत्रदिदृक्षया ।
 आगत्य संस्थितस्तत्र दर्शनार्थं नृपस्य य ॥ ३८ ॥
 तदा राजा प्रसुप्तस्तु निद्रयापलृतो भृशम् ।
 नासौ प्रबोधितो भृत्यैर्नागतस्तु मुनिं नृपः ॥ ३९ ॥
 वसिष्ठस्य ततो मन्युः प्रादुर्भूतोऽवमानतः ।
 अदर्शान्निभेस्तत्र युकोप मुनिसत्तमः ॥ ४० ॥
 शापं य दत्तवांस्तस्मै राज्ञे मन्युवशं गतः ।
 यस्मात्त्वं मां गुरुं त्यक्त्वा कृतवान्यं गुरुमात्मनः ॥ ४१ ॥
 दीक्षितोऽसि बलाम्बन्ध मामवज्ञाय पार्थिव ।
 वारितोऽपि मया तस्माद्धिदेऽस्त्वं भविष्यसि ॥ ४२ ॥
 पतत्विदं शरीरं ते विदेहो भव भूपते ।
 व्यास उवाच ।
 एति तद्व्यालृतं श्रुत्वा राजस्तु परियारकाः ॥ ४३ ॥
 सधैः प्रबोधयामासुर्मुनिमाहुः प्रकोपितम् ।
 कुपितं तं समागत्य राजा विगतकल्मषः ॥ ४४ ॥
 उवाच वयनं श्रक्ष्णं उेतुगर्भं य युक्तिमत् । ।
 मम दोषो न धर्मज्ञ गतस्त्वं तृषयाऽऽकुलः ॥ ४५ ॥
 छित्वा मां यजमानं वै प्रार्थितोऽपि मया भृशम् ।
 न लज्जसे द्विजश्रेष्ठ कृत्वा कर्म जुगुप्सितम् ॥ ४६ ॥
 सन्तोषे ब्राह्मणश्रेष्ठ जनन्धर्मस्य निश्चयम् ।
 पुत्रोऽसि ब्राह्मणः साक्षाद्भेदेऽवेदाऽगवित्तमः ॥ ४७ ॥
 न वेत्सि विप्रधर्मस्य गतिं सूक्ष्मां दुरत्ययाम् ।

आत्मदोषं मयि ज्ञात्वा मृषा मां शस्तुमिच्छसि ॥ ४८ ॥

त्याज्यस्तु सुजनेः क्रोधश्चाज्ञात्वाद्यिको यतः ।

वृथा क्रोधपरीतेन मयि शापः प्रपातितः ॥ ४९ ॥

तवापि य पतत्वद्य देहोऽयं क्रोधसंयुतः ।

येवं शमो मुनी राज्ञा राज्ञा य मुनिना तथा ॥ ५० ॥

परस्परं प्राप्य शापं दुःभितौ तौ बभूवतुः ।

वसिष्ठस्त्वतिथिन्तार्तो ब्रह्माणां शरणां गतः ॥ ५१ ॥

निवेदयामास तथा शापं भूपङ्कतं मडत् ।

वसिष्ठ उवाच ।

राज्ञा शमोऽस्मि देहोऽयं पतत्वद्य तवेति वै ॥ ५२ ॥

किं करोमि पितः प्राप्यं कष्टं कायप्रपातजम् ।

अन्यदेहसमुत्पत्तौ जनकं वद साम्प्रतम् ॥ ५३ ॥

तथा मे देहसंयोगः पूर्ववत्समपद्यताम् ।

यादृशं ज्ञानमेतस्मिन्नेहे तत्रास्तु तत्पितः ॥ ५४ ॥

समर्थोऽसि मહाराज प्रसादं कर्तुमर्हसि ।

वसिष्ठस्य वयः श्रुत्वा ब्रह्मा प्रोवाच तं सुतम् ॥ ५५ ॥

मित्रावरुणयोस्तेजस्त्वं प्रविश्य स्थिरो भव ।

तस्माद्योनिजः काले भविता त्वं न संशयः ॥ ५६ ॥

पुनर्देहं समासाद्य धर्मयुक्तो भविष्यसि ।

भूतात्मा वेदविल्कामं सर्वज्ञः सर्वपूजितः ॥ ५७ ॥

अेवमुक्तस्तदा पित्रा प्रययौ वरुणालयम् ।

कृत्वा प्रदक्षिणां प्रीत्या प्रणम्य य पितामहम् ॥ ५८ ॥

विवेश स तयोर्देहे मित्रावरुणयोः किल ।

शुवांशेन वसिष्ठोऽथ त्यक्त्वा देहमनुत्तमम् ॥ ५९ ॥

कदाचित्पूर्वशी राजन्नागता वरुणालयम् ।

यद्दृश्यथा वरारोहा सप्तीगणसमावृता ॥ ६० ॥

दृष्ट्वा तामप्सरां दिव्यां रुपयौवनसंयुताम् ।

जातौ कामातुरौ देवौ तदा तामूयतुर्नृप ॥ ६१ ॥

विवशौ चारुसर्वाङ्गीं देवकन्यां मनोरमाम् ।
 आवां त्वमनवद्योङ्गि वरयस्व समाकुलौ ॥ ६२ ॥
 विडरस्व यथाकामं स्थानेऽस्मि-वरवर्णिनि ।
 तथोक्ता सा ततो देवी ताभ्यां तत्र स्थितावशा ॥ ६३ ॥
 कृत्वा भावं स्थिरं देवी मित्रावरुणयोर्गृहे ।
 सा गृहीत्वा तयोर्भावं संस्थिता चारुदर्शना ॥ ६४ ॥
 तयोस्तु पतितं वीर्यं कुम्भे दैवाटनावृते ।
 तस्माज्जातौ मुनी राजन्द्वावेवातिमनोहरौ ॥ ६५ ॥
 अगस्तिः प्रथमस्तत्र वसिष्ठश्चापरस्तथा ।
 मित्रावरुणयोर्वीर्यात्तापसावृषिसत्तमौ ॥ ६६ ॥
 प्रथमस्तु वनं प्राप्तो बाल एव मडातपाः ।
 षड्वाकुस्तु वसिष्ठे तं बालं वने पुरोहितम् ॥ ६७ ॥
 वंशस्यास्य सुभार्थं ते पालयामास पार्थिव ।
 विशेषेण मुनिं ज्ञात्वा प्रीत्या युक्तो अब्रूव ॥ ६८ ॥
 अतत्ते सर्वमाभ्यातं वसिष्ठस्य च कारणम् ।
 शापाद्देहान्तरप्राप्तिर्मित्रावरुणयोः कुले ॥ ६९ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां षष्ठस्कन्धे
 वसिष्ठस्य मैत्रावरुणिरितिनामवर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ ६.१४ ॥

६.१५ पञ्चदशोऽध्यायः । देवीमङ्गि नानाभाववर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।
 देवप्राप्तिर्वसिष्ठस्य कथिता भवता किल ।
 निमिः कथं पुनर्देवं प्राप्तवानिति मे वद ॥ १ ॥
 व्यास उवाच ।
 वसिष्ठेन च सम्प्राप्तः पुनर्देवो नराधिप ।
 निमिना न तथा प्राप्तो देवः शापादनन्तरम् ॥ २ ॥
 यदा शमो वसिष्ठेन तदा ते ब्राह्मणाः कृतौ

ऋत्विजो ये वृता राज्ञा ते सर्वे समयिन्तयन् ॥ ३ ॥

किं कर्तव्यमहोऽस्माभिः शापदग्धो महीपतिः ।

अस्मिन्त्यज्ञे त्वसम्पूर्णे दीक्षायुक्तश्च धार्मिकः ॥ ४ ॥

किं कर्तव्यं कार्यमेतद्विपरीतमभूत्खिल ।

अवश्यम्भाविभावत्वादशक्ताः स्म निवारणे ॥ ५ ॥

मन्त्रैर्बहुविधैर्दंडं तदा तस्य महात्मनः ।

रक्षितं धारयाभासुः किञ्चिच्छ्वसनसंयुतम् ॥ ६ ॥

गन्धैर्मात्वैश्च विविधैः पूज्यमानं मुहुर्मुहुः ।

मन्त्रशक्त्या प्रतिष्ठत्य निर्विकारं सुपूजितम् ॥ ७ ॥

समाप्ते च कृतौ तत्र देवाः सर्वे समागताः ।

ऋत्विग्भिस्तु स्तुताः सर्वे सुप्रीताश्चाभवन्नृप ॥ ८ ॥

विज्ञप्ता मुनिभिः स्तोत्रैर्निर्विण्णत्मानमब्रुवन् ।

प्रसन्नाः स्म महीपाल वरं वरय सुव्रत ॥ ९ ॥

यज्ञोनानेन राजर्षे वरं जन्म विधीयते ।

देवदेवं नृदेवं वा यत्ते मनसि वाञ्छितम् ॥ १० ॥

दृप्तः कामं पुरोधस्ते मृत्युलोके यथासुभम् ।

अेवमुक्तो निमेरात्मा सन्तुष्टस्तानुवाच ७ ॥ ११ ॥

न देहे मम वाञ्छास्ति सर्वदैव विनश्चरे ।

वासो मे सर्वसत्त्वानां दृष्टावस्तु सुरोत्तमाः ॥ १२ ॥

नेत्रेषु सर्वभूतानां वायुभूतश्चराम्यहम् ।

अेवमुक्ताः सुरास्तत्र निमेरात्मानमब्रुवन् ॥ १३ ॥

प्रार्थय त्वं महाराज देवीं सर्वेश्वरीं शिवाम् ।

मभेनानेन सन्तुष्टा सा तेऽभीष्टं विधास्यति ॥ १४ ॥

स देवैरेवमुक्तस्तु प्रार्थयामास देवताम् ।

स्तोत्रैर्नानाविधैर्दिव्यैर्बहुक्या गद्गदया गिरा ॥ १५ ॥

प्रसन्ना सा तदा देवी प्रत्यक्षं दर्शनं ददौ ।

कोटिसूर्यप्रतीकाशं रूपं लावण्यदीपितं । १६

दृष्ट्वा प्रमुदिताः सर्वे कृतकृत्याश्च येतसि ।

प्रसन्नायां देवतायां राजा वज्रे वरं नृप ॥ १७ ॥

ज्ञानं तद्धिमलं देहि येन भोक्षो भवेदपि ।

नेत्रेषु सर्वभूतानां निवासो मे भवेदिति ॥ १८ ॥

ततः प्रसन्ना देवेशी प्रोवाच जगदम्बिका ।

ज्ञानं ते विमलं भूयात्प्रारब्धस्यावशेषतः ॥ १९ ॥

नेत्रेषु सर्वभूतानां निवासोऽपि भविष्यति ।

निमिषं यान्ति यक्षूंषि त्वत्कृतेनैव देहिनाम् ॥ २० ॥

तव वासात्सनिमिषा मानवाः पशवस्तथा ।

पतङ्गाश्च भविष्यन्ति पुनश्चानिमिषाः सुराः ॥ २१ ॥

एति दत्त्वा वरं तस्मै तदा श्रीवरदेवता ।

आमन्थ्य च मुनीन्सर्वास्तत्रैवान्तर्हिताभवत् ॥ २२ ॥

अन्तर्हितायां देव्यां तु मुनयस्तत्र संस्थिताः ।

विचिन्त्य विधिवत्सर्वे निमर्दं समाहरन् ॥ २३ ॥

अरणिं तत्र संस्थाप्य ममन्धुर्मन्त्रवत्तदा ।

मन्त्रोर्मैर्महात्मानः पुत्रहेतोर्निमेरथ ॥ २४ ॥

अरण्यां मथ्यमानायां पुत्रः प्रादुरभूत्तदा ।

सर्वलक्षणसम्पन्नः साक्षान्निभिरिवापरः ॥ २५ ॥

अरण्या मथनाज्जातस्तस्मान्निधिरिति स्मृतः ।

येनायं जनकाज्जातस्तेनासौ जनकोऽभवत् ॥ २६ ॥

विदेहस्तु निमिर्जातो यस्मात्तस्मात्तदन्वये ।

समुद्भूतास्तु राजानो विदेहा एति कीर्तिताः ॥ २७ ॥

अयं निमिसुतो राजा प्रथितो जनकोऽभवत् ।

नगरी निर्मिता तेन गङ्गातीरे मनोहरा ॥ २८ ॥

मिथिलेति सुविष्याता गोपुराट्टालसंयुता ।

धनधान्यसमायुक्ता उट्टृशावाविराजिता ॥ २९ ॥

वंशोऽस्मिन्नेऽपि राजानस्ते सर्वे जनकास्तथा ।

विष्याता ज्ञानिनः सर्वे विदेहाः परिकीर्तिताः ॥ ३० ॥

अतत्ते कथितं राजन्निमेराभ्यानमुत्तमम् ।
 शापाधस्य विदेऽत्वं विस्तराद्दुदितं मया ॥ ३१ ॥
 राजोवाच ।
 भगवन्भवता प्रोक्तं निमिशापस्य कारणम् ।
 श्रुत्वा सन्देहमापन्नं मनो मेऽतीव यञ्चलम् ॥ ३२ ॥
 वसिष्ठो ब्राह्मणः श्रेष्ठो राज्ञश्चैव पुरोहितः ।
 पुत्रः पङ्कजयोनेस्तु राज्ञा शमः कथं मुनिः ॥ ३३ ॥
 गुरुं य ब्राह्मणं ज्ञात्वा निमिना न कृता क्षमा ।
 यज्ञकर्म शुभं कृत्वा कथं क्रोधमुपागतः ॥ ३४ ॥
 ज्ञात्वा धर्मस्य विज्ञानं कथमिक्ष्वाकुसम्भवः ।
 क्रोधस्य वशमापन्तः शमवान्ब्राह्मणं गुरुम् ॥ ३५ ॥
 व्यास उवाच ।
 क्षमातिदुर्लभा राजन्प्राणिभिरजितात्मभिः ।
 क्षमावान्दुर्लभो लोके सुसमर्थो विशेषतः ॥ ३६ ॥
 सर्वसङ्गपरित्यागी मुनिर्भवतु तापसः ।
 निद्राक्षुधोर्विजैता य योगाभ्यासे सुनिष्ठितः ॥ ३७ ॥
 कामः क्रोधस्तथा लोभो ह्यलङ्कारश्चतुर्थकः ।
 दुर्ज्ञेया देहमध्यस्था रिपवस्तेन सर्वथा ॥ ३८ ॥
 न भूतपूर्वः संसारे न चैव वर्ततेऽधुना ।
 भविता न पुमान्कश्चिद्यो जयेत रिपूनिमान् ॥ ३९ ॥
 न स्वर्गो न य भूलोके ब्रह्मलोके उरेः पदे ।
 कैलासे नेदृशः कश्चिद्यो जयेत रिपूनिमान् ॥ ४० ॥
 मुनयो ब्रह्मपुत्राश्च तथान्ये तापसोत्तमाः ।
 तेऽपि गुणत्रयाविद्धाः किं पुनर्मानवा भुवि ॥ ४१ ॥
 कपिलः साङ्ख्यवेत्ता य योगाभ्यासरतः शूचिः ।
 तेनापि दैवयोगाद्धि प्रदग्धाः सगरात्मजाः ॥ ४२ ॥
 तस्माद्भ्राजन्नलङ्कारात्सञ्जातं भुवनत्रयम् ।
 कार्यकारणभावात्तु तद्वियुक्तं कथं भवेत् ॥ ४३ ॥

ब्रह्मा गुणत्रयाविष्टो विष्णुश्चैवाथ शङ्करः ।
 प्रभवन्ति शरीरेषु तेषां भावाः पृथक्पृथक् ॥ ४४ ॥
 मानवानां य का वार्ता सत्त्वैकान्तव्यवस्थितौ ।
 गुणानां सङ्करो राज्ञ-सर्वत्र समवस्थितः ॥ ४५ ॥
 कदाचित्सत्त्ववृद्धिः स्यात्कदाचिद्रजसः किल ।
 कदाचित्तमसो वृद्धिः समभावः कदाचन ॥ ४६ ॥
 निर्गुणः परमात्मासौ निर्लेपः परमोऽव्ययः ।
 अलक्ष्यः सर्वसत्त्वानामप्रमेयः सनातनः ॥ ४७ ॥
 तथैव परमा शक्तिर्निर्गुणा ब्रह्मसंस्थिता ।
 दुर्ज्ञेया याल्यमतिभिः सर्वभूतव्यवस्थितिः ॥ ४८ ॥
 परात्मनस्तथा शक्तेस्तयोरैक्यं सदैव हि ।
 अभिन्नं तद्गुणार्थात्वा मुच्यते सर्वदोषतः ॥ ४९ ॥
 तज्ज्ञानादेव मोक्षः स्यादिति वेदान्तडिण्डिमः ।
 यो वेद स विमुक्तोऽस्मिन्संसारे त्रिगुणात्मके ॥ ५० ॥
 ज्ञानं तु द्विविधं प्रोक्तं शाब्दिकं प्रथमं स्मृतम् ।
 वेदशास्त्रार्थविज्ञानात्तद्भवेद्बुद्धियोगतः ॥ ५१ ॥
 विकल्पास्तत्र बलवो भवन्ति मतिकल्पिताः ।
 (दुतर्ककल्पिताः केचित्सतर्ककल्पिताः परे ।
 वितर्कैर्विभ्रमोत्पत्तिर्विभ्रमाद्बुद्धिभ्रंशता ।
 बुद्धिभ्रंशाज्ज्ञाननाशः प्राणिनां परिकीर्तितः ।)
 अनुभववाच्यं द्वितीयं तु ज्ञानं तद्दुर्लभं नृप ॥ ५२ ॥
 तत्तदा प्राप्यते तस्य वेत्तुः सङ्गो यदा भवेत् ।
 शब्दज्ञानान्न कार्यस्य सिद्धिर्भवति भारत ॥ ५३ ॥
 तस्मान्नानुभवज्ञानं सम्भवत्यतिमानुषम् ।
 अन्तर्गतं तमश्छेत्तुं शाब्दभोधो हि न क्षमः ॥ ५४ ॥
 यथा न नश्यति तमः कृतया दीपवार्तया ।
 तत्कर्म यत्र बन्धाय सा विद्या या विमुक्तये ॥ ५५ ॥
 आयासायापरं कर्म विद्यान्या शिल्पनैपुणाम् ।

शीलं परहितत्वं च कोपाभावः क्षमा धृतिः ॥ ५६ ॥

सन्तोषश्चेति विधायाः परिपाकोज्ज्वलं कृलम् ।

विद्यया तपसा वापि योगाभ्यासेन भूपते ॥ ५७ ॥

विना कामादिशत्रूणां नैव नाशः कदाचन ।

(मनस्तु यज्यलं रास्वभावादतिदुर्गोडम् ।

तद्ग्रहः सर्वथा प्राणी त्रिविधो भुवनत्रये ।)

कामकोधाद्यो भावाश्चित्तजाः परिकीर्तिताः ॥ ५८ ॥

ते तदा न भवन्त्येव यदा वै निर्जितं मनः ।

तस्मात्तु निमिना राजत्र क्षमा विडिता मुनौ ॥ ५९ ॥

यथा यथातिना पूर्वं कृता शुके कृतागसि ।

भृगुपुत्रेण शमोऽपि यथातिर्नृपसत्तमः ॥ ६० ॥

न शशाप मुनिं कोधाज्जरां राजा गृहीतवान् ।

कश्चित्सौम्यो भवेत्कश्चित्कुरो भवति पार्थिवः ॥ ६१ ॥

स्वभावभेदान्नृपते कस्य दोषोऽत्र कल्पते ।

डैडया भागवान्पूर्वं धनलोभात्पुरोडितान् ॥ ६२ ॥

ब्राह्मणान्भूलतः सर्वाश्चिच्छिद्युः कोधमूर्च्छिताः ।

पातकं पृष्ठतः कृत्वा ब्रह्मडत्यासमुद्भवम् ॥ ६३ ॥

०ति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संडितायां

षष्ठस्कन्धे देवीमडिम्नि नानाभाववर्णनं नाम षड्यदशोऽध्यायः ॥ ६.६५ ॥

६.१६ षोऽशोऽध्यायः । डैडयैर्धनाडरणेन सड भृगूणां वधवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।

कुले कस्य समुत्पन्नाः क्षत्रिया डैडयाश्च ते ।

ब्रह्मडत्यामनादृत्य निजघृर्भागवांश्च ये ॥ १ ॥

वैरस्य कारणां तेषां किं मे ब्रूडि पितामड ।

निमित्तेन विना कोधं कथं कुर्वन्ति सत्तमाः ॥ २ ॥

वैरं पुरोडितैः सार्धं कस्मात्तेषामजयत ।

नाल्पडेतोर्डि तद्द्वैरं क्षत्रियाणां भविष्यति ॥ ३ ॥

अन्वया ब्राह्मणान् पूजयान्त्थं जघ्नुरनागसः ।
 ब्राह्मणा बलवन्तोऽपि पापभीताः कथं न ते ॥ ४ ॥
 स्वल्पेऽपराधे को हन्याद्ब्राह्मणान्क्षत्रियर्षभः ।
 सन्देहो मे मुनिश्रेष्ठ कारणां वक्तुमर्हसि ॥ ५ ॥
 सूत उवाच ।
 एति पृष्टस्तदा तेन राज्ञा सत्यवतीसुतः ।
 उवाच परमप्रीतः कथां संस्मृत्य येतसा ॥ ६ ॥
 व्यास उवाच ।
 शृणु पारिक्षिते वार्ता क्षत्रियाणां पुरातनीम् ।
 आश्चर्यकारिणीं सम्यग्विद्वितां च पुरा मया ॥ ७ ॥
 कार्तवीर्येति नाम्नाभूद्भूयः पृथिवीपतिः ।
 सडस्रबाहुर्बलवानर्जुनो धर्मतत्परः ॥ ८ ॥
 दत्तात्रेयस्य शिष्योऽभूद्वतारो हरेरिव ।
 सिद्धः सर्वार्थदः शाक्तो भृगूणां याज्य एव सः ॥ ९ ॥
 यज्वा परमधर्मिष्ठः सदा दानपरायणः ।
 ददौ वित्तं भृगुभ्योऽसौ कृत्वा यज्ञाननेकशः ॥ १० ॥
 धनिनस्ते द्विजा जाता भृगवो नृपदानतः ।
 उयरत्नसमृद्ध्याढ्याः सञ्जाताः प्रथिता भुवि ॥ ११ ॥
 स्वयति नृपशार्दूले कार्तवीर्यार्जुने पुनः ।
 डैडया निर्धना जाताः कालेन मडता नृप ॥ १२ ॥
 धनकार्यं समुत्पन्नं डैडयानां कदाचन ।
 याशिषरावोऽभिजग्मुस्ताभूगूस्ते डैडया नृप ॥ १३ ॥
 विनयं क्षत्रियाः कृत्वाप्ययाचन्त धनं बहु ।
 न ददुस्तेऽतिलोभार्ता नास्ति नास्तीतिवादिनः ॥ १४ ॥
 भूमौ च निदधुः केचिद्भृगवो धनमुत्तमम् ।
 ददुः केचिद्भृगवो ज्ञात्वा क्षत्रियतो भयम् ॥ १५ ॥
 कृत्वा स्थानान्तरे द्रव्यं ब्राह्मणा भयविह्वलाः ।
 त्यक्त्वाऽऽश्रमान्ययुः सर्वे भृगवस्तृषयाच्युताः ॥ १६ ॥

याज्यांश्च द्युःपितान्दृष्ट्वा न ददुर्लोभमोक्षिताः ।
पलायित्वा गताः सर्वे गिरिदुर्गानुपाश्रिताः ॥ १७ ॥
ततस्ते डैडयास्तात द्युःपिताः कार्यगौरवात् ।
भृगूणामाश्रमाञ्जग्मुर्द्रव्यार्थं क्षत्रियर्षभाः ॥ १८ ॥
भृगूस्तु निर्गतान्वीक्ष्य शून्यांस्त्यक्त्या गुडानथ ।
यभनुर्भूतलं तत्र द्रव्यार्थं डैडया भृशम् ॥ १९ ॥
भनताधिगतं वित्तं डेनयिद्भृगुवेशमनि ।
ददृशुः क्षत्रियाः सर्वे तद्वित्तं श्रमकर्षिताः ॥ २० ॥
यत्र यत्र समुत्पन्नं भूरि द्रव्यं मडीतवात् ।
तदा ते पार्श्वभागस्थब्राह्मणानां गुडाण्यपि ॥ २१ ॥
निर्भिद्य डैडया द्रव्यं ददृशुर्धनविभ्रसा ।
ब्राह्मणान्शुक्रशः सर्वे भीताश्च शरणां गताः ॥ २२ ॥
अतिथिन्वत्सु विप्राणां भवनाग्निःसृतं बडु ।
निजघृस्ताञ्छरैः कोपाद्वाडवाञ्छरणागतान् ॥ २३ ॥
ययुस्ते गिरिदुर्गांश्च यत्र वै भृगवः स्थिताः ।
आगर्भादनुकृन्तन्तश्चेरुश्चैव मडीमिमाम् ॥ २४ ॥
प्राप्तान्प्राप्तान्भृगून्सर्वान्निजघृर्निशितैः शरैः ।
आबालवृद्धानपरानवमन्य य पातकम् ॥ २५ ॥
अेवमुत्पाटयमानेषु भार्गवेषु यतस्ततः ।
डन्युर्गर्भांश्च नारीणां गृहीत्वा डैडया भृशम् ॥ २६ ॥
रुरुदुस्ताः स्त्रियः कामं कुर्यं षव द्युःपिताः ।
गर्भांश्च कृन्तिता यासां क्षत्रियैः पापनिश्चयैः ॥ २७ ॥
अन्येऽप्याडुश्च तान्दृप्तान्मुनयस्तीर्थवासिनः ।
मुञ्चन्तु क्षत्रियाः क्रोधं ब्राह्मणेषु भयावडम् ॥ २८ ॥
अयुक्तमेतदाख्यं भवदृभिः कर्म गर्हितम् ।
यद्रर्भान्भृगुपत्नीनां निडन्युः क्षत्रियर्षभाः ॥ २९ ॥
अत्युग्रपुण्यपापानामिडैव कृलमाप्नुयात् ।
तस्माज्जुगुप्सितं कर्म त्यक्तव्यं भूतिमिच्छता ॥ ३० ॥

तानाहुर्लैडयाः कुब्जा मुनीनथ दयापरान् ।
भवन्तः साधवः सर्वे नार्थज्ञाः पापकर्मणाम् ॥ ३१ ॥
अभिरुतं धनं सर्वं पूर्वजानां मलात्मनाम् ।
वञ्चयित्वा छलाभिज्ञैर्मर्गिं पाटञ्चरैरिव ॥ ३२ ॥
अेते प्रतारका दम्भास्तादृशा बकवृत्तयः ।
उत्पन्ने य मलाकार्ये प्रार्थिता विनयेन ते ॥ ३३ ॥
न ददुः प्रार्थितं विप्राः पादवृद्ध्यापि यायिताः ।
नास्तीतिवादिनः स्तब्धाः दुःभितान्वीक्ष्य याज्यकान् ॥ ३४ ॥
धनं प्राप्तं कार्तवीर्याद्रक्षितं केन छेतुना ।
न कृताः कृतवः किं तैर्दानं यार्थिषु भूरिशः ॥ ३५ ॥
न सञ्चितव्यं विप्रैस्तु धनं यापि कदाचन ।
यष्टव्यं विधिवद्देयं भोक्तव्यं य यथासुभम् ॥ ३६ ॥
द्रव्ये यौरभयं प्रोक्तं तथा राजभयं द्विजाः ।
वह्नेर्भयं मलाघोरं तथा धूर्तभयं मडत् ॥ ३७ ॥
येन केनाप्युपायेन धनं त्यजति रक्षकम् ।
अथवासौ मृतो याति द्रव्यं त्यक्त्वा ह्यसद्गतिम् ॥ ३८ ॥
पादवृद्ध्या तथास्माभिः प्रार्थितं विनयान्वितैः ।
तथापि लोभसन्दिग्धैर्न दत्तं नः पुरोहितैः ॥ ३९ ॥
दानं भोगस्तथा नाशो धनस्य गतिरीदृशी ।
दानभोगौ कृतीनां य नाशः पापात्मनां किल ॥ ४० ॥
न दाता न य यो भोक्ता कृपाणो गुणितत्परः ।
राज्ञासौ सर्वथा दण्डयो वञ्चको दुःखभाङ्गनरः ॥ ४१ ॥
तस्माद्भयं गुणनेतान्वञ्चकान्ब्राह्मणाम्पापमान् ।
हन्तुं समुद्यताः सर्वे न कोषव्यं मलात्मभिः ॥ ४२ ॥
व्यास उवाच ।
इत्युक्त्वा छेतुमद्वाक्यं तानाश्चास्य मुनीनथ ।
विशेरुश्च विचिन्वाना भृगुदाराननेकशः ॥ ४३ ॥

भयातां भृगुपत्न्यस्तु छिमवन्तं धराधरम् ।
 प्रपेदिरे रुदन्त्यश्च वेपमानाः कृशा भृशम् ॥ ४४ ॥
 એવં તે હેહચૈર્વિપ્રાઃ પીડિતા ધનકામુકૈઃ ।
 નિહતાશ્ચ યથાકામં સંરબ્ધૈઃ પાપકર્મભિઃ ॥ ૪૫ ॥
 લોભ એવ મનુષ્યાણાં દેહસંસ્થો મહારિપુઃ ।
 સર્વદુઃખાકરઃ પ્રોક્તો દુઃખદઃ પ્રાણનાશકઃ ॥ ૪૬ ॥
 સર્વપાપસ્ય મૂલં હિ સર્વદા તૃષ્ણયાન્વિતઃ ।
 વિરોધકૃત્ત્રિવર્ણાનાં સર્વાર્તેઃ કારણં તથા ॥ ૪૭ ॥
 લોભાત્યજન્તિ ધર્મં વૈ કુલધર્મં તથૈવ હિ ।
 માતરં ભ્રાતરં હન્તિ પિતરં બાન્ધવં તથા ॥ ૪૮ ॥
 ગુરુઃ મિત્રં તથા ભાર્યાં પુત્રં ચ ભગિનીં તથા ।
 લોભાવિષ્ઠો ન કિં કુર્યાદકૃત્યં પાપમોહિતઃ ॥ ૪૯ ॥
 ક્રોધાત્કામાદહહ્કારાલ્લોભ એવ મહારિપુઃ ।
 પ્રાણાંસ્ત્યજતિ લોભેન કિં પુનઃ સ્થાદનાવૃતમ્ ॥ ૫૦ ॥
 પૂર્વજાસ્તે મહારાજ ધર્મજ્ઞાઃ સત્યથે સ્થિતાઃ ।
 પાણ્ડવાઃ કૌરવાશ્ચૈવ લોભેન નિધનં ગતાઃ ॥ ૫૧ ॥
 યત્ર ભીષ્મશ્ચ દ્રોણશ્ચ કૃપઃ કર્ણશ્ચ બાહ્લિકઃ ।
 ભીમસેનો ધર્ભપુત્રસ્તથૈવાર્જુનકેશવૌ ॥ ૫૨ ॥
 તથાપિ યુદ્ધમત્યુગ્રં કૃતં તૈશ્ચ પરસ્પરમ્ ।
 કુટુમ્બકદનં ભૂરિ કૃતં લોભાતુરૈરિહ ॥ ૫૩ ॥
 હતો દ્રોણો હતો ભીષ્મસ્તથૈવ પાણ્ડવાત્મજાઃ ।
 ભ્રાતરઃ પિતરઃ પુત્રાઃ સર્વે વૈ નિહતા રણે ॥ ૫૪ ॥
 તસ્માલ્લોભાભિભૂતસ્તુ કિં ન કુર્યાન્નરઃ કિલ ।
 હેહચૈર્નિહતાઃ સર્વે ભૃગવઃ પાપબુદ્ધિભિઃ ॥ ૫૫ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં ષષ્ઠસ્કન્ધે
 હેહચૈર્ધનાહરણેન સહ ભૃગૂણાં વધવર્ણનં નામ ષોડશોડધ્યાયઃ ॥ ૬.૧૬ ॥

६.१७ समदशोऽध्यायः । उैडयानामुत्पत्तिप्रसङ्गे रमाविष्णुसंवाद्यवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।

कथं ताश्च स्त्रियः सर्वा भृगूणां दुःभसागरात् ।

मुक्ता वंशः पुनस्तेषां ब्राह्मणानां स्थिरोऽभवत् ॥ १ ॥

उैडयैः किं कृतं कार्यं लत्वा तान्ब्राह्मणानपि ।

क्षत्रियैर्लोभसंयुक्तैः पापाचारैर्वदस्य तत् ॥ २ ॥

न तृप्तिरस्ति मे ब्रह्मन् पिबतस्ते कथामृतम् ।

पावनं सुभदं नृणां परलोके क्लृप्तप्रदम् ॥ ३ ॥

व्यास उवाच ।

शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि कथां पापप्रणाशिनीम् ।

यथा स्त्रियस्तु ता मुक्ता दुःभात्तस्माद्दुरत्ययात् ॥ ४ ॥

भृगुपत्न्यो यदा राजन् छिमवन्तं गिरिं गताः ।

भयत्रस्ता विभङ्गाशा उैडयैः पीडिता भृशम् ॥ ५ ॥

गौरीं तत्र तु संस्थाप्य भृशमयीं सरितस्तटे ।

उपोषणपराश्चकुर्निश्चयं मरणं प्रति ॥ ६ ॥

स्वप्ने गत्वा तदा देवी प्राड ताः प्रमदोत्तमाः ।

युष्मासु मध्ये कस्याश्चिद्भविता योरुजः पुमान् ॥ ७ ॥

मदंशशक्तिसम्भिन्नः स वः कार्यं विधास्यति ।

धत्यादिश्य पराम्बा सा पश्चादन्तर्हिताभवत् ॥ ८ ॥

जगतास्तु ततः सर्वा मुदमापुर्वराङ्गनाः ।

काचित्तासां भयोद्विङ्गा कामिनी यतुरा भृशम् ॥ ९ ॥

धधार योरुणैकेन गर्भं सा कुलवृद्धये ।

पलायनपरा दृष्टा क्षत्रियैर्ब्राह्मणी यदा ॥ १० ॥

विह्वला तेजसा युक्ता तदा ते दृद्रुवुर्भृशम् ।

गृह्यतां वध्यतां नारी सगर्भा याति सत्वर ॥ ११ ॥

धति भ्रुवन्तः सम्प्राप्ताः कामिनीं ऋग्पाणयः ।

सा भयार्ता तु तान्दृष्ट्वा रुरोद समुपागतान् ॥ १२ ॥

गर्भस्य रक्षणार्थं सा युकोशातिभयातुरा ।

रुदतीं मातरं श्रुत्वा दीनां प्राणविवर्जिताम् ॥ १३ ॥
 निराधारां कन्दमानां क्षत्रियैर्भृशतापिताम् ।
 गृहीतामिव सिंहेन सगर्भां हरिणीं यथा ॥ १४ ॥
 साश्रुनेत्रां वेपमानां सङ्कुध्य बालकस्तदा ।
 भित्त्वीरुं निर्जगामाशु गर्भः सूर्यं धवापरः ॥ १५ ॥
 मुष्णन्दृष्टीः क्षत्रियाणां तेजसा बालकः शुभः ।
 दर्शनाद्बालकस्याशु सर्वे जाता विलोचनाः ॥ १६ ॥
 बभ्रमुर्गिरिदुर्गेषु जन्मान्धा एव क्षत्रियाः ।
 चिन्तितं मनसा सर्वैः डिमेतदिति साम्प्रतम् ॥ १७ ॥
 सर्वे यक्षुर्विहीना यज्जता स्म बालदर्शनात् ।
 ब्राह्मण्यथास्तु प्रभावोऽयं सतीप्रतबलं मडत् ॥ १८ ॥
 क्षणाद्भामोघसङ्कुल्पाः किं करिष्यन्तिदुःप्तिताः ।
 एति सञ्चिन्त्य मनसा नेत्रहीना निराश्रयाः ॥ १९ ॥
 ब्राह्मण्यीं शराणां जग्मुर्दुःखया गतयेतसः ।
 प्राणैमुस्तां भयत्रस्तां कृताञ्जलिपुत्राश्च ते ॥ २० ॥
 उच्युश्चैनां भयोद्धिगां दृष्ट्यर्थं क्षत्रियर्षभाः ।
 प्रसीद सुभगे मातः सेवकास्ते वयं किल ॥ २१ ॥
 कृतापराधा रम्भोरु क्षत्रियाः पापबुद्ध्यः ।
 दर्शनात्तव तन्वद्गि जाताः सर्वे विलोचनाः ॥ २२ ॥
 मुपं ते नैव पश्यामो जन्मान्धा एव भामिनि ।
 अद्भुतं ते तपो वीर्यं किं कुर्मः पापकारिणः ॥ २३ ॥
 शराणां ते प्रपन्नाः स्मो देहि यक्षूंषि मानदे ।
 अन्धत्वं मरणाद्गुणं कृपां कर्तुं त्वमर्हसि ॥ २४ ॥
 पुनर्दृष्टिप्रदानेन सेवकान्क्षत्रियान्कुरु ।
 उपरम्य य गच्छेम सखिताः पापकर्मणः ॥ २५ ॥
 अतः परं न कर्तव्यमीदृशां कर्म कर्त्तव्यित् ।
 भार्गवाणां तु सर्वेषां सेवकाः स्मो वयं किल ॥ २६ ॥

अज्ञानाद्यत्कृतं पापं क्षन्तव्यं तत्त्वयाधुना ।
 वैरं नातः परं क्वापि भृगुभिः क्षत्रियैः सड ॥ २७ ॥
 कर्तव्यं शपथैः सम्यग्वर्तितव्यं तु डैडयैः ।
 सपुत्रा भव सुश्रोणि प्रणताः स्मो वयं य ते ॥ २८ ॥
 प्रसादं कुरु कल्याणि न द्विष्यामः कदायन ।
 व्यास उवाच ।
 एति तेषां वयः श्रुत्वा ब्राह्मणी विस्मयान्विता ॥ २९ ॥
 तानाड प्रणताः स्थानाश्चास्य गतलोयनान् ।
 गृहीता न मया दृष्टिर्युष्माकं क्षत्रियाः किल ॥ ३० ॥
 नाडं रुषान्विता सत्यं कारणं शृणुताद्य यत् ।
 अयं य भार्गवो नूनमूरुजः कुपितोऽद्य वः ॥ ३१ ॥
 यक्षूंषि तेन युष्माकं स्तम्भितानि रुषावता ।
 स्वबन्धुन्निडतांज्ञात्वा गर्भस्थानपि क्षत्रियैः ॥ ३२ ॥
 अनागसो धर्मपरांस्तापसान्धनकाभ्यया ।
 गर्भानपि यदा यूयं भृगूनंस्तु पुत्रकाः ॥ ३३ ॥
 तदायमूरुणा गर्भो मया वर्षशतं धृतः ।
 षडङ्गश्चाभिलो वेदो गृहीतोऽनेन याञ्जसा ॥ ३४ ॥
 गर्भस्थेनापि बावेन भृगुवंशविवृद्धये ।
 सोऽपि पितृवधान्नूनं डोथेद्धो डन्तुमिच्छति ॥ ३५ ॥
 भगवत्याः प्रसादेन जातोऽयं मम बालकः ।
 तेजसा यस्य द्विव्येन यक्षूंषि मुषितानि वः ॥ ३६ ॥
 तस्मादौर्वं सुतं मेऽद्य यायध्वं विनयान्विताः ।
 प्रणिपातेन तुष्टोऽसौ दृष्टिं वः प्रतिभोक्ष्यति ॥ ३७ ॥
 व्यास उवाच ।
 तश्श्रुत्वा वयनं तस्या डैडयास्तुष्टुवुश्च तम् ।
 प्रणोमुर्विनथोपेता उरुजं मुनिसत्तमम् ॥ ३८ ॥
 स सन्तुष्टो बभूवाथ तानुवाच विचक्षुषः ।
 गच्छध्वं स्वगुडाभूपा ममाभ्यानकृतं वयः ॥ ३९ ॥

अवश्यम्भाविभावास्ते भवन्ति देवनिर्मिताः ।
 नात्र शोकस्तु कर्तव्यः पुरुषेण विजानता ॥ ४० ॥
 पूर्ववदृष्यः सर्वे प्राप्नुवन्तु यथासुभम् ।
 प्रजन्तु विगतक्रोधा भवनानि यथासुभम् ॥ ४१ ॥
 एति तेन समादिष्टा डैडयाः प्राप्तलोचनाः ।
 और्वमामन्त्र्य जग्मुस्ते सदनानि यथारुचि ॥ ४२ ॥
 ब्राह्मणी तं सुतं दिव्यं गृहीत्वा स्वाश्रमं गता ।
 पालयामास भूपाल तेजस्विनमतन्द्रिता ॥ ४३ ॥
 अवे ते कथितं राजन् भृगूणां तु विनाशनम् ।
 लोभाविष्टैः क्षत्रियैश्च यत्कृतं पातकं किल ॥ ४४ ॥
 जनमेजय उवाच ।
 श्रुतं मया मल्लर्भ क्षत्रियाणाञ्च दारुणम् ।
 कारणं लोभ एवात्र दुःभदृश्रोभयोस्तु सः ॥ ४५ ॥
 किञ्चित्प्रष्टुमिच्छामि संशयं वासवीसुत ।
 डैडयास्ते कथं नाम्ना ज्येष्ठा भुवि नृपात्मजाः ॥ ४६ ॥
 यदोस्तु यादवाः कामं भरताद्भारतास्तथा ।
 डैडयः कोऽपि राजाभूत्तेषां वंशे प्रतिष्ठितः ॥ ४७ ॥
 तदहं श्रोतुमिच्छामि कारणं करुणानिधे ।
 डैडयास्ते कथं जाताः क्षत्रियाः केन कर्मणा ॥ ४८ ॥
 व्यास उवाच ।
 डैडयानां समुत्पत्तिं शृणु भूप सविस्तराम् ।
 पुरातनीं सुपुण्यां च कथां पापप्राणाशिनीम् ॥ ४९ ॥
 कस्मिंश्चित्समये भूप सूर्यपुत्रः सुशोभनः ।
 रेवन्तेति च विख्यातो रुपवानमितप्रभः ॥ ५० ॥
 उख्यैःश्रवसमारुह्य उयरत्नं मनोडरम् ।
 जगाम विष्णुसदनं वैकुण्ठं भास्करात्मजः ॥ ५१ ॥
 भगवद्दर्शनाकाङ्क्षी डयाडुढो यदागतः ।
 डयस्थस्तु तदा दृष्टो लक्ष्म्यासौ रविनन्दनः ॥ ५२ ॥

रमा वीक्ष्य उच्यं द्विव्यं भ्रातरं सागरोद्भवम् ।
 रूपां विस्मिता तस्य तस्थौ स्तम्भितलोचना ॥ ५३ ॥
 भगवानपि तं दृष्ट्वा उयातुढं मनोहरम् ।
 आगच्छन्तं रमां विष्णुः पप्रच्छ प्राणयात्राभुः ॥ ५४ ॥
 डोऽयमायाति चार्चङ्गि उयातुढं धवापरः ।
 स्मरतेजस्तनुः कान्ते मोडयन्भुवनत्रयम् ॥ ५५ ॥
 प्रेक्षमाणा तदा लक्ष्मीस्तस्थिता दैवयोगतः ।
 नोवाच वचनं किञ्चित्पृष्टापि य पुनः पुनः ॥ ५६ ॥
 व्यास उवाच ।
 अश्वासक्तमतिं वीक्ष्य कामिनीमतिमोहिताम् ।
 पश्यन्तीं परमप्रेम्णा यञ्चलाक्षीं य यञ्चलाम् ॥ ५७ ॥
 तामाडु भगवान्कुण्डः किं पश्यसि सुलोचने ।
 मोहिता य उरिं दृष्ट्वा पृष्टा नैवाभिभाषसे ॥ ५८ ॥
 सर्वत्र रमसे यस्माद्गमा तस्माद्भवविध्यसि ।
 यञ्चलत्वाञ्चलेत्येवं सर्वथैव न संशयः ॥ ५९ ॥
 प्राकृता य यथा नारी नूनं भवति यञ्चला ।
 तथा त्वमपि कल्याणि स्थिरा नैव कदाचन ॥ ६० ॥
 त्वं उच्यं मत्समीपस्था समीक्ष्य यद्वि मोहिता ।
 वऽवा भव वामोरु मर्त्यलोकेऽतिदारुणे ॥ ६१ ॥
 धृति शमा रमा देवी उरिणा दैवयोगतः ।
 रुरोऽवेपमाना सा भयभीतातिदुःखिता ॥ ६२ ॥
 तमुवाच रमानाथ शङ्किता चारुणसिनी ।
 प्राण्य शिरसा देवं स्वपतिं विनयान्विता ॥ ६३ ॥
 देवदेव जगन्नाथ करुणाकर केशव ।
 स्वल्पेऽपराधे गोविन्द कस्माच्छापं ददासि मे ॥ ६४ ॥
 न कदाचिन्मया दृष्टः क्रोधस्ते लीदृशः प्रभो ।
 क्व गतस्ते मयि स्नेहः सङ्गो न तु नश्वरः ॥ ६५ ॥
 वज्रपातस्तु शत्रौ वै कर्तव्यो न सुलृज्जने ।

सदाहं वरयोग्या ते शापयोग्या कथं कृता ॥ ६६ ॥

प्राणांस्त्यक्ष्यामि गोविन्द पश्यतोऽद्य तवाग्रतः ।

कथं श्रुत्वा लीना विरलानलतापिता ॥ ६७ ॥

प्रसादं कुरु देवेश शापादस्मात्सुदारुणात् ।

कदा मुक्ता समीपं ते प्राप्नोमि सुभ्रतं विभौ ॥ ६८ ॥

उरिरुवाच ।

यदा ते भविता पुत्रः पृथिव्यां मत्समः प्रिये ।

तदा मां प्राप्य तन्वद्गुणि सुभिता त्वं भविष्यसि ॥ ६९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां षष्ठस्कन्धे

डैडयानामुत्पत्तिप्रसङ्गे रमाविष्णुसंवाद्यवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ६.१७ ॥

६.१८ अष्टादशोऽध्यायः । शिवप्रसादेन लक्ष्मीद्वारा भगवत्याः समाराधनवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।

एति शमा भगवता सिन्धुजा कोपयोगतः ।

कथं सा वऽवा जाता रेवन्तेन च किं कृतम् ॥ १ ॥

कस्मिन्देशेऽब्धिजा देवी वऽवाऽपधाराशिरी ।

संस्थितैकाकिनी बाला परोषित्यतिका यथा ॥ २ ॥

कालं कियन्तमायुष्मन् वियुक्ता पतिना रमा ।

संस्थिता विजनेऽरण्ये किं कृतं च तथा पुनः ॥ ३ ॥

समागमं कदा प्राप्ता वासुदेवस्य सिन्धुजा ।

पुत्रः कथं तथा प्राप्नो नारायणवियुक्तया ॥ ४ ॥

अेतद्भूतान्तमार्येश कथयस्व सविस्तरम् ।

श्रीतुङ्गामोऽस्मि विप्रेन्द्र कथाप्यानमनुत्तमम् ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

एति पृष्टस्तदा व्यासः परीक्षित्तनयेन वै ।

कथयामास भो विप्राः कथामेतां सुविस्तराम् ॥ ६ ॥

व्यास उवाच ।

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि कथां पौराणिकीं शुभाम् ।

पावनीं सुभटां कर्णे विशदाक्षरसंयुताम् ॥ ७ ॥

रेवन्तस्तु रमां दृष्ट्वा शमा देवेन कामिनीम् ।

भयार्तः प्रथयौ दूरात्प्राण्य जगतां पतिम् ॥ ८ ॥

पितुः सकाशं त्वरितो वीक्ष्य कोपं जगत्पतेः ।

निवेद्यामास कथां भास्कराय स शापजाम् ॥ ९ ॥

दुःखिता सा रमा देवी प्राण्य जगदीश्वरम् ।

आज्ञामा मानुषं लोकं प्राप्ता कमललोचना ॥ १० ॥

सूर्यपत्न्या तपस्तपं यत्र पूर्वं सुदारुणम् ।

तत्रैव सा यथावाशु वऽवाऽपधारिणी ॥ ११ ॥

कालिन्दीतमसासऽग्रे सुपर्णाक्षस्य योत्तरे ।

सर्वकामप्रदे स्थाने सुरभ्यवनमण्डिते ॥ १२ ॥

तत्र स्थिता मडादेवं शङ्करं वाञ्छितप्रदम् ।

दध्यौ यैकेन मनसा शूलिनं यन्द्रशेखरम् ॥ १३ ॥

पञ्चाननं दशभुजं गौरीदेवार्धधारिणम् ।

कर्पूरगौरदेवार्धं नीलकण्ठं त्रिलोचनम् ॥ १४ ॥

व्याघ्राजिनधरं देवं गजयर्मोत्तरीयकम् ।

कपालमालाकलितं नागयज्ञोपवीतिनम् ॥ १५ ॥

सागरस्य सुता कृत्वा उर्यीरुपं मनोहरम् ।

तस्मिंस्तीर्थे रमादेवी यकार दृश्वरं तपः ॥ १६ ॥

ध्यायमाना परं देवं वैराग्यं समुपाश्रिता ।

दिव्यं वर्षसदस्रं तु गतं तत्र मडीपते ॥ १७ ॥

ततस्तुष्टो मडादेवो वृषाऽऽस्त्रिलोचनः ।

प्रत्यक्षोऽभून्मण्डेशानः पार्वतीसहितः प्रभुः ॥ १८ ॥

तत्रैत्य सगणः शम्भुस्तामाल उरिवल्लभाम् ।

तपस्यन्तीं मडाभागामश्विनीरुपधारिणीम् ॥ १९ ॥

किं तपस्यसि कल्याणि जगन्मातर्वदस्व मे ।

सर्वार्थदः पतिस्तेऽस्ति सर्वलोकविधायकः ॥ २० ॥

हरिं त्यक्त्वाध मां कस्मात्स्तौषि देवि जगत्पतिम् ।

वासुदेवं जगन्नाथं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ २१ ॥

वेदोक्तं वचनं कार्यं नारीणां देवता पतिः ।

नान्यस्मिन्सर्वथा भावः कर्तव्यः कर्त्तव्यित्कव्यित् ॥ २२ ॥

पतिशुश्रूषां स्त्रीणां धर्मं येव सनातनः ।

यादृशस्तादृशः सेव्यः सर्वथा शुभकाम्यया ॥ २३ ॥

नारायणस्तु सर्वेषां सेव्यो योग्यः सदैव हि ।

तं त्यक्त्वा देवदेवेशं किं मां ध्यायसि सिन्धुजे ॥ २४ ॥

लक्ष्मीरुवाय ।

आशुतोष मलेशान शमाहं पतिना शिव ।

मां समुद्भर देवेश शापादस्माद्दयानिधे ॥ २५ ॥

तदोक्तं हरिणा शम्भो शापानुग्रहकारणम् ।

विज्ञप्तेन मया कामं दयायुक्तेन विष्णुना ॥ २६ ॥

यदा ते भविता पुत्रस्तदा शापस्य मोक्षणम् ।

भविष्यति य वैकुण्ठवासस्ते कमलालये ॥ २७ ॥

धृत्युक्ताहं तपस्तप्तुमागतास्मि तपोवने ।

आराधितो मया देव त्वं सर्वार्थप्रदायकः ॥ २८ ॥

पतिसङ्गं विना पुत्रं देवदेव लभे कथम् ।

स तु तिष्ठति वैकुण्ठे त्यक्त्वा वामामनागसम् ॥ २९ ॥

वरं मे देहि देवेश यद्वि तुष्टोऽसि शङ्कर ।

तव तस्य द्विधा भावो नास्ति नूनं कदाचन ॥ ३० ॥

मयैतद्भिरिज्जकान्त ज्ञातं पत्युः पुरो हर ।

यस्त्वं योऽसौ पुनर्योऽसौ स त्वं नास्त्यत्र संशयः ॥ ३१ ॥

अेकत्वं य मया ज्ञात्वा मया ते स्मरणं कृतम् ।

अन्यथा मम दौषस्त्वामाश्रयन्त्या भवेच्छिव ॥ ३२ ॥

शिव उवाच ।

कथं ज्ञातस्त्वया देवि मम तस्य य सुन्दरि ।

अैक्यभावो हरेर्नूनं सत्यं मे वद सिन्धुजे ॥ ३३ ॥

अेकत्वं य न जानन्ति देवाश्च मुनयस्तथा ।
 ज्ञानिनो वेदतत्त्वज्ञाः कुतर्कोपिडताः किल ॥ ३४ ॥
 मद्भक्ता वासुदेवस्य निन्दका भवस्तथा ।
 विष्णुभक्तास्तु भववो मम निन्दापरायणाः ॥ ३५ ॥
 भवन्ति कालभेदेन कलौ देवि विशेषतः ।
 कथं ज्ञातस्त्वया भद्रे दुर्ज्ञेयो ज्यकृतात्मभिः ॥ ३६ ॥
 सर्वथा त्वैक्यभावस्तु उद्वेगं यं दुर्लभः ।
 व्यास उवाच ।
 एति सा शम्भुना पुष्टा तुष्टेन हरिवल्लभा ॥ ३७ ॥
 वृत्तान्तं तस्य विज्ञातं प्रवक्तुमुपयुक्तमे ।
 शिवं प्रति रमा तत्र प्रसन्नवदना भृशम् ॥ ३८ ॥
 लक्ष्मीरुवाच ।
 अेकदा देवदेवेश विष्णुर्ध्यानपरो रतः ।
 दृष्टो मया तपः कुर्वन्पद्मासनगतो यदा ॥ ३९ ॥
 तदाहं विस्मिता देवं तमपृच्छं पतिं किल ।
 प्रबुद्धं सुप्रसन्नं यं ज्ञात्वा विनयपूर्वकम् ॥ ४० ॥
 देवदेव जगन्नाथ यदाहं निर्गतार्णवात् ।
 मथ्यमानान्सुरैर्द्वैतैः सर्वैर्ब्रह्मादिभिः प्रभो ॥ ४१ ॥
 वीक्षिताश्च मया सर्वे पतिकामनया तदा ।
 वृत्स्त्वं सर्वदेवेभ्यः श्रेष्ठोऽसीति विनिश्चयात् ॥ ४२ ॥
 त्वं कं ध्यायसि सर्वेश संशयोऽयं मदान्मम ।
 प्रियोऽसि कैटभारे मे कथयस्व मनोगतम् ॥ ४३ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 शृणु कान्ते प्रवक्ष्यामि यं ध्यायामि सुरोत्तमम् ।
 आशुतोषं मलेशानं गिरिजवल्लभं हृदि ॥ ४४ ॥
 कदाचिद्देवदेवो मां ध्यायत्यमितविक्रमः ।
 ध्यायाम्यहं यं देवेशं शङ्करं त्रिपुरान्तकम् ॥ ४५ ॥
 शिवस्याहं प्रियः प्राणः शङ्करस्तु तथा मम ।

उभयोरन्तरं नास्ति मिथः संसक्तयेतसोः ॥ ४६ ॥

नरकं यान्ति ते नूनं ये द्विषन्ति मलेश्वरम् ।

भक्ता मम विशालाक्षि सत्यमेतद्भ्रवीम्यहम् ॥ ४७ ॥

धृत्युक्तं देवदेवेन विष्णुना प्रभविविष्णुना ।

येकान्ते किल पृष्टेन मया शैलसुताप्रिय ॥ ४८ ॥

तस्मात्त्वां वल्लभं विष्णोर्ज्ञात्वा ध्यातवती ह्यहम् ।

तथा कुरु मलेशान यथा मे प्रियसङ्गमः ॥ ४९ ॥

व्यास उवाच ।

एति श्रियो वयः श्रुत्वा प्रत्युवाच मलेश्वरः ।

तामाश्वास्य प्रियैर्वाङ्मैर्यथार्थं वाक्यकोविदः ॥ ५० ॥

स्वस्था भव पृथुश्रोणि तुष्टोऽहं तपसा तव ।

समागमस्ते पतिना भविष्यति न संशयः ॥ ५१ ॥

अत्रैव ह्ययत्नेन भगवाञ्जगदीश्वरः ।

आगमिष्यति ते कामं पूर्णं कर्तुं मयेरितः ॥ ५२ ॥

तथाहं प्रेरयिष्यामि तं देवं मधुसूदनम् ।

यथासौ ह्ययत्नेन त्वामेष्यति मदातुरः ॥ ५३ ॥

पुत्रस्ते भविता सुभ्रु नारायणसमः क्षितौ ।

भविष्यति स भूपालः सर्वलोकनमस्कृतः ॥ ५४ ॥

सुतं प्राप्य मलाभागे त्वं तेन पतिना सह ।

गन्तासि देवि वैकुण्ठं प्रिया तस्य भविष्यसि ॥ ५५ ॥

अेकवीरेति नाम्नासौ ज्यातिं यास्यति ते सुतः ।

तस्मात्तु ङैडयो वंशो भुवि विस्तारमेष्यति ॥ ५६ ॥

परं तु विस्मृतासि त्वं हृदिस्थां परमेश्वरीम् ।

मदान्धा मत्तयित्ता य तेन ते ह्रलमीदृशम् ॥ ५७ ॥

अतस्तदोषशान्त्यर्थं हृदिस्थां परदेवताम् ।

शरणं याहि सर्वात्मभावेन जलधेः सुते ॥ ५८ ॥

अन्यथा तव यित्तं तु कथं गच्छेद्धयोत्तमे ।

व्यास उवाच ।

धृति दत्त्वा वरं देव्यै भगवाञ्छैलजापतिः ॥ ५८ ॥

अन्तर्धानं गतः साक्षाद्भुमया सङ्घितः शिवः ।
सापि तत्रैव यार्वाङ्गी संस्थिता कमलासना ॥ ६० ॥

ध्यायन्ती यरणाभोजं देव्याः परमशोभनम् ।
देवासुरशिरोरत्ननिघृष्टनभ्रमण्डलम् ॥ ६१ ॥

प्रेमगद्गदया वाया तुष्टाव य मुहुर्मुहुः ।
प्रतीक्षमाणा भर्तारं उग्ररूपधरं हरिम् ॥ ६२ ॥

धृति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां सङ्घितायां षष्ठस्कन्धे
शिवप्रसादेन लक्ष्मीद्वारा भगवत्याः समाराधनवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ६.१८ ॥

६.१८ ऐकोनविंशोऽध्यायः । पुत्रजन्मानन्तरं स्वस्वरूपेण वैकुण्ठगमनवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

तस्यै दत्त्वा वरं शम्भुः कैलासं त्वरितो यथौ ।
रभ्यं देवगणैर्जुष्टमप्सरोभिश्च मण्डितम् ॥ १ ॥

तत्र गत्वा चित्ररूपं गणं कार्यविशारदम् ।
प्रेषयामास वैकुण्ठे लक्ष्मीकार्यार्थसिद्धये ॥ २ ॥

शिव उवाच ।

चित्ररूप हरिं गत्वा ब्रूहि त्वं वयनाम्भम ।
यथासौ द्युःभितां पत्नीं विशोकं च करिष्यति ॥ ३ ॥

धृत्युक्तचित्ररूपोऽथ निर्जगाम त्वरान्वितः ।
वैकुण्ठं परमं स्थानं वैष्णवैश्च गणैर्वृतम् ॥ ४ ॥

नानाद्रुमगण्डाकीर्णा वापीशतविराजितम् ।
सञ्जुष्टं संसकारण्डमयूरशुककोकिलैः ॥ ५ ॥

उच्यप्रसादसंयुक्तं पताकाभिरलङ्कितम् ।
नृत्यगीतकलापूर्णा मन्दारद्रुमसंयुतम् ॥ ६ ॥

अकुलाशोकतिलक्यम्कालिविमण्डितम् ।
कूजितैर्विडगानां तु कर्णाह्लादकरैर्युतम् ॥ ७ ॥

संवीक्ष्य भवनं विष्णोर्द्वास्थौ प्राड प्रणम्य च ।

जयविजयनामानौ वेत्रपाणी स्थितावुभौ ॥ ८ ॥

चित्ररूप उवाच ।

भो निवेद्यत शीघ्रं हरये परमात्मने ।

दूतं प्राप्यं हरस्यात्र प्रेरितं शूलपाणिना ॥ ९ ॥

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य जयः परमबुद्धिमान् ।

गत्वा हरिं प्रणम्याड कृताञ्जलिपुटः पुरः ॥ १० ॥

देवदेव रमाकान्त करुणाकर केशव ।

द्वारि तिष्ठति दूतोऽत्र शङ्करस्य समागतः ॥ ११ ॥

आज्ञापय प्रवेष्टव्यो न वेति गरुडध्वज ।

चित्ररूपधरोऽप्यस्ति न जाने कार्यगौरवम् ॥ १२ ॥

एत्याकर्ण्य हरिः प्राड जयं प्रज्ञातकारणः ।

प्रवेशयात्र रुद्रस्य भृत्यं समयसंस्थितम् ॥ १३ ॥

एत्याकर्ण्य जयस्तूर्णं गत्वा तं परमाद्भुतम् ।

अेडीत्याकारयामास जयः शङ्करसेवकम् ॥ १४ ॥

प्रवेशितो जयेनाथ चित्ररूपस्तथाकृतिः ।

प्रणम्य दण्डवद्विष्णुं कृताञ्जलिपुटः स्थितः ॥ १५ ॥

दृष्ट्वा तं विस्मयं प्राप भगवान् गरुडध्वजः ।

चित्ररूपधरं शम्भोः सेवकं विनयान्वितम् ॥ १६ ॥

पप्रच्छ तं स्मितं कृत्वा चित्ररूपं रमापतिः ।

कुशलं देवदेवस्य सकुटुम्भस्य यानघ ॥ १७ ॥

कस्मात्त्वं प्रेषितोऽस्यत्र भ्रूडिकार्यं हरस्य किम् ।

अथवा देवतानां य किञ्चित्कार्यं समुत्थितम् ॥ १८ ॥

दूत उवाच ।

किमज्ञातं तवास्तीड संसारे गरुडध्वज ।

वर्तमानं त्रिकालज्ञ यदहं प्रब्रवीमि वै ॥ १९ ॥

प्रेषितोऽस्मि भवेनात्र विज्ञस्तु त्वां जनार्दन ।

हरस्य वचनाद्वाक्यं प्रब्रवीमि त्वयि प्रभो ॥ २० ॥

तेनोक्तमेतद्देश भार्या ते कमलालया ।

तपस्तपति कालिन्दीतमसासङ्गमे विभो ॥ २१ ॥

उथीरुपधरा देवी सर्वार्थसिद्धिदायिनी ।

ध्यातुं योग्यामरगाणैर्मानवैर्यक्षकिन्नरैः ॥ २२ ॥

विना तथा नरः कोऽपिसुभभागी भवेन्न हि ।

तां त्यक्त्वा पुण्डरीकाक्ष प्राप्नोषि किं सुभं हरे ॥ २३ ॥

दुर्बलोऽपि स्त्रियं पाति निर्धनोऽपि जगत्पते ।

विनापराधं य विभो किं त्यक्त्वा जगदीश्वरी ॥ २४ ॥

दुःखं प्राप्नोति संसारे यस्य भार्या जगद्गुरो ।

धिक्तस्य जिवितं लोके निन्दितं त्वरिमाण्डले ॥ २५ ॥

सकामा रिपवस्तेऽद्य दृष्ट्वा तां दुःषिता भृशम् ।

त्वां वियुक्तं य रमया हसिष्यन्ति द्विवानिशम् ॥ २६ ॥

रमां रमय देवेश त्वदृत्सङ्गगतां कुरु ।

सर्वलक्षणसम्पन्नां सुशीलां य सुरुपिणीम् ॥ २७ ॥

सुष्मितो भव तां प्राप्य वल्लभां यारुडासिनीम् ।

कान्ताविरुजं दुःखं स्मराम्यहमनातुरः ॥ २८ ॥

मम भार्या मृता विषणो दक्षयज्ञे सती यदा ।

तदाहं दुःसहं दुःखं भुक्तवानम्बुजैर्क्षणा ॥ २९ ॥

संसारेऽस्मिन्नरः कोऽपि माभून्मत्सदृशोऽपरः ।

मनसाकरवं शोकं तस्या विरुपीडितः ॥ ३० ॥

कालेन भङ्गता प्राप्ता मया गिरिसुता पुनः ।

तपस्तप्वातिदुःसाध्यं या दग्धा तु रुषाध्वरे ॥ ३१ ॥

हरे किं सुभमापन्नं त्वया सन्त्यज्य कामिनीम् ।

येकाकी तिष्ठता कालं सहस्रवत्सरात्मकम् ॥ ३२ ॥

गत्वाश्वास्य महाभागां समानय निजालयम् ।

माभूत्कोऽपीह संसारे विमुक्तो रमया तथा ॥ ३३ ॥

इत्वा तुरगरुपं त्वं भज तां कमलालयाम् ।

उत्पाद्य पुत्रमायुष्मन्स्तामानय शुचिस्मिताम् ॥ ३४ ॥

व्यास उवाच ।

हरिराकार्यं तद्भाज्यं चित्ररूपस्य भारत ।
तथेत्युक्त्वा तु तं दूतं प्रेषयामास शङ्करम् ॥ ३५ ॥

गते दूतेऽथ भगवान्-वैकुण्ठात्कामसंयुतः ।
जगाम धृत्वा तत्राशु वाञ्छितं मनोहरम् ॥ ३६ ॥

यत्र सा वऽवाङ्गुपं कृत्वा तपति सिन्धुजा ।
विष्णुस्तं देशमासाद्य तामपश्यद्दुर्यो स्थिताम् ॥ ३७ ॥

सापि तं वीक्ष्य गोविन्दं उच्यते प्रथमं पतिम् ।
ज्ञात्वा वीक्ष्य स्थिता साध्वी विस्मिता साश्रुलोचना ॥ ३८ ॥

तयोस्तु सङ्गमस्तत्र प्रवृत्तो मन्मथार्तयोः ।
कालिन्दीतमसासङ्गे पावने लोकविश्रुते ॥ ३९ ॥

सगर्भा सा तदा जाता वऽवा हरिवल्लभा ।
सुषुप्ते सुन्दरे बालं तत्रैव सुगुणोत्तरम् ॥ ४० ॥

तामाह भगवान्-वाङ्ग्यं प्रहस्य समयाश्रितम् ।
त्यजाद्य वाऽवं देहं पूर्वदेहा भवाधुना ॥ ४१ ॥

गमिष्यावः स्ववैकुण्ठमावां कृत्वा निजं वपुः ।
तिष्ठत्वत्र कुमारोऽयं त्वया जातः सुलोचने ॥ ४२ ॥

लक्ष्मीरुवाच ।
स्वदेहसम्भवं पुत्रं कथं हित्वा प्रजाम्यहम् ।
स्नेहः सुदुस्त्यजः कामं स्वात्मजस्य सुरर्षभ ॥ ४३ ॥

का गतिः स्यादमेयात्मन् भालस्यास्य नदीतटे ।
अनाथस्यासमर्थस्य विजनेऽल्पतनोरिह ॥ ४४ ॥

अनाश्रयं सुतं त्यक्त्वा कथं गन्तुं मनो मम ।
समर्थं सद्यं स्वामिन् भवेद्यम्बुजलोचन ॥ ४५ ॥

दिव्यदेहौ ततो जातौ लक्ष्मीनारायणवुभौ ।
विमानवरसंविष्टौ स्तूयमानौ सुरैर्दिवि ॥ ४६ ॥

गन्तुकामं पतिं प्राह कमला कमलापतिम् ।
गुहाणैमं सुतं नाथ नाहं शक्तास्मि ह्यपितुम् ॥ ४७ ॥

प्राणप्रियोऽस्ति मे पुत्रः कान्त्या त्वत्सदृशः प्रभो ।
गृहीत्वैनं गमिष्यावो वैकुण्ठं मधुसूदन ॥ ४८ ॥

उरिरुवाच ।

मा विषादं प्रिये कर्तुं त्वमर्हसि वरानने ।
तिष्ठत्वयं सुभेनात्र रक्षा मे विडिता त्विड ॥ ४९ ॥

कार्यं किमपि वामोरु वर्तते मडदद्भुतम् ।
निबोध कथयाम्यद्य सुतस्यात्र विमोचने ॥ ५० ॥

तुर्वसुर्नाम विष्यातो ययातितनुजो भुवि ।
उरिवर्मेति पित्रास्य कृतं नाम सुविश्रुतम् ॥ ५१ ॥

स राजा पुत्रकामोऽद्य तपस्तपति पावने ।
तीर्थे वर्षशतं जातं तस्य वै कुर्वतस्तपः ॥ ५२ ॥

तस्यार्थे निर्मितः पुत्रो मयायं कमलालये ।
तत्र गत्वा नृपं सुभु प्रेरयिष्यामि साम्प्रतम् ॥ ५३ ॥

तस्मै दास्याम्यहं पुत्रं पुत्रकामाय कामिनि ।
गृहीत्वा स्वगृहं राजा प्रापयिष्यति बालकम् ॥ ५४ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्याश्वास्य प्रियां पद्मां कृत्वा रक्षां च बालके ।
विमानवरमारुह्य प्रययौ प्रियया सह ॥ ५५ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां षष्ठस्कन्धे
पुत्रजन्मानन्तरं स्वस्वरूपेण वैकुण्ठगमनवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ ६.१९ ॥

६.२० विंशोऽध्यायः । अेकवीराभ्यानवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।

संशयोऽयं महान्त्र जातमात्रः शिशुस्तथा ।
मुक्तः केन गृहीतोऽसावेकाकी विजने वने ॥ १ ॥

का गतिस्तस्य बालस्य जाता सत्यवतीसुत ।
व्याघ्रसिंहादिभिर्द्विर्गृहीतो नातिबालकः ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।

लक्ष्मीनारायणौ तस्मात्स्थानाख्य खलितौ यदा ।
 तदैव तत्र यम्प्राप्यः प्राप्तो विधाधरः किल ॥ ३ ॥
 विमानवरमाद्भुतः कामिन्या सञ्चितो नृप ।
 मधनालसया कामं कीडमानो यदृच्छया ॥ ४ ॥
 विलोक्य तं शिशुं भ्रूमावेकाकिनमनुत्तमम् ।
 देवपुत्रप्रतीकाशं रममाणं यथासुभम् ॥ ५ ॥
 विमानात्तरसोत्तीर्थं यम्पकस्तं शिशुं जवात् ।
 जग्राह यं मुदं प्राप निधिं प्राप्य यथाधनः ॥ ६ ॥
 गृहीत्वा यम्पकः प्रादाद्देव्यै तं मदनोपमम् ।
 मधनालसायै तं बालं जातमात्रं मनोहरम् ॥ ७ ॥
 सा गृहीत्वा शिशुं प्रेमणा सरोमाञ्चया सविस्मया ।
 भुषं युयुम्भ बालस्य कृत्वा तु हृदये भृशम् ॥ ८ ॥
 आलिङ्गितश्चुम्बितश्च तयासौ प्रीतिपूर्वकम् ।
 उत्सङ्गे यं कृतस्तन्व्या पुत्रभावेन भारत ॥ ९ ॥
 कृत्वाङ्गु तौ समाद्भौ विमानं दम्पती मुदा ।
 पतिं पप्रच्छ यार्वङ्गी प्रलस्य मधनालसा ॥ १० ॥
 कस्यायं बालकः कान्त त्यक्तः केन यं कानने ।
 पुत्रोऽयं मम देवेन दत्तस्त्र्यम्बकपाणिना ॥ ११ ॥
 यम्पक उवाच ।
 प्रिये गत्वाद्यं पृच्छेयं शङ्कं सर्वज्ञमाशु वै ।
 देवो वा दानवो वापि गन्धर्वो वा शिशुः किल ॥ १२ ॥
 तेनाज्ञप्तः करिष्यामि पुत्रं प्राप्तं वनादमुम् ।
 अपृच्छानैव कर्तव्यं कार्यं किञ्चिन्मया ध्रुवम् ॥ १३ ॥
 धृत्युक्त्वा तां गृहीत्वा तं विमानेनाथ यम्पकः ।
 ययौ शङ्कपुरं तूर्णं वर्षेणोत्सुल्ललोचनः ॥ १४ ॥
 प्रणम्य पादयोः प्रीत्या यम्पकस्तु शयीपतिम् ।
 निवेद्य बालकं प्राह कृताञ्जलिपुटः स्थितः ॥ १५ ॥
 देवदेव मया लब्धस्तीर्थं परमपावने ।

कालिन्दीतमसासङ्गे बालकोऽयं स्मरप्रभः ॥ १६ ॥

कस्यायं बालकः कान्तः कथं त्यक्तः शशीपते ।

आज्ञा येत्तव देवेश कुर्वेऽहं बालकं सुतम् ॥ १७ ॥

अतीव सुन्दरो बालः प्रियाया वल्लभः सुतः ।

कृत्रिमस्तु सुतः प्रोक्तो धर्मशास्त्रेषु सर्वथा ॥ १८ ॥

धन्द्र उवाच ।

पुत्रोऽयं वासुदेवस्य वाञ्छितपुत्रस्य च ।

डैह्योऽयं महाभाग लक्ष्यां जातः परन्तपः ॥ १९ ॥

उत्पादितो भगवता कार्यार्थं किल बालकः ।

दातुं नृपतये नूनं ययातितनयाय च ॥ २० ॥

हरिणा प्रेरितः सोऽद्य राजा परमधार्मिकः ।

आगमिष्यति पुत्रार्थं तीर्थे तस्मिन्मनोरमे ॥ २१ ॥

तावत्त्वं गच्छ तत्रैव गृहीत्वा बालकं शुभम् ।

यावन्न याति नृपतिर्गृहीतुं हरिणोरितः ॥ २२ ॥

गत्वा तत्र विमुञ्चैनं विलम्बं मा कृथा वर ।

अदृष्ट्वा बालकं राजा दुःखितश्च भविष्यति ॥ २३ ॥

तस्माद्यम्क मुञ्चैनं राजा प्राप्नोतु पुत्रकम् ।

ओकवीरेति नाम्नायं ष्यातः स्यात् पृथिवीतले ॥ २४ ॥

व्यास उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा यम्कस्त्वयान्वितः ।

जगाम पुत्रमादाय स्थले तस्मिन्महीपते ॥ २५ ॥

भुभोच बालकं तत्र यत्र पूर्वं स्थितो ह्यभूत् ।

आरुह्य स्वविमानं तु यथौ स्वाश्रममण्डलम् ॥ २६ ॥

तदैव कमलाकान्तो लक्ष्म्या सह जगद्गुरुः ।

विमानवरमारुढो जगाम नृपतिं प्रति ॥ २७ ॥

दृष्टस्तदा तेन नृपेण विष्णुः

समुत्तरंस्तत्र विमानमुष्यात् ।

जडर्ष राजा हरिदृशनेन

पपात भूमौ भलु दण्डवच्च ॥ २८ ॥

उत्तिष्ठ वत्सेति हरिः पतन्त-
माश्चासयद्भूमिगतं स्वभक्तम् ।
सोऽप्युत्सुको वासुदेवं पुरःस्थं
तुष्टाव भक्त्या मुमरीकृतोऽथ ॥ २९ ॥

देवाधिदेवाभिल्लोचनाथ
कृपानिधे लोकागुरो रमेश ।
मन्दस्य मे ते किल दर्शनं य-
त्सुदुर्लभं योगिजनैरलभ्यम् ॥ ३० ॥

ये निःस्पृहास्ते विषयैरपेता-
स्तेषां त्वदीयं भलु दर्शनं स्यात् ।
आशापरोऽहं भगवन्ननन्त
योग्यो न ते दर्शने देवदेव ॥ ३१ ॥

एति स्तुतस्तेन नृपेण विष्णु-
स्तमाह वाक्येन सुधामयेन ।
वृषीष्व राजन् मनसोऽस्मितं ते
ददामि तुष्टस्तपसा तवेति ॥ ३२ ॥

ततो नृपस्तं प्रशिपत्य पादयोः
प्रोवाच विष्णुं पुरतः स्थितं य ।
तपस्तु तमं हि मया सुतार्थं
पुत्रं ददस्वात्मसमं मुरारे ॥ ३३ ॥

श्रुत्वा नृपप्रार्थितमादिदेव-
स्तमाह राजानममोघवाक्यम् ।
ययातिसूनो प्रज तत्र तीर्थे
कलिनृकन्यातमसाप्रसङ्गे ॥ ३४ ॥

मयाध पुत्रस्तु यथेऽस्मितस्ते
तत्रैव मुक्तोऽस्त्यमितप्रभावाः ।
लक्ष्म्याः प्रसूतो मम वीर्यजश्च
कृतस्तवार्थेऽथ गृहाण राजन् ॥ ३५ ॥

श्रुत्वा उरेर्वाङ्मयीव मृष्टे
सन्तुष्टयित्तः प्रबभूव राजा ।
हरिस्तु दत्त्वेति वरं जगाम
वैकुण्ठलोकं रमया युतश्च ॥ ३६ ॥

गते हरौ सोऽथ यथातिसूनु-
र्यथावनुद्धातरथेन राजा ।
प्रेमान्वितस्तत्र सुतोऽस्ति यत्र
वयो निशम्येति जनार्दनस्य ॥ ३७ ॥

स तत्र गत्वातिमनोहरं तं
ददर्शा बालं भुवि ज्वलमानम् ।
मुपे निवेश्यैककरेण कृत्वा
श्वक्षत्रं पदाङ्गुष्ठमनन्यसत्त्वः ॥ ३८ ॥

तं वीक्ष्य पुत्रं मदनस्वरूपं
नारायणांशं कमलाप्रसूतम् ।
हरिप्रभावं हरिवर्मनामा
उर्ध्वप्रकुल्लाननपङ्कजोऽभूत् ॥ ३९ ॥

गृह्णन् सुवेगात् करपङ्कजाभ्यां
बभूव प्रेमार्णवमग्नदेहः ।
मूर्धन्युपाधाय मुदान्वितोऽसौ
ननन्द राजा सुतमालिलिङ्ग ॥ ४० ॥

मुपं समीक्ष्यातिमनोहरं त-
मुवाच नेत्राभ्युनिरुद्धकण्ठः ।
दत्तोऽसि देवेन जनार्दनेन
मात्रा छि पुत्रावमद्गुणभीतेः ॥ ४१ ॥

तमं मया पुत्र तपस्तवार्यं
सुदुष्करं वर्षशतं य पूर्णम् ।
तेनैव तुष्टेन रमाप्रियेण
दत्तोऽसि संसारसुप्नोदयाय ॥ ४२ ॥

माता रमा त्वां तनुञ्जं मदर्थं
त्यक्त्वा गता सा हरिणा समेता ।

धन्या तु सा या प्रहसन्तमङ्गे
कृत्वा सुतं त्वां मुदितानना स्यात् ॥ ४३ ॥

त्वमेव संसारसमुद्रनौका-
रूपः कृतः पुत्र लक्ष्मीधरेण ।
धृत्येवमुक्त्वा नृपतिः सुतं तं
मुदा समादाय ययौ गृहाय ॥ ४४ ॥

पुरीसमीपे नृपमागतं त-
माकर्ण्य सर्वे सखिवास्तु राज्ञः ।
ययुः समीपं नृपतेश्च लोकाः
सोपायनास्ते सपुरोडिताश्च ॥ ४५ ॥

बन्दीजना गायनकाश्च सूताः
समाययुः सम्मुष्माशु राज्ञः ।
नृपः पुरं प्राप्य पुरः समागतं
जनं समाश्रास्य वाङ्मैश्च दृष्ट्या ॥ ४६ ॥

सम्भूजितः पौरजनेन राज्ञा
विवेश पुत्रेण युतो नगर्याम् ।
मार्गेषु लाजैः कुसुमैः समन्ता-
द्विकीर्यमाणो नृपतिर्जगाम ॥ ४७ ॥

गृहं समृद्धं सखिवैः समेतः
सुतं समादाय मुदा कराभ्याम् ।
राज्ये ददौ याथ सुतं मनोऽं
सद्यःप्रसूतं य मनोऽभवाऽभम् ॥ ४८ ॥

राज्ञी गृहीत्वाऽभिनवं तनूजं
पप्रच्छ राजानमनिन्दिता सा ।
राजन् कुतश्चैव सुतः सुजन्मा
प्राप्तस्त्वया मन्मथतुल्यरूपः ॥ ४९ ॥

केनैष दत्तः कथयाशु कान्त
येतो मदीयं प्रहृतं सुतेन ।
नृपस्तदोवाच मुदान्वितोऽसौ
प्रिये रमेशेन सुतो हि मलयम् ॥ ५० ॥

लोलाक्षि दत्तः कमलासमुत्थो
जनाईनांशोऽयमहीनसत्त्वः ।
सा तं गृहीत्वा मुदमाप राज्ञी
राजा यकारोत्सवमद्भुतं य ॥ ५१ ॥

ददौ य दानं डिल यायकेभ्यो
गीतानि वाधानि भङ्गानि नेदुः ।
कृत्वोत्सवं भूपतिरात्मजस्य
नामैकवीरेति यकार विश्रुतम् ॥ ५२ ॥

सुभं य सम्प्राप्य मुदान्वितोऽसौ
ननन्द देवाधिपतुल्यवीर्यः ।
पुत्रं हरे रुपगुणानुरुपं
सम्प्राप्य वंशस्य ऋणाख्य मुक्तः ॥ ५३ ॥

एति सकलसुराणामीश्वरेणार्पितं तं
सकलगुणगणार्ढ्यं पुत्रमासाद्य राजा ।
विविधसुभविनोद्वैर्भार्यया सेव्यमानो
व्यहरत निजगेहे शकतुल्यप्रतापः ॥ ५४ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
षष्ठस्कन्धे ऐकवीराभ्यानवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ६.२० ॥

६.२१ ऐकविंशोऽध्यायः । राजपुत्र्याः ऐकावल्याः वर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
जातकर्मादिसंस्कारांश्चकार नृपतिस्तदा ।
दिने दिने जगामाशु वृद्धिं बालः सुलावितः ॥ १ ॥
नृपः संसारजं प्राप्य सुभं पुत्रसमुद्भवम् ।
ऋणत्रयविमोक्षं य मेने तेन मखात्मना ॥ २ ॥
षष्ठेऽन्नप्राशनं तस्य कृत्वा मासि यथाविधि ।
तृतीयेऽथ तथा वर्षे यूडाकरणमुत्तमम् ॥ ३ ॥
यकार ब्राह्मणान् द्रव्यैः सम्पूज्य विविधैर्धनैः ।

गोभिश्च विविधैर्दानैर्यायकानितरानपि ॥ ४ ॥
 वर्षे चैकादशे तस्य मौञ्जुबन्धनकर्म वै ।
 कारयित्वा धनुर्वेदमध्यापयत पार्थिवः ॥ ५ ॥
 अधीतवेदं पुत्रं तं राजधर्मविशारदम् ।
 दृष्ट्वा तस्याभिषेकाय मतिं यके जनाधिपः ॥ ६ ॥
 पुष्यार्कयोगसंयुक्ते दिवसे नृपसत्तमः ।
 कारयामास सम्भारानभिषेकार्थमादरात् ॥ ७ ॥
 द्विजानाढूय वेदज्ञान् सर्वशास्त्रविद्यज्ञान् ।
 अभिषेकं यकारासौ विधिवत् स्वात्मजस्य ॥ ८ ॥
 जलमानीय तीर्थेभ्यः सागरेभ्यश्च पार्थिवः ।
 स्वयं यकार विधिवदभिषेकं शुभे दिने ॥ ९ ॥
 धनं दत्त्वाथ विप्रेभ्यो राज्यं पुत्रे निवेश्य सः ।
 जगाम वनमेवाशु स्वर्गकामः स भूपतिः ॥ १० ॥
 ऐकवीरं नृपं कृत्वा सम्मान्य सशिवानथ ।
 भार्यया सः सः प्रविवेश वनं वशी ॥ ११ ॥
 मैनाकशिखरे राजा कृत्वा तार्तीयमाश्रमम् ।
 नित्यं पत्रकृलाडारश्चिन्तयामास पार्वतीम् ॥ १२ ॥
 अयं स नृपतिः कृत्वा दिष्टान्ते सः भार्यया ।
 मृतोऽसौ वासवं लोकं गतः पुण्येन कर्मणा ॥ १३ ॥
 इन्द्रलोकं पिता प्राप्तं इति श्रुत्वाथ उडयः ।
 यकार वेदनिर्दिष्टं कर्म यैवौर्ध्वद्वैडिकम् ॥ १४ ॥
 कृत्वोत्तराः क्रियाः सर्वाः पितुः पार्थिवनन्दनः ।
 राज्यं यकार मेधावी पित्रा दत्तं सुसम्मतम् ॥ १५ ॥
 ऐकवीरोऽथ धर्मज्ञः प्राप्य राज्यमनुत्तमम् ।
 बुभुजे विविधान् भोगान्सशिवैश्च सुमानितः ॥ १६ ॥
 ऐकस्मिन् दिवसे राजा मन्त्रिपुत्रैः समन्वितः ।
 जगाम जाह्नवीतीरे उयाः प्रतापवान् ॥ १७ ॥

सम्पश्यन् पादपान् रम्यान् कोडिलावापसंयुतान् ।
पुष्पितान् कृलसंयुक्तान् षट्पदालिविराजितान् ॥ १८ ॥
मुनीनामाश्रमान्दिव्यान् वेदध्वनिनिनादितान् ।
डोमधूमावृताकाशान् मृगशावसमावृतान् ॥ १९ ॥
केदारच्छालिसम्पक्वान् गोपिकाभिः सुरक्षितान् ।
प्रकुल्लपङ्कजरामान्निङ्कुञ्जोश्च मनोरमान् ॥ २० ॥
प्रेक्षमाणः प्रियालांस्तु यम्पकान् पनसद्रुमान् ।
अकुलांस्तिलकान्नीपान्मन्दारांश्च प्रकुल्लितान् ॥ २१ ॥
शालांस्तालांस्तमालांश्च जम्बूयूतकदम्बकान् ।
स गच्छञ्जह्वीतोये प्रकुल्लं शतपत्रकम् ॥ २२ ॥
पङ्कुञ्जं यातिगन्धाढ्यमपश्यद्वनीपतिः ।
दक्षिणो जलजस्याथ पार्श्वे कमललोचनाम् ॥ २३ ॥
कनकाभां सुकेशीं च कम्बुग्रीवां कृशोदरीम् ।
बिम्बोष्ठी सुन्दरीं किञ्चित्समुद्यत्सुपयोधराम् ॥ २४ ॥
सुनासां यारुसर्वाङ्गीमपश्यत् कन्यकां नृपः ।
रुदतीं तां सर्पीं त्यक्त्वा विह्वलां दृग्भपीडिताम् ॥ २५ ॥
साश्रुनेत्रां कन्दमानां विजने कुररीमिव ।
संवीक्ष्य राजा पप्रच्छ कन्यकां शोककारणम् ॥ २६ ॥
सुनसे भ्रूडि कासि त्वं कस्य पुत्री शुभानने ।
गन्धर्वी देवकन्याथ कथं रोदिति सुन्दरि ॥ २७ ॥
कथमेकाकिनी भाले त्यक्त्वा केन पिकस्वरे ।
पतिस्ते क्व गतः कान्ते पिता वा भ्रूडि साम्प्रतम् ॥ २८ ॥
किं ते दृग्भमरालम्बु कथयाद्य ममान्तिके ।
करोमि दृग्भनाशं ते सर्वथैव कृशोदरि ॥ २९ ॥
न राज्ञे मम तन्वङ्गि पीडां कोऽपि कशेत्यलम् ।
न भयं यौरश्च कान्ते न राक्षसभयं तथा ॥ ३० ॥
मयि शासति भूपाले नोत्याता दारुणा भुवि ।
भयं न व्याघ्रसिंहेभ्यो न भयं कस्यचिद्भवेत् ॥ ३१ ॥

वद वामोरु कस्मात्त्वं विलापं जाल्वीतटे ।
 करोषि त्राणालीनात्र किं ते दुःखं वदस्व मे ॥ ३२ ॥
 उन्मथ्यं दुःखमत्युग्रं प्राणिनां पृथिवीतले ।
 दैवं य मानुषं कान्ते व्रतमेतन्ममाद्भुतम् ॥ ३३ ॥
 विशाललोचने भ्रूडि करोमि तव चिन्तितम् ।
 धृत्युक्ते वयने राज्ञा श्रुत्वोवाय मृदुस्वना ॥ ३४ ॥
 शृणु राजेन्द्र वक्ष्यामि मम शोकस्य कारणम् ।
 विपत्तिरहितः प्राणी कथं रुदति भूपते ॥ ३५ ॥
 प्रभ्रवीमि महाबाहो यदर्थं रुदती त्वलम् ।
 तव राज्यादन्यदेशे राजा परमधार्मिकः ॥ ३६ ॥
 रैब्यो नाम महाराजः सन्तानरहितो भृशम् ।
 तस्य भार्या सुविध्याता रुडमरेभेति नामतः ॥ ३७ ॥
 सुतृपा यतुरा साध्वी सर्वलक्षणसंयुता ।
 अपुत्रा दुःष्मिता कान्तमित्युवाय पुनः पुनः ॥ ३८ ॥
 किं जिवितेन मे नाथ धिग्वृथा जिवितं मम ।
 वन्ध्यायाः सुष्मडीनाया ष्यपुत्राया घरातले ॥ ३९ ॥
 धृत्येवं भार्यया भूपः प्रेरितो मभ्यमुत्तमम् ।
 यकार ब्राह्मणांस्तज्ज्ञानाढ्य विधिवत्तदा ॥ ४० ॥
 पुत्रकामो धनं भूरि ददावथ यथोदितम् ।
 ङ्घ्रमाने धृतेऽत्यर्थं पावकादतिसुप्रभात् ॥ ४१ ॥
 आविर्भूव यार्वङ्गी कन्यका शुभलक्षणा ।
 भिम्भोष्ठी सुदती सुभूः पूर्णचन्द्रनिभानना ॥ ४२ ॥
 कनकाभा सुकेशान्ता रक्तपाणितला मृदुः ।
 सुरक्तनयना तन्वी रक्तपादतला भृशम् ॥ ४३ ॥
 दुताशनात्समुद्भूता डोत्रा सा स्वीकृता तदा ।
 डोत्रा प्रोवाय राजानं गृहीत्वा तां सुमध्यमाम् ॥ ४४ ॥
 राजन् पुत्रीं गृहाणेमां सर्वलक्षणसंयुताम् ।

अेकावलीव सम्भूता लूयमानाद्दुताशनात् ॥ ४५ ॥
 नाम्ना यैकावली लोके ष्याता पुत्री भविष्यति ।
 सुभितो भव भूपाल पुत्र्या पुत्रसमानया ॥ ४६ ॥
 सन्तोषं कुरु राजेन्द्र दत्ता देवेन विषणुना ।
 ङोतुर्वाङ्मं नृपः श्रुत्वा दृष्ट्वा तां कन्यकां शुभाम् ॥ ४७ ॥
 जग्राड परमप्रीतो ङोत्रा दत्तां सुसम्भताम् ।
 गृहीत्वा नृपतिस्तां तु ददौ पत्न्यै वराननाम् ॥ ४८ ॥
 आभाष्य रुक्मरेभायै गृहाण सुभगे सुताम् ।
 सा तां कमलपत्राक्षीं प्राप्य कन्यां मनोरमाम् ॥ ४९ ॥
 जडर्षं मुदिता राज्ञी पुत्रं प्राप्य यथासुभम् ।
 यकार मङ्गलं कर्म जातकर्मादिकं शुभम् ॥ ५० ॥
 पुत्रजन्मसमुत्थं यत्तत्सर्वं विधिवत्ततः ।
 समाप्य य मभं राजा द्विजेभ्यो दक्षिणां शुभाम् ॥ ५१ ॥
 दत्त्वा विसृज्य विप्रेन्द्रान् मुदं प्राप महीपतिः ।
 दिने दिनेऽसितापाङ्गी पुत्रवृद्ध्या भृशं बभौ ॥ ५२ ॥
 मुदं य परमां प्राप नृपभार्या सुतान्विता ।
 उत्सवस्तद्दिने तस्य प्रवृत्तः सुतजन्मजः ॥ ५३ ॥
 पुत्री पुत्रसमात्यर्थं बभूव वल्लभा किल ।
 राज्ञो मन्त्रिसुता यादं सुबुद्धे मन्मथाकृते ॥ ५४ ॥
 यशोवती य मे नाम समानं वय आवयोः ।
 वयस्यालं कृता राज्ञा कीडनाय तथा सड ॥ ५५ ॥
 सदा सडयरी जाता प्रेमयुक्ता दिवानिशम् ।
 अेकावली गन्धवन्ति यत्र पद्मानि पश्यति ॥ ५६ ॥
 तत्र सा रमते बाला नान्यत्र सुभमाप्नुयात् ।
 सुदूरे जाह्नवीतीरे भवन्ति कमलान्यपि ॥ ५७ ॥
 रमभाषा तत्र याता मत्समेता सञ्जीयुता ।
 मया निवेदितं राजन् पुत्री ते कमलाकरान् ॥ ५८ ॥

प्रेक्षमाणातिदूरे सा प्रयाति निर्जने वने ।
निषेधिताथ पित्रासौ गृहे कृत्वा जलाशयान् ॥ ५९ ॥

कमलान् वापयित्वाथ पुष्पितान् भ्रमरावृतान् ।
तथापि निर्ययौ आला कमलासक्तयेतना ॥ ६० ॥

तदा राज्ञा रक्षपालाः प्रेरिताः शस्त्रपाणयः ।
अेवं रक्षायुता तन्वी मत्समेता सभ्ययुता ।
कीडार्थं जाह्नवीतोये नित्यमायाति याति च ॥ ६१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
षष्ठस्कन्धे राजपुत्र्याः अेकावल्याः वर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ ६.२१ ॥

६.२२ द्वाविंशोऽध्यायः । उैडयैकवीराय यशोवत्यैकावलीभोजनाय देवीस्वप्नवर्णनम् ।

यशोवत्युवाच ।

प्रातरुत्थाय तन्वङ्गी यलिता य सभ्ययुता ।
यामरैर्वीज्यमाना सा रक्षिता बहुरक्षिभिः ॥ १ ॥

सायुधैश्चातिसन्नद्धैः संहिता वरवर्णिनी ।
कीडार्थमत्र राजेन्द्र सम्प्राप्ता नविनी शुभाम् ॥ २ ॥

अडमध्यनया सार्धं गङ्गातीरे समागता ।
अप्सरोग्भिः समेता च कमलैः कीडमानया ॥ ३ ॥

अेकावली तथा याहं जाते कीडापरे यदा ।
सहसैव तदायातो दानवो बलसंयुतः ॥ ४ ॥

कालकेतुरिति ष्यातो राक्षसैर्बहुभिर्भुतः ।
परिधासिगदायापभाणतोमरपाणिभिः ॥ ५ ॥

दृष्टा यैकावली तेन उपयौवनशालिनी ।
द्वितीया कामपत्नीव कीडमाना सुपङ्कुजैः ॥ ६ ॥

मयोक्तैकावली राजन् कोऽयं दैत्यः समागतः ।
गच्छावो रक्षपालानां मध्ये पङ्कुजलोचने ॥ ७ ॥

विमृश्यैव सभ्यी याहं त्वरथैव गते भयात् ।
मध्ये वै सैनिकानां तु सायुधानां नृपात्मज ॥ ८ ॥

कालकेतुस्तु तां दृष्ट्वा मोहिनीं मदनातुरः ।
 गदां गुर्वी गृहीत्वा तु धावमानः समागतः ॥ ८ ॥
 रक्षकान्दूरतः कृत्वा जग्राडाम्बुजलोचनाम् ।
 त्रस्तां वेपथुसंयुक्तां कन्दमानां कृशोदरीम् ॥ १० ॥
 त्यजैनां मां गृहाणेति मया योक्तोऽपि दानवः ।
 न मां जग्राड कामार्तस्तां गृहीत्वा विनिःसृतः ॥ ११ ॥
 तिष्ठ तिष्ठेति भाषन्तो रक्षकास्तं मडाबलम् ।
 प्रतिषिध्य तु सङ्ग्रामं यद्गुर्विस्मयकारकम् ॥ १२ ॥
 तस्यापि राक्षसाः क्रूराः सर्वतः शस्त्रपाशयः ।
 युयुधू रक्षकैः सार्धं स्वामिकार्ये कृतोद्यमाः ॥ १३ ॥
 सङ्ग्रामस्तु तदा जातः कालकेतोस्तथा रणे ।
 निहत्य रक्षकान्सर्वाङ्गृहीत्वैनां मडाबलः ॥ १४ ॥
 युक्तो राक्षससैन्येन निर्जगाम पुरं प्रति ।
 वीक्ष्य तां रुदतीं भालां गृहीता दानवेन तु ॥ १५ ॥
 पृष्ठतोऽलं गता तत्र यत्र नीता सभ्री मम ।
 विह्वोशन्ती यथा सा मां पश्येदिति पदानुगा ॥ १६ ॥
 सापि मामागतां वीक्ष्य डिम्बित्वस्थाभवत्तदा ।
 गतालं तत्समीपे तु तामाभाष्य पुनः पुनः ॥ १७ ॥
 सा मां प्राप्यातिदुःभार्ता स्तम्भस्वेदसमाकुला ।
 कण्ठे गृहीत्वा मां भूप रुरोद भृशदुःषिता ॥ १८ ॥
 स मामाल कालकेतुः प्रीतिपूर्वमिदं वयः ।
 समाश्रासय भीतां त्वं सभ्री यञ्चललोचनाम् ॥ १९ ॥
 प्राप्तं ममाद्य नगरं देवलोकसमं प्रिये ।
 दासोऽस्मि तव रत्या हि कस्मात्कन्दसि कातरा ॥ २० ॥
 कथयैनां सभ्री तेऽद्य स्वस्था भव सुलोचने ।
 धृत्युक्त्वा मां सभ्रीपार्श्वे समारोप्य रथोत्तमे ॥ २१ ॥
 जगाम तरसा दृष्टः पुरे स्वस्थ मनोहरे ।
 सैन्येन मडता युक्तः प्रङ्गुल्लवदनाम्बुजः ॥ २२ ॥

अेकावली तथा मां य संस्थाप्य धवले गृहे ।
 राक्षसान् गृह्रक्षार्थं कल्पयामास कोटिशः ॥ २३ ॥
 द्वितीये दिवसे सोऽथ मामुवाच रडो नृप ।
 प्रबोधय सर्षीं भालां शोचन्तीं विरडातुराम् ॥ २४ ॥
 पत्नी मे भव सुश्रीणि सुभं भुङ्क्व यथेप्सितम् ।
 राज्यं त्वदीयं चन्द्रास्ये सेवकोऽहं सदा तव ॥ २५ ॥
 पुनरुक्तं मया वाङ्मयं श्रुत्वा तद्भाषितं भरम् ।
 नाहं क्षमाप्रियं वक्तुं त्वमेनां कथय प्रभो ॥ २६ ॥
 धृत्युक्ते वयने दृष्टो मदनक्षतमानसः ।
 उवाच विनयादेनां सर्षीं क्षामोदरीं प्रियाम् ॥ २७ ॥
 कुशोदरि त्वया मन्त्रो निक्षिमोऽस्ति ममोपरि ।
 तेन मे हृदयं कान्ते हृतं ते वशतां गतम् ॥ २८ ॥
 तेनाहं तव दासोऽद्य कृतोऽस्मीति विनिश्चयः ।
 भज मां कामभाणेन पीडितं विवशं भृशम् ॥ २९ ॥
 यौवनं याति रम्भोरु चञ्चलं दुर्लभं तदा ।
 सङ्कलं कुरु कल्याणि पतिं मां परिरन्व्य य ॥ ३० ॥
 अेकावल्युवाच ।
 पित्राहं कल्पिता पूर्वं दातुं राजसुताय वै ।
 डैडयस्तु महाभाग स मया मनसा वृतः ॥ ३१ ॥
 कथमन्यं भजे कान्तं त्यज्त्वा धर्मं सनातनम् ।
 कन्याधर्मं विहायाद्य वेत्सि शास्त्रविनिश्चयम् ॥ ३२ ॥
 यस्मै दधात्पिता कामं कन्या तं पतिमाप्नुयात् ।
 परतन्त्रा सदा कन्या न स्वातन्त्र्यं कदाचन ॥ ३३ ॥
 धृत्युक्तोऽपि तथा पापी विरराम न मोहितः ।
 न भुभोच विशालाक्षीं मां य पार्श्वस्थितां तथा ॥ ३४ ॥
 पातालविवरे तस्य पुरं परमसङ्कटे ।
 राक्षसै रक्षितं दुर्गं मण्डितं परिभाषृतम् ॥ ३५ ॥

तत्र तिष्ठति द्युभार्ता सप्ती मे प्राणवल्लभा ।
तेनाहं विरडेण्णत्र रारटीमि सुदुःषिता ॥ ३६ ॥

अेकवीर उवाच ।
कथं त्वमत्र सम्प्राप्ता पुरात्तस्य दुरात्मनः ।
विस्मयो मे मडानत्र तत्त्वं ब्रूहि वरानने ॥ ३७ ॥

त्वया य कथितं वाक्यं सन्दिग्धं भाति भामिनि ।
डैडयार्थे कल्पिता सा पित्रेति मम साम्प्रतम् ॥ ३८ ॥

डैडयो नाम राजाहं नान्योऽस्ति पृथिवीपतिः ।
मदर्थे कथिता सा किं सप्ती तव सुलोचना ॥ ३९ ॥

अेतन्मे संशयं सुभ्रु छेतुमर्हसि भामिनि ।
अहं तामानयिष्यामि तं हत्वा राक्षसाधमम् ॥ ४० ॥

स्थानं दर्शय मे तस्य यद्वि जानासि सुव्रते ।
राज्ञे निवेदितं किं वा तत्पित्रे यातिदुःषिता ॥ ४१ ॥

यस्यैषा वल्लभा पुत्री न किं जानाति तां हृताम् ।
नोद्यमः किं कृतस्तेन ततो भोयनहेतवे ॥ ४२ ॥

अन्दीकृतां सुतां ज्ञात्वा कथं तिष्ठति सुस्थिरः ।
असमर्थो नृपः किं वा कारणं ब्रूहि सत्वरम् ॥ ४३ ॥

त्वया मेऽपहृतं येतो गुणानुक्त्वा ह्यमानुषान् ।
सभ्याः पङ्कजपत्राक्षि कृतः कामवशो भृशम् ॥ ४४ ॥

कदा पश्यामि तां कान्तां भोययित्वातिसङ्घटात् ।
एति मे हृदयं याद्य करोत्यतिमनोरथम् ॥ ४५ ॥

ब्रूहि मे गमनोपायं पुरे तस्यातिदुर्गमे ।
कथं त्वमागता तस्मात्सङ्घटाएत्र तद्भद ॥ ४६ ॥

यशोवत्युवाच ।
बावभावान्मया मन्त्रो भगवत्या विशाम्पते ।
प्राप्तोऽस्ति ब्राह्मणान्तिस्त्रिधात्सन्धीजध्यानपूर्वकः ॥ ४७ ॥

तत्रावस्थितया राजन् मया यित्ते विचारितम् ।
आराधयामि सततं यत्किञ्चिदं यत्किञ्चिदम् ॥ ४८ ॥

सा देवी सेविता कामं बन्धमोक्षं करिष्यति ।
भक्तानुकम्पिनी शक्तिः समर्था सर्वसाधने ॥ ४८ ॥
या विश्वं सृजते शक्त्या पालयत्येव सा पुनः ।
कल्पान्ते संहरत्येव निराकारा निराश्रया ॥ ५० ॥
एति सञ्चिन्त्य मनसा देवीं विश्वेश्वरीं शिवाम् ।
ध्यात्वा रक्ताम्बरां सौम्यां सुरक्तनयनां हृदि ॥ ५१ ॥
संस्मृत्य मनसा रूपां मन्त्रजाप्यपराभवम् ।
उपासिता मया देवी मासमेकं समाधिना ॥ ५२ ॥
स्वप्ने मम समायाता भक्तिभावेन तोषिता ।
मामाढामृतया वाया किं सुमासीति चण्डिका ॥ ५३ ॥
उत्तिष्ठ याहि तरसा गङ्गातीरं मनोहरम् ।
आगमिष्यति तत्रासौ ङैडयो नृपपुङ्गवः ॥ ५४ ॥
अेकवीरो महाबाहुः सर्वशत्रुविमर्दनः ।
दत्तात्रेयेण मन्मन्त्रो महाविद्याभिधः परः ॥ ५५ ॥
दत्तोऽस्मै सोऽपि सततं मामुपास्तेऽतिभक्तितः ।
मय्यासक्तमतिर्नित्यं मम पूजापरायणः ॥ ५६ ॥
मामेव सर्वभूतेषु ध्यायन्नास्ते य मत्परः ।
स ते दृग्भविनाशं वै करिष्यति मलामतिः ॥ ५७ ॥
मासुतो विडरंस्तत्र तव त्राता भविष्यति ।
हत्वा तं राक्षसं धोरं भोग्यिष्यति मानिनीम् ॥ ५८ ॥
अेकावलीमेकवीरः सर्वशास्त्रविशारदः ।
पश्चात्सैव पतिः कार्यस्त्वया राजसुतः शुभः ॥ ५९ ॥
एत्युक्त्वान्तर्दधे देवी प्रभुद्गाढं तदैव हि ।
कथितं स्वप्रवृत्तान्तं देव्याश्चाराधनं तथा ॥ ६० ॥
प्रसन्नवदना जाता श्रुत्वा सा कामलेक्षणा ।
विशेषेण य सन्तुष्टा मामुवाच शुचिस्मिता ॥ ६१ ॥
गच्छ तत्र त्वरायुक्ता कुरु कार्यं मम प्रिये ।
सत्यवाक्या भगवती सावां मोक्षं विधास्यति ॥ ६२ ॥

धत्याज्ञासा तथा खाडं सभ्या वै प्रेमयुक्तया ।
मत्वोपसरणं युक्तं तस्मात्स्थानात्तदा नृप ॥ ६३ ॥

याविताडं ततः शीघ्रं मडादेवीप्रसादतः ।
मार्गज्ञानं शीघ्रगतिर्मया प्राप्ता नृपात्मज ॥ ६४ ॥

धत्येतत्कथितं सर्वं कारणं मम दुःखजम् ।
कस्त्वं कस्य सुतश्चेति वद वीर यथा तथा ॥ ६५ ॥

धति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संछितायां षष्ठस्कन्धे
डैडयैकवीराय यशोवत्यैकावलीमोचनाय देवीस्वप्नवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ६.२२ ॥

६.२३ त्रयोविंशोऽध्यायः । ऐकवीरैकावल्योर्विवाडवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
तस्यास्तु वयनं श्रुत्वा रमापुत्रः प्रतापवान् ।

प्रकृल्लवदनाम्भोजस्तामुवाच विशाम्पते ॥ १ ॥

राजोवाच ।
रम्भोरु यस्त्वया पृष्टो वृत्तान्तो विशदाक्षरः ।
डेडयोऽडं यैकवीरनाम्ना सिन्धुसुतासुतः ॥ २ ॥

मनो मे यत्त्वया नूनं परतन्त्रं कृतं डिल ।
डिं करोमि डव गच्छामि विरडेणातिपीडितः ॥ ३ ॥

प्रथमं डुपमाप्यातं सर्वलोकातिगं त्वया ।
तेन मे विह्वलं जातं कामभाणडतं मनः ॥ ४ ॥

ततस्तस्या गुणाः प्रोक्तास्तैस्तु यित्तं डृतं पुनः ।
यत्त्वयोक्तं पुनर्वाड्यं तेन मे विस्मयोऽलवत् ॥ ५ ॥

ऐकावल्या वयः प्रोक्तं दानवात्रे मया वृतः ।
डेडयस्तं विना नान्यं वृणोमीति विनिश्चयः ॥ ६ ॥

तेन वाड्येन तन्वङ्गि लृत्योऽडमधुना कृतः ।
त्वया तस्याः सुकेशान्ते ब्रूडि डिं करवाणि वाम् ॥ ७ ॥

स्थानं तस्य न जानामि राक्षसस्य दुरात्मनः ।

गतिर्मे नास्ति गमने पुरे तस्मिन्सुलोचने ॥ ८ ॥
 वद मां त्वं विशालाक्षि तत्र प्रापयितुं क्षमा ।
 प्रापयाशु सप्ती ते सा यत्र तिष्ठति सुन्दरी ॥ ९ ॥
 उत्वा तं राक्षसं क्रूरं भोयधिष्यामि साम्प्रतम् ।
 विवशां शोकसन्तमां राजपुत्रीं तव प्रियाम् ॥ १० ॥
 विमुक्तदुःखां कृत्वाऽऽशु प्रापयिष्यामि ते पुरम् ।
 पित्रे यास्याः प्रदास्यामि कन्यामेकावलीमडम् ॥ ११ ॥
 पश्चाद्विवाहं कर्तासौ राजा पुत्र्याः परन्तपः ।
 अवे ते मनसः कामो मम यापि प्रियंवदे ॥ १२ ॥
 भविष्यति स सम्पूर्णाः साधनेन तवाधुना ।
 दर्शयाशु पुरे तस्य पश्य मे त्वं पराक्रमम् ॥ १३ ॥
 यथा उन्मि दुराचारं परदारापहारकम् ।
 तथा कुरु प्रियं कर्तुं शक्तासि वरवर्णिनि ॥ १४ ॥
 मार्गं दर्शय तस्याद्य पुरस्य दुर्गमस्य च ।
 व्यास उवाच ।
 तन्निशम्य प्रियं वाक्यं मुद्विता च यशोवती ॥ १५ ॥
 तमुवाच रमापुत्रं गमनोपायमादरात् ।
 मन्त्रं गृहाण राजेन्द्र भगवत्यास्तु सिद्धिदम् ॥ १६ ॥
 दर्शयिष्यामि तस्याद्य पुरं राक्षसापालितम् ।
 सज्जो भव महाभाग गमनाय मया सह ॥ १७ ॥
 सैन्येन महता युक्तस्तत्र युद्धं भविष्यति ।
 कालकेतुर्भडावीरो राक्षसैर्भलिभिर्वृतः ॥ १८ ॥
 तस्मान्मन्त्रं गृहीत्वा त्वं व्रज तत्र मया सह ।
 दर्शयिष्यामि ते मार्गं पुरस्थास्य दुरात्मनः ॥ १९ ॥
 उत्वा तं पापकर्माणां भोययाशु च मे सप्तीम् ।
 श्रुत्वा तद्भयनं वीरो मन्त्रं जग्राह सत्वरः ॥ २० ॥
 दत्तात्रेयादैवयोगात्प्रासाज्ज्ञानिवराश्रुभात् ।
 योगेश्वरीमहामन्त्रं त्रिलोकीतिलकाभिधम् ॥ २१ ॥

तेन सर्वज्ञाता जाता सर्वान्तश्चारिता तथा ।
 तथा सल जगामाशु पुरं तस्य सुदुर्गमम् ॥ २२ ॥
 रक्षितं राक्षसैर्घोरैः पातालमिव पन्नगैः ।
 यशोवत्या य सैन्येन मलता संयुतो नृपः ॥ २३ ॥
 तमायान्तं समालोक्ष्य दूतास्तस्य भयातुराः ।
 क्रोशन्तोऽभिययुः पार्श्वं कालकेतोस्तरस्विनः ॥ २४ ॥
 तमूयुः सलसा मत्वा राक्षसं काममोहितम् ।
 अेकावलीसमीपस्थं कुर्वन्तं विनयान्बलून् ॥ २५ ॥
 दूता विभुः ।
 राजन् यशोवती नारी कामिन्याः सल्यारिणी ।
 आयाति सल सैन्येन राजपुत्रेण संयुता ॥ २६ ॥
 जयन्तो वा मलाराज कार्तिकेयोऽथवा नु किम् ।
 आगच्छति बलोन्मत्तो वालिनीसहितः डिल ॥ २७ ॥
 संयत्तो भव राजेन्द्र सङ्ग्रामः समुपस्थितः ।
 देवपुत्रेण युध्यस्व त्यज वा कमलेक्षणाम् ॥ २८ ॥
 धतो दूरेऽस्ति सैन्यं तद्योजनत्रयमात्रतः ।
 सज्जो भव मलीपाल दुन्दुभिं घोषयाशु वै ॥ २९ ॥
 व्यास उवाच ।
 तेषां तद्रथनं श्रुत्वा राक्षसः क्रोधमूर्च्छितः ।
 राक्षसान्प्रेरयामास सायुधान्सबलान्वलून् ॥ ३० ॥
 गच्छध्वं राक्षसाः सर्वे सम्मुखाः शस्त्रपाणयः ।
 तानाज्ञाप्य कालकेतुः पप्रच्छ प्राणयान्वितः ॥ ३१ ॥
 अेकावलीं समीपस्थां विवशां भृशदुःषिताम् ।
 कोऽयमायाति तन्वङ्गि पिता ते वापरः पुमान् ॥ ३२ ॥
 त्वर्धे सैन्यसंयुक्तो भूळि सत्यं कृशोदरि ।
 पिता ते यद्वि सम्प्राप्तो नेतुं त्वां विरलतुरः ॥ ३३ ॥
 ज्ञात्वा ते पितरं सम्यक् सङ्ग्रामं न करोम्यलम् ।

आनयित्वा गृहे पूजां रत्नैर्वस्त्रैर्दयैः शुभैः ॥ ३४ ॥

करोमि तस्य यातिथ्यं गृहे प्राप्स्यस्य सर्वथा ।

अन्यश्चेद्विद्वि सम्प्राप्तस्तं उन्मि निशितैः शरैः ॥ ३५ ॥

आनीतः किल कालेन मरणाय मडात्मना ।

तस्माद्भद्रं विशालाक्षि कोऽयमायाति मन्धीः ॥ ३६ ॥

अज्ञात्वा मां दुराधर्षं कालरूपं मडाभलम् ।

अेकावल्युवाच ।

न जानेऽहं मडाभाग कोऽयमायाति सत्वरः ॥ ३७ ॥

नभेऽस्ति विदितः कोऽपि स्थितायास्तव बन्धने ।

नायं पिता मे न भ्राता कोऽप्यन्योऽस्ति मडाभलः ॥ ३८ ॥

किमर्थमिह यायाति नाहं वेद विनिश्चयम् ।

द्वैत्य उवाच ।

अेवं वदन्त्यमी दृता वयस्या ते यशोवती ॥ ३९ ॥

सामानीय य तं वीरमागतेति कृतोद्यमा ।

क्व गता सा सप्ती कान्ते विदग्धा कार्यनिश्चये ॥ ४० ॥

नान्यः कोऽपि ममारातिर्यो मे प्रतिबलो भवेत् ।

व्यास उवाच ।

अेतस्मिन्नन्तरे दृतास्तत्रान्ये वै समागताः ॥ ४१ ॥

ते ङोयुस्त्वरिता भीताः कालकेतुं गृहे स्थितम् ।

किं स्वस्थोऽसि मडाराज समीपे सैन्यमागतम् ॥ ४२ ॥

निर्गच्छ नगरात्तूर्णं सैन्येन मडताऽऽवृतः ।

एति तेषां वयः श्रुत्वा कालकेतुर्मडाभलः ॥ ४३ ॥

रथमारुढ्य त्वरितो निर्यथो स्वपुराद्धडिः ।

अेकवीरोऽपि सडसा ड्याडुढः प्रतापवान् ॥ ४४ ॥

आगतस्तत्र कामिन्या विरडेण समाकुलः ।

युद्धं तथोरभूत्तत्र वृत्रवासवयोरिव ॥ ४५ ॥

शस्त्रास्त्रैर्बहुधा मुक्तैरादीपितदिगन्तरम् ।

वर्तमाने तदा युद्धे कातराणां भयावडे ॥ ४६ ॥

गद्यया ताडयामास दैत्यं सिन्धुसुतासुतः ।
 स गतासुः पपातोर्व्यां वज्राडत षवायलः ॥ ४७ ॥
 पलायित्वा गताः सर्वे राक्षसा भयपीडिताः ।
 यशोवती ततो गत्वा वेगाद्येकावलीं तदा ॥ ४८ ॥
 उवाच मधुरां वाणीं विस्मिता मुदिता भृशम् ।
 ओज्यालि नृपपुत्रेण दानवोऽसौ निपातितः ॥ ४९ ॥
 ओकवीरेण धीरेण युद्धं कृत्वा सुदारुणम् ।
 स्कन्धावारेऽध्यसौ राजा तिष्ठत्यद्य श्रमातुरः ॥ ५० ॥
 दर्शनं काङ्क्षमाणस्ते श्रुतत्रुपगुणस्तव ।
 पश्य तं कुटिलापाङ्गि मनोभवसमं नृपम् ॥ ५१ ॥
 कथिता त्वं मया पूर्वं तस्यात्रे जाह्नवीतटे ।
 पूर्णानुरागः सञ्जातस्तेनासौ विरडातुरः ॥ ५२ ॥
 वाञ्छति त्वां यारुद्रपां द्रष्टुं नृपतिनन्दनः ।
 सा तस्या वयनं श्रुत्वा गमनाय मनो दधे ॥ ५३ ॥
 लज्जमाना भृशं भीत्या डीमारं प्राप्त्वा तथा ।
 कथं तस्य मुपं द्रक्ष्ये कुमारी ङ्यवशा भृशम् ॥ ५४ ॥
 स मां गृह्णाति कामार्तं षति यिन्ताकुला सती ।
 यशोवत्या युता तत्र नरयानस्थिता ययौ ॥ ५५ ॥
 स्कन्धावारेऽतिमलिना मलिनाम्बरधारिणी ।
 तामागतां विशालाक्षीं दृष्ट्वा राजसुतोऽब्रवीत् ॥ ५६ ॥
 दर्शनं देडि तन्वङ्गि तृषिते नयने मम ।
 कामातुरं य तं वीक्ष्य तां य लज्जाभरावृताम् ॥ ५७ ॥
 नीतिज्ञा शिष्टमार्गज्ञा तमुवाच यशोवती ।
 राजपुत्र पिताप्यस्यास्त्वामेनां दातुमिच्छति ॥ ५८ ॥
 ओषापि त्वद्द्रशा नूनं भविता सङ्गमस्तव ।
 कालं प्रतीक्ष्य राजेन्द्र नयैनां पितुरन्तिकम् ॥ ५९ ॥
 स विवाडविधिं कृत्वा दास्यतीति विनिश्चयः ।
 स तस्या वयनं तथ्यं मत्वा सैन्यसमन्वितः ॥ ६० ॥

समेतः कामिनीभ्यां तु ययौ तत्पितुराश्रमम् ।
 राजपुत्रीं तथायातां श्रुत्वा प्रेमसमन्वितः ॥ ६१ ॥
 प्रथयौ सम्भुभस्तूर्णं सचिवैः परिवेष्टितः ।
 अद्भुभिर्दिवसैर्दृष्टा पुत्री सा मलिनाम्बरा ॥ ६२ ॥
 यशोवत्या तु वृत्तान्तः कथितो विस्तरात्पुनः ।
 अेकवीरं मिलित्वासौ गृहमानीय यादरात् ॥ ६३ ॥
 पुण्येऽङ्घ्रि कारयामास विवाहं विधिपूर्वकम् ।
 पारिभर्तुं ततो दत्त्वा सम्भूजय विधिवत्तदा ॥ ६४ ॥
 पुत्रीं विसर्जयामास यशोवत्या समन्विताम् ।
 अेवं विवाहे संवृत्ते रमापुत्रो मुदान्वितः ॥ ६५ ॥
 गृहं प्राप्य अद्भुन्भोगाम्भुभुजे प्रियया समम् ।
 अम्रव तस्यां पुत्रस्तु कृतवीर्याभिधः किल ।
 तत्सुतः कार्त्तवीर्यस्तु वंशोऽयं कथितो मया ॥ ६६ ॥
 एतं श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 षष्ठस्कन्धे अेकवीरैकावल्योर्विवाहवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ६.२३ ॥

६.२४ यत्तुर्विंशोऽध्यायः । अम्बिकायाः नियोगात्पुत्रोत्पादनाय गर्भधारणवर्णनम् ।

राजोवाच ।
 भगवंस्त्वन्मुष्माभोजञ्च्युतं द्रिव्यकथारसम् ।
 न तृप्तिमधिगच्छामि पिअंस्तु सुधया समम् ॥ १ ॥
 विशित्रमिदमाभ्यानं कथितं भवता मम ।
 डैडयानां समुत्पत्तिर्विस्तराद्विस्मयप्रदा ॥ २ ॥
 परं डौतूडलं मेऽत्र यद्विष्णुः कमलापतिः ।
 देवदेवो जगन्नाथः सृष्टिस्थित्यन्तकारकः ॥ ३ ॥
 सोऽप्यश्रुत्वाभावमापन्नो भगवान्छरिश्च्युतः ।
 परतन्त्रः कथं जातः स्वतन्त्रः पुरुषोत्तमः ॥ ४ ॥
 अेतन्मे संशयं अ्रह्मगच्छेत्तुमर्हसि साम्प्रतम् ।

सर्वज्ञस्त्वं मुनिश्रेष्ठ ब्रूहि वृत्तान्तमद्भुतम् ॥ ५ ॥

व्यास उवाच ।

शुभं राजन् प्रवक्ष्यामि सन्देहस्यास्य निर्णयम् ।

यथा श्रुतं मया पूर्वं नारदाभ्युनिसत्तमात् ॥ ६ ॥

ब्रह्मणो मानसः पुत्रो नारदो नाम तापसः ।

सर्वज्ञः सर्वगः शान्तः सर्वलोकप्रियः कविः ॥ ७ ॥

स यैकदा मुनिश्रेष्ठो वियरन्पृथिवीमिमाम् ।

वाद्यन्महतीं वीणां स्वरतानसमन्विताम् ॥ ८ ॥

भृङ्गयन्तरादीनां साभ्रां भेदाननेकशः ।

गायन्गायत्रममृतं सम्प्राप्तोऽथ ममाश्रमम् ॥ ९ ॥

शम्याप्रासं मलातीर्थं सरस्वत्याः सुपावनम् ।

निवासं मुनिमुष्यानां शर्मदं ज्ञानदं तथा ॥ १० ॥

तमागतमदं प्रेक्ष्य ब्रह्मपुत्रं मलाद्युतिम् ।

अव्युत्थानादिकं सर्वं कृतवानर्थनादिकम् ॥ ११ ॥

अर्घ्यपाद्यविधिं कृत्वा तस्यासनस्थितस्य य ।

उपविष्टः समीपेऽदं मुनेरमिततेजसः ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा विश्रमिणां शान्तं नारदं ज्ञानपारदम् ।

तमपृच्छमदं राजन् यत्पृष्टोऽदं त्वयाधुना ॥ १३ ॥

असारेऽस्मिंस्तु संसारे प्राणिनां किं सुभं मुने ।

न पश्यामि विनिश्चित्य कदाचित्पुत्रचित्कवचित् ॥ १४ ॥

द्वीपे जातो जनन्यादं सन्त्यक्तस्तत्क्षणादपि ।

अनाश्रयो वने वृद्धिं प्राप्तः कर्मानुसारतः ॥ १५ ॥

तपस्तप्तं मया योगं पर्वते बहुवार्षिकम् ।

पुत्रकामेन देवर्षे शङ्करः समुपासितः ॥ १६ ॥

ततो मया शुकः प्राप्तः पुत्रो ज्ञानवतां वरः ।

पाठितस्तु मया सम्यग्वेदानां सार आदितः ॥ १७ ॥

स त्यक्त्वा मां गतः क्वापि रुदन्तं विरलातुरम् ।

लोकाल्लोकान्तरं साधो वयनात्तव भोधितः ॥ १८ ॥

ततोऽहं पुत्रसन्तमस्त्यङ्क्त्वा मेरुं मडागिरिम् ।
 मातरं मनसा कृत्वा सम्प्राप्तः कुरुजाङ्गलम् ॥ १८ ॥
 पुत्रस्नेहादतितरां कृशाङ्गः शोकसंयुतः ।
 जानन्मिथ्येति संसारं मायापाशनिचन्त्रितः ॥ २० ॥
 ततो राज्ञा वृतां ज्ञात्वा मातरं वासवीं शुभाम् ।
 स्थितोऽत्रैवाश्रमं कृत्वा सस्वत्यास्तटे शुभे ॥ २१ ॥
 शन्तनुः स्वर्गतिं प्राप्नो विधुरा जननी स्थिता ।
 पुत्रद्वययुता साध्वी भीष्मेण प्रतिपालिता ॥ २२ ॥
 चित्राङ्गदः कृतो राजा गङ्गापुत्रेण धीमता ।
 कालेन सोऽपि मे भ्राता मृतः कामसमद्युतिः ॥ २३ ॥
 ततः सत्यवती माता निमग्ना शोकसागरे ।
 चित्राङ्गदं मृतं पुत्रं रुरोद भृशमातुरा ॥ २४ ॥
 सम्प्राप्तोऽहं मडाभाग ज्ञात्वा तां द्युभितां सतीम् ।
 आश्वासिता मयात्यर्थं भीष्मेण च मडात्मना ॥ २५ ॥
 विचित्रवीर्यस्त्वपरो वीर्यवान्पृथिवीपतिः ।
 कृतो भीष्मेण भ्राता वै स्त्रीराज्यविभुषेन च ॥ २६ ॥
 काशिराजसुते रभ्ये विजित्य पृथिवीपतीन् ।
 भीष्मेणानीय स्वबलात्कन्यके द्वे समर्पिते ॥ २७ ॥
 सत्यवत्यै शुभे काले विवाहः परिकल्पितः ।
 भ्रातुर्विचित्रवीर्यस्य तदाहं सुभितोऽभवम् ॥ २८ ॥
 पुनः सोऽपि मृतो भ्राता यक्ष्माणा पीडितो भृशम् ।
 अनपत्यो युवा धन्वी माता मे द्युभिताभवत् ॥ २९ ॥
 काशिराजसुते द्वे तु मृतं दृष्ट्वा पतिं तदा ।
 पतिप्रतापधर्मपरे भगिन्धौ सम्भ्रमूवतुः ॥ ३० ॥
 ते त्रियतुः सतीं श्वश्रू रुदतीं भृशदुःभिताम् ।
 पतिना सहगामिन्धौ भविष्यावो हुताशने ॥ ३१ ॥
 पुत्रेण सह ते श्वश्रु स्वर्गो गत्वाथ नन्दने ।

सुभेन विडशिष्यावः पतिना सल संयुते ॥ ३२ ॥

निवारिते तदा मात्रा वध्वौ तस्मान्मलोद्यमात् ।
स्नेहभावं समाश्रित्य भीष्मस्य वयनात्तदा ॥ ३३ ॥

गाङ्गेयेन य मात्रा मे सम्मन्थ्य य परस्परम् ।
कृत्वौर्ध्वद्वैडिकं सर्वं संस्मृतोऽलं गजाह्वये ॥ ३४ ॥

स्मृतमात्रस्तु मात्रा वै ज्ञात्वा भावं मनोगतम् ।
तरसैवागतश्चालं नगरं नागसाह्वयम् ॥ ३५ ॥

प्रणम्य मातरं भूर्ध्ना संस्थितोऽथ कृताञ्जलिः ।
तामभ्रवं सुतमाङ्गीं पुत्रशोकेन कर्शिताम् ॥ ३६ ॥

मातस्त्वया किमाडूतो मनसालं तपस्विनि ।
आज्ञापय मल्लार्ये द्वासोऽस्मि करवाणि किम् ॥ ३७ ॥

त्वं मे तीर्थं परं मातर्देवश्च प्रथितः परः ।
आगतश्चित्तितश्चात्र जूळि कृत्यं तव प्रियम् ॥ ३८ ॥

व्यास उवाच ।
धृत्युक्तवालं स्थितस्तत्र मातुरग्रे यदा मुने ।
तदा सा मामुवाचेदं पश्यन्ती भीष्ममन्तिके ॥ ३९ ॥

पुत्र तेऽद्य मृतो भ्राता पीडितो राजयक्ष्मणा ।
तेनालं दुःप्रिता जाता वंशश्छेदभयादिल ॥ ४० ॥

तस्मात्त्वमद्य मेधाविन् मयालूतः समाधिना ।
गाङ्गेयस्य मतेनात्र पाराशर्यार्थसिद्धये ॥ ४१ ॥

कुलं स्थापय नष्टं त्वं शन्तनोर्नामकारणात् ।
रक्ष मां दुःभतः कृष्ण वंशश्छेदोद्भववाद्द्रुतम् ॥ ४२ ॥

काशिराजसुते भार्ये भ्रातुस्तव यवीयसः ।
साधोर्विश्वित्रवीर्यस्य रुपयौवनभूषिते ॥ ४३ ॥

ताभ्यां सङ्गम्य मेधाविन् पुत्रोत्पादनकं कुरु ।
रक्षस्व भारतं वंशं नात्र दोषोऽस्ति कर्त्तवित् ॥ ४४ ॥

व्यास उवाच ।
धृति मातुर्वयः श्रुत्वा जातश्चिन्तातुरो ल्यलम् ।

लज्जयाऽऽकुलचित्तस्तामभव विनयानतः ॥ ४५ ॥

मातः पापाधिकं कर्म परदाराम्भिमर्शनम् ।

ज्ञात्वा धर्मपथं सम्यक्करोमि कथमादरात् ॥ ४६ ॥

तथा यवीयसो भ्रातुर्वधूः कन्या प्रकीर्तिता ।

व्यभियारं कथं कुर्यामधीत्य निगमानलम् ॥ ४७ ॥

अन्यायेन न कर्तव्यं सर्वथा कुलरक्षणम् ।

न तरन्ति हि संसारात्पितरः पापकारिणः ॥ ४८ ॥

लोकानामुपदेष्टा यः पुराणानां प्रवर्तकः ।

स कथं कुत्सितं कर्म ज्ञात्वा कुर्यान्मडाद्भुतम् ॥ ४९ ॥

पुनरुक्तो ह्यलं मात्रा रुदत्या भृशमन्तिके ।

पुत्रशोकात्तितमा या वंशरक्षणकाभ्यया ॥ ५० ॥

पाराशर्यं न ते दौषो वयनान्मम पुत्रक ।

गुडुणं वयनं तथ्यं सदौषमपि मानवैः ॥ ५१ ॥

कर्तव्यमविचार्यैव शिष्टाचारप्रमाणातः ।

वयनं कुरु मे पुत्र न ते दौषोऽस्ति मानद ॥ ५२ ॥

पुत्रस्य जननं कृत्वा सुप्तिनी कुरु मातरम् ।

विशेषेण तु सन्तसां मत्रां शोकार्णवे सुत ॥ ५३ ॥

एति तां भ्रुवतीं श्रुत्वा तदा सुस्नदीसुतः ।

मामुवाच विशेषज्ञः सूक्ष्मधर्मस्य निर्णये ॥ ५४ ॥

द्वैपायन विचारोऽत्र न कर्तव्यस्त्वयानघ ।

मातुर्वयनमादाय विहरस्व यथासुभम् ॥ ५५ ॥

व्यास उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा मातुश्च प्रार्थनं तथा ।

निःशङ्कोऽलं तदा जातः कार्यं तस्मिञ्शुगुप्सिते ॥ ५६ ॥

अम्बिकायां प्रवृत्तोऽलमृतुमत्यां मृदा निशि ।

मयि विमनसायां तु तापसे कुत्सिते भृशम् ॥ ५७ ॥

शप्ता मया सा सुश्रोणी प्रसङ्गे प्रथमे तदा ।

अन्धस्ते भविता पुत्रो यतो नेत्रे निमीलिते ॥ ५८ ॥

द्वितीयेऽह्नि मुनिश्रेष्ठ पृष्टो मात्रा रडः पुनः ।
भविष्यति सुतः पुत्र काशिराजसुतोदरे ॥ ५९ ॥

मयोक्ता जननी तत्र प्रीडानम्रमुपेन उ ।
विनेत्रो भविता पुत्रो मातः शापान्मभैव छि ॥ ६० ॥

तथा निर्भर्त्सितस्तत्र कठोरवयसा मुने ।
कथं पुत्र त्वया शसा पुत्रस्तेऽन्यो भविष्यति ॥ ६१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां षष्ठस्कन्धे
अम्बिकायां नियोगात्पुत्रोत्पादनाय गर्भधारणवर्णनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ६.२४ ॥

६.२५ पञ्चविंशोऽध्यायः । व्यासस्वकीयमोडवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
वासवी यडिता जाता श्रुत्वा मे वाङ्मयीदृशम् ।
दाशेयी मामुवायेदं पुत्रार्थे भृशमातुरा ॥ १ ॥
अम्बालिका वधूर्धन्या काशिराजसुता सुत ।
भार्या विचित्रवीर्यस्य विधवा शोकसंयुता ॥ २ ॥
सर्वलक्षणसम्पन्ना रुपयौवनशालिनी ।
तस्यां जनय सङ्गं त्वं कृत्वा पुत्रं सुसम्मतम् ॥ ३ ॥
नान्यो राजाधिकारी स्यात्तस्मात्पुत्र मनोहरम् ।
उत्पादय राजपुत्र्यां वयनान्मम मानद ॥ ४ ॥
एत्युक्तोऽहं तदा मात्रा स्थितस्तत्र गजाह्वये ।
यावद्वृतुमती जाता काशिराजसुता मुने ॥ ५ ॥
अेकान्ते शयनागारे प्राप्ता सा मम सन्निधौ ।
लज्जमाना सुकेशान्ता स्वश्वश्रूवयनात्तदा ॥ ६ ॥
दृष्ट्वा मां जटिलं दान्तं तापसं रसवर्जितम् ।
सा स्वेदवदना जाता पाण्डुरा विमना भृशम् ॥ ७ ॥
कुपितोऽहं तदा दृष्ट्वा कामिनीं निशि सङ्गताम् ।
वेपमानां स्थितां पार्श्वे ङ्यन्नवं तामहं रुषा ॥ ८ ॥

दृष्ट्वा मां यद्वि गर्वेण पाण्डुवर्णा समावृता ।
 अतस्ते तनयः पाण्डुर्भविविष्यति सुमध्यमे ॥ ८ ॥
 धृत्युक्त्वा निशि तत्रैव स्थितोऽम्बालिकया युतः ।
 भुक्त्वा तां निशि निर्यातः स्थानमापृच्छ्य मातरम् ॥ १० ॥
 ततस्ताभ्यां सुतौ काले प्रसूतावन्यपाण्डुरौ ।
 धृतराष्ट्रश्च पाण्डुश्च प्रथितौ सम्भूतवतुः ॥ ११ ॥
 माता मे विमना जाता तादृशौ वीक्ष्य तौ सुतौ ।
 ततः संवत्सरस्थान्ते मामाढूय तदाश्रवीत् ॥ १२ ॥
 द्वैपायन सुतौ जातौ राजययोग्यौ न तादृशौ ।
 अन्यं मनोहरं पुत्रं समुत्पाद्य मे प्रियम् ॥ १३ ॥
 तथेति सा मया प्रोक्ता मुद्विता जननी तदा ।
 अम्बिकां प्रार्थयामास सुतार्थे काल आगते ॥ १४ ॥
 पुत्रि व्यासं समालिङ्ग्य पुत्रमुत्पाद्याद्भुतम् ।
 कुरुवंशस्य कर्तारं राजययोग्यं वरानने ॥ १५ ॥
 वधूर्लज्जान्विता डिम्बिन्नोवाय वयनं तदा ।
 गतोऽहं शयनागारे मातुस्तद्वयनान्निशि ॥ १६ ॥
 दासी विशित्रवीर्यस्य रुपयौवनसंयुता ।
 प्रेषिताम्बिकया त्वत्र विशित्राभराणाम्भरा ॥ १७ ॥
 यन्मनारक्तदेहा सा पुष्पमालाविभूषिता ।
 आयाता हावसंयुक्ता सुकेशी हंसगामिनी ॥ १८ ॥
 पर्यङ्गे मां समावेश्य संस्थिता प्रेमसंयुता ।
 प्रसन्नोऽहं तदा तस्या विलासेनाभवं मुने ॥ १९ ॥
 रात्रौ सङ्कीर्तितं प्रेम्णा तथा सह मया भृशम् ।
 वरो दत्तः पुनस्तस्यै प्रसन्नेन तु नारद ॥ २० ॥
 सुभगे भविता पुत्रः सर्वलक्षणसंयुतः ।
 सुरुपः सर्वधर्मज्ञः सत्यवादी शमे रतः ॥ २१ ॥
 स तदा विदुरो जातस्त्रयः पुत्रा मयाभवन् ।
 माया वृद्धिं गता साधो परक्षेत्रोद्भवे मम ॥ २२ ॥

विस्मृतः शुक्रसम्बन्धी विरलः शोककारणम् ।
 दृष्ट्वा त्रीन्स्वसुतान्कामं बलिनी वीर्यसम्मतान् ॥ २३ ॥
 माया बलवती ब्रह्मन् दृस्त्यजा व्यकृतात्मलिः ।
 अरुपा य निरालम्बा ज्ञानिनामपि मोहिनी ॥ २४ ॥
 मातरि स्नेहसम्बद्धं तथा पुत्रेषु संवृतम् ।
 न मे यित्तं वने शान्तिमगान्मुनिवरोत्तम ॥ २५ ॥
 दौलारुढं मनो जातं कदाचिद्धस्तिनापुरे ।
 पुनः सरस्वतीतीरे न यैकत्र व्यवस्थितिः ॥ २६ ॥
 कदाचिच्छिन्तयन् ज्ञानं मानसे प्रतिभाति वै ।
 केडमी पुत्राः क्व मोहोऽयं न श्राद्धार्हा मृतस्य मे ॥ २७ ॥
 व्यभियारोद्भवः किं मे सुप्रदाः स्युः सुताः डिल ।
 माया बलवती मोहं वितनीति हि मानसे ॥ २८ ॥
 जानन्मोहान्यकूपेऽस्मिन्प्रतितोऽहं मृषा मुने ।
 एत्यकुर्वं रलस्तापं कदाचित्सुसमाहितः ॥ २९ ॥
 राजयं प्राप ततः पाण्डुर्बलवान्भीष्मसम्मतः ।
 तदा मम मनो जातं प्रसन्नं सुतकारणात् ॥ ३० ॥
 कुन्ती माद्री सुरुपे द्वे भार्ये तस्य बलवतुः ।
 शूरसेनसुता कुन्ती मद्रराजसुतापरा ॥ ३१ ॥
 स शापं द्विजतः प्राप्य कामिनीद्वयसंयुतः ।
 पाण्डुर्निर्वेदमापन्नस्त्यक्त्वा राजयं वनं गतः ॥ ३२ ॥
 तदा मामाविशच्छोकः श्रुत्वा पुत्रं वने स्थितम् ।
 गतोऽहं तत्र यत्रासौ भार्याभ्यां सह संस्थितः ॥ ३३ ॥
 तमाश्वास्य वने पाण्डुं पुनः प्राप्तो गजाह्वये ।
 धृतराष्ट्रं समाभाष्य व्यगमं ब्रह्मजातटे ॥ ३४ ॥
 क्षेत्रजान्यञ्चपुत्रान्स समुत्पाद्य वनाश्रमे ।
 धर्मतो वायुतः शकादश्रिभ्यां पञ्च पाण्डवान् ॥ ३५ ॥
 युधिष्ठिरो भीमसेनस्तथैवार्जुन एत्यपि ।

कुन्तीपुत्राः समाभ्याता धर्मानिवसुरेशजाः ॥ ३६ ॥

नकुलः सडदेवश्च मद्राजसुतासुतौ ।

कदाचित्तु रडो माद्रीं समाविड्ग्य मडीपतिः ॥ ३७ ॥

मृतः शापात्तु मुनिभिः संस्कृतो डुतभुड्मुपे ।

माद्री तत्र सती भूत्वा प्रविष्टा पतिना सड ॥ ३८ ॥

स्थिता पुत्रयुता कुन्ती ज्वलिते जातवेडसि ।

मुनयः सुतसंयुक्तां शूरसेनसुतां तडा ॥ ३९ ॥

डुःषितां पतिडीनां तामानिन्युर्गजसाह्वये ।

समर्पिताथ भीष्माथ विडुराय मडात्मने ॥ ४० ॥

श्रुत्वाडं सुभडुःखाभ्यां पीडितस्तु परात्मभिः ।

भीष्मोड पावितः पुत्राः पाडोरिति विचिन्त्य ते ॥ ४१ ॥

विडुरेड तथा प्रीत्या धृतराष्ट्रेड धीमता ।

दुर्योधनाडयस्तस्य पुत्रा ये डूरमानसाः ॥ ४२ ॥

अेकत्र स्थितिमापन्ना विरोधं यडुरड्भुतम् ।

द्रोणार्थायर्स्तु सम्माप्तस्तत्र भीष्मोड मानितः ॥ ४३ ॥

अध्यापनाय पुत्राणं पुरे तस्मिन्निवासितः ।

कर्णः कुन्त्या परित्यक्तो जातमात्रः शिशुर्यडा ॥ ४४ ॥

सूतेन पावितो नधां प्रान्तश्चाधिरथेन ड ।

दुर्योधनप्रियश्चाभूडर्णः शूरतमस्तथा ॥ ४५ ॥

परस्यरं विरोधोडभूडभीमदुर्योधनाडिषु ।

धृतराष्ट्रस्तु सञ्चिन्त्य क्लेशं पुत्रेषु तेषु य ॥ ४६ ॥

निवासं कल्पयामास पाडुवानां मडात्मनाम् ।

विरोधशमनायैव नगरे वारणवते ॥ ४७ ॥

दुर्योधनेन तत्रैव द्रोडाज्जतुगुडाणि वै ।

डारितानि य डिव्यानि प्रेष्य मित्रं पुरोयनम् ॥ ४८ ॥

श्रुत्वा जतुगुडे डधान्याडुडवान्यृथया युतान् ।

पौत्रभावान्मुनिश्रेष्ठ मत्रोडडं व्यसनार्णवि ॥ ४९ ॥

शोकातुरो भृशं शून्ये वने पश्यन्नर्निशम् ।
 दृष्ट्वा मयैक्यकायां पाण्डवा दृग्भङ्गकश्चिताः ॥ ५० ॥
 ततस्तुष्टमनाश्चाहं जातः पार्थान्विलोक्य य ।
 प्रेरितास्ते मया तूर्णं द्रुपदस्य पुरं प्रति ॥ ५१ ॥
 ते गतास्तत्र दृग्भार्ता विप्रवेषधराः कृशाः ।
 मृगचर्मपरीधानाः सभायां संस्थितास्तदा ॥ ५२ ॥
 कृत्वा पराङ्गमं जिष्णुः स जित्वा द्रुपदात्मजम् ।
 यद्गुर्विवाहं मानिन्या पञ्चैव मातृवाक्यतः ॥ ५३ ॥
 दृष्ट्वा विवाहं तेषां तु मुदितोऽहं भृशं तदा ।
 ततो नागाह्वये प्राप्ताः पाञ्चालीसखिता मुने ॥ ५४ ॥
 निवासं भाण्डवप्रस्थं धृतराष्ट्रेण कल्पितम् ।
 पाण्डवानां द्विजश्रेष्ठ वसुदेवसुतेन वै ॥ ५५ ॥
 तर्पितः पावकस्तत्र विष्णुना सह जिष्णुना ।
 राजसूयः कृतो यज्ञस्तदाहं मुदितोऽभवम् ॥ ५६ ॥
 दृष्ट्वाथ विभवं तेषां तथा मयकृतां सभाम् ।
 दुर्योधनोऽतिसन्तप्तो दुरोदरमथाकरोत् ॥ ५७ ॥
 दुर्धतवेदी शकुनिरनक्षज्ञश्च धर्मजः ।
 हृतं राज्यं धनं सर्वं याज्ञसेनी य क्वेशिता ॥ ५८ ॥
 वने द्वादश वर्षाणि पाण्डवास्ते विवासिताः ।
 पाञ्चालीसखितास्तेन दृग्भं मे जनितं भृशम् ॥ ५९ ॥
 अवेवं नारद संसारे सुभङ्गुःपात्मके भृशम् ।
 निमग्नोऽहं भ्रमेणैव ज्ञानन् धर्मं सनातनम् ॥ ६० ॥
 कोऽहं कस्य सुतास्तेऽमी का माता किं सुभं पुनः ।
 येन मे हृदयं मोहाद्भ्रमतीति द्विवा निशम् ॥ ६१ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि सन्तोषो नाधिगच्छति ।
 दौलाउठं मनो मेऽत्र यञ्चलं न स्थिरं भवेत् ॥ ६२ ॥
 सर्वज्ञोऽसि मुनिश्रेष्ठ सन्देहं मे निवर्तय ।
 तथा कुरु यथाहं स्यां सुभितो विगतज्वरः ॥ ६३ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
षष्ठस्कन्धे व्यासस्वकीयमोडवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ६.२५ ॥

६.२६ षड्विंशोऽध्यायः । दमयन्तीविवाहप्रस्ताववर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
 ॐति मे वचनं श्रुत्वा नारदः परमार्थवित् ।
 मामाह यस्मिन् कृत्वा पृथन्तं मोडकारणम् ॥ १ ॥
 नारद उवाच ।
 पाराशर्यपुराणज्ञं किं पृथसि सुनिश्चयम् ।
 संसारेऽस्मिन्विना मोहं कोऽपि नास्ति शरीरवान् ॥ २ ॥
 ब्रह्माविष्णुस्तथा रुद्रः सनकः कपिलस्तथा ।
 मायया वेष्टिताः सर्वे ब्रह्मन्ति भववर्त्मनि ॥ ३ ॥
 ज्ञानिनं मां जनो वेत्ति ब्रान्तोऽहं सर्वलोकवत् ।
 शृणु मे पूर्ववृत्तान्तं प्रब्रवीमि सुनिश्चितम् ॥ ४ ॥
 द्रुपं मया यथा पूर्वमनुभूतं महत्तरम् ।
 स्वकृतेन य मोडेन भार्यार्थं वासवीसुत ॥ ५ ॥
 अेकदा पर्वतश्चाहं देवलोकान्महीतलम् ।
 प्राप्तो विलोकनार्थाय भारतं ऋष्यमुत्तमम् ॥ ६ ॥
 ब्रह्मन्तौ संहितावुर्यां पश्यन्तौ तीर्थमण्डलम् ।
 पावनानि च स्थानानि मुनीनामाश्रमाञ्छुभान् ॥ ७ ॥
 शपथं देवलोकान्तु कृत्वा पूर्वं परस्परम् ।
 यलितौ समयं येमं सम्मन्थ निश्चयेन वै ॥ ८ ॥
 यित्तवृत्तिस्तु वक्तव्या यादृशी यस्य जायते ।
 शुभा वाप्यशुभा वापि न गोमव्या कदाचन ॥ ९ ॥
 भोजनेच्छा धनेच्छापि रतीच्छा वा भवेदपि ।
 यादृशी यस्य यित्ते तु कथनीया परस्परम् ॥ १० ॥
 ॐत्यावां समयं कृत्वा स्वर्गाद्भूलोकमागतौ ।

अेकश्चित्तौ मुनीभूतौ विचरन्तौ यथेच्छया ॥ ११ ॥
 अेवं भ्रमन्तौ लोकेऽस्मिन्ग्रीष्मान्ते समुपागते ।
 सञ्जयस्य पुरं रभ्यं सम्प्राप्तौ नृपते पुनः ॥ १२ ॥
 तेन सम्पूजितौ भक्त्या राज्ञा सम्मानितौ भृशम् ।
 स्थितौ तत्र गृहे तस्य यातुर्मास्थं महात्मनः ॥ १३ ॥
 वार्षिकाश्चतुरो मासा दूर्गमाः पथि सर्वदा ।
 तस्मादेकत्र विबुधैः स्थातव्यमिति निश्चयः ॥ १४ ॥
 अष्टौ मासांस्तु प्रवसेत्सदा कार्यवशाद्द्विजः ।
 वर्षाकाले न गन्तव्यं प्रवासे सुभूमिच्छता ॥ १५ ॥
 षति सञ्चिन्त्य मनसा सञ्जयस्य गृहे तदा ।
 संस्थितौ मानितौ राज्ञा कृतातिथ्यौ महात्मना ॥ १६ ॥
 दमयन्तीति विख्याता तस्य पुत्री महीपतेः ।
 आज्ञामा परिचर्यार्थं सुदती सुन्दरी भृशम् ॥ १७ ॥
 विवेकज्ञा विशालाक्षी राजपुत्री कृतोद्यमा ।
 सेवनं सर्वकाले य व्यदधादुभयोरपि ॥ १८ ॥
 स्नानार्थमुदकं काले भोजनं मृष्टमायतम् ।
 भुज्जवासं तथा यान्यं यद्विष्टं तद्ददाति सा ॥ १९ ॥
 मनोऽभिलषितान्कामानुभयोरपि कन्यका ।
 व्यजनासनशय्यादीन्वाञ्छितान्मध्यकल्पयत् ॥ २० ॥
 अेवं संसेव्यमानौ तु स्थितौ राज्ञो गृहे ङिल ।
 वेदाध्ययनसंशीलावावां वेदप्रते रतौ ॥ २१ ॥
 अलं वीणां करे कृत्वा साधयित्वा स्वरोत्तमम् ।
 गायत्रं साम सुस्वादमगां कर्षारसायनम् ॥ २२ ॥
 राजपुत्री तु तच्छ्रुत्वा सामगानं मनोहरम् ।
 बभूव मयि रागाढ्या प्रीतियुक्ता विशारदा ॥ २३ ॥
 दिने दिनेऽनुरागोऽस्या मयि वृद्धिं गतः परः ।
 ममापि प्रीतियुक्तायां मनो जातं स्पृहापरम् ॥ २४ ॥

मम तस्य य सा कन्या भोजनादिषु कर्त्तव्येत् ।
अकरोदन्तरं किञ्चित्सेवाभेदं रसान्विता ॥ २५ ॥
स्नानाथोषणं मलयं पर्वताय य शीतलम् ।
दधि मलयं तथा तर्कं पर्वतायाध्यकल्पयत् ॥ २६ ॥
शयनास्तराणं शुभ्रं मर्दये पर्यकल्पयत् ।
प्रीत्या परमया यद्गत्पर्वताय न तादृशम् ॥ २७ ॥
विलोकयति मां प्रेमसा सुन्दरी न य पर्वतम् ।
ततोऽस्यास्तादृशं दृष्ट्वा पर्वतः प्रेमकारणम् ॥ २८ ॥
मनसा चिन्तयामास किमेतदिति विस्मितः ।
पप्रच्छ मां रघुः सम्यग्भूढि नारद सर्वथा ॥ २९ ॥
राजपुत्री त्वयि प्रेम करोति मुद्विता भृशम् ।
ददाति भक्ष्यभोज्यानि स्नेहयुक्ता समन्ततः ॥ ३० ॥
न तथा मयि भेदोऽत्र सन्देहं जनयत्यसौ ।
मन्यते त्वां पतिं कर्तुं सर्वथा सञ्जयात्मजा ॥ ३१ ॥
तवापि तादृशं भावं जानामि लक्ष्मणैरुभम् ।
नेत्रवक्त्रविकारैश्च ज्ञायते प्रीतिकारणम् ॥ ३२ ॥
सत्यं वद न ते मिथ्या वक्तव्यं वचनं मुने ।
स्वर्गतः समयं कृत्वा यत्नितौ संस्मराधुना ॥ ३३ ॥
नारद उवाच ।
पृष्टोऽहं पर्वतेनेदं कारणं तु उहाधेद्य ।
तदाहं द्रीसमाह्वान्तः सञ्जातश्चाद्भुवं पुनः ॥ ३४ ॥
पर्वतैषा विशालाक्षी पतिं मां कर्तुमुद्यता ।
ममापि मानसो भावो वर्ततेऽस्यां विशेषतः ॥ ३५ ॥
तच्छ्रुत्वा वचनं सत्यं पर्वतः कोपसंयुतः ।
मामुवाच मुनिर्वाक्यं धिग्धिगिति पुनः पुनः ॥ ३६ ॥
प्रथमं शपथाकृत्वा वञ्चितोऽहं त्वया यतः ।
भव वानरवक्त्रस्त्वं शापाख्य मम मित्रधुक् ॥ ३७ ॥
एति शमस्तु तेनाहं कुपितेन महात्मना ।

सडसा ङ्यभवं कूरः शाभाभृगभुभस्तदा ॥ ३८ ॥

मयापि न कृता तस्मिन्क्षमा तु भगिनीसृते ।

सोऽपि शभोऽतिकोपाद्वै मा स्वर्गे ते गतिः किल ॥ ३९ ॥

स्वल्पेऽपराधे यस्मान्मां शमवानसि पर्वत ।

तस्मात्तवापि मन्दात्मन् मृत्युलोके स्थितिः किल ॥ ४० ॥

पर्वतस्तु गतस्तस्मान्नगराद्धिमना भृशम् ।

अहं वानरवङ्गत्रस्तु सञ्जातस्तत्क्षणादपि ॥ ४१ ॥

दृष्ट्वा मां वानरं कूरं राजपुत्री विलक्षणा ।

विमनातीव सञ्जाता वीणाश्रवणलालसा ॥ ४२ ॥

व्यास उवाच ।

ततः किमभवद्भ्रमन् कथं शापान्निवर्तितः ।

मानुषास्थः पुनर्जातो भवान्भ्रूडि यथाविधि ॥ ४३ ॥

पर्वतः क्व गतो भूयः सङ्गमो युवयोरभूत् ।

कदा कुत्र कथं सर्वं विस्तरेण वदस्व ह ॥ ४४ ॥

नारद उवाच ।

किं भ्रवीमि मडाभाग मायायाश्चरितं मडत् ।

दुःप्मितोऽहं भृशं तत्र पर्वते रुषिते गते ॥ ४५ ॥

पुनः सेवापरात्यर्थं राजपुत्री ममाभवत् ।

गतेऽथ पर्वते कामं स्थितस्तत्रैव सन्ननि ॥ ४६ ॥

अहं दृभान्वितो दीनस्तथा वानरवन्मुभः ।

विशेषेण तु चिन्तार्तः किं मे स्यादिति चिन्तयन् ॥ ४७ ॥

सञ्जयोऽथ सुतां दृष्ट्वा किञ्चित्प्रकटयौवनाम् ।

विवाडार्थं राजसुतामपृच्छत्सयिवं तदा ॥ ४८ ॥

विवाडकालः सम्प्राप्तः सुताया मम साम्प्रतम् ।

योग्यं वरं मम भ्रूडि राजपुत्रं सुसम्मतम् ॥ ४९ ॥

रूपौदार्यगुणैर्युक्तं शूरं सुकुलसम्भवम् ।

विवाहं विधिवत्पुत्र्याः करोमि किल साम्प्रतम् ॥ ५० ॥

प्रधानस्त्वभ्रवीद्राजन् राजपुत्रा ङ्यनेकशः ।

वर्तन्ते भुवि पुत्र्यास्ते योग्याः सर्वगुणान्विताः ॥ ५१ ॥
यस्मिन् रुचिस्ते राजेन्द्र तमाढ्य नृपात्मजम् ।
देलि कन्यां धनं भूरि उस्त्यश्चरथसंयुतम् ॥ ५२ ॥
नारद उवाच ।
पितुश्चिडीर्षितं ज्ञात्वा दमयन्ती तदा नृपम् ।
धात्र्या मुभेन वाक्यज्ञा तमुवाच रलः स्थितम् ॥ ५३ ॥
धात्र्युवाच ।
दमयन्ती मडाराज पुत्री ते मामथाब्रवीत् ।
पितरं ब्रूढि धात्रेयि वयनान्मे सुभान्वितम् ॥ ५४ ॥
मया वृतोऽथ मेधावी नारदो मलतीयुतः ।
नादमोडितया कामं नान्यः कोऽपि प्रियो मम ॥ ५५ ॥
कुरु मे वाञ्छितं तात विवाडं मुनिना सल ।
नान्यं वरिष्ये धर्मज्ञा नारदं तु पतिं विना ॥ ५६ ॥
मग्राडं नादसिन्यौ वै नकडीने रसात्मके ।
अक्षारे सुभसम्पूर्णे तिमिङ्गिलविवर्जिते ॥ ५७ ॥
ठति श्रीमद्देवीभागवते मडापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संडितायां
षष्ठस्कन्धे दमयन्तीविवाडप्रस्ताववर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ६.२६ ॥

६.२७ समविंशोऽध्यायः । नारदस्य मायादमयन्त्या सल विवाडवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
तत्पुत्र्या वयनं श्रुत्वा राजा धात्रीमुभात्ततः ।
भार्या प्रोवाच कैकेयीं समीपस्थां सुलोचनाम् ॥ १ ॥
राजोवाच ।
यदुक्तं वयनं कान्ते धात्र्या तत्तु त्वया श्रुतम् ।
वृतोऽयं नारदः कामं मुनिर्वानरवङ्गत्रभाङ् ॥ २ ॥
किमिदं चिन्तितं पुत्र्या बुद्धिहीनं विचेष्टितम् ।
कथमस्मै मया देया कन्या उरिमुपाय सा ॥ ३ ॥
क्वासौ भिक्षुः कुरुपः क्व दमयन्ती ममात्मजा ।

विपरीतमिदं कार्यं न विधेयं कदाचन ॥ ४ ॥

तामेकान्ते सुकेशान्ते निवारय उठात्सुताम् ।

युक्त्या मुनिरतां मुग्धां शास्त्रवृद्धानुसारया ॥ ५ ॥

एति भर्तृवयः श्रुत्वा जननी तामथाब्रवीत् ।

य ते रुपं मुनिः क्वासौ वानरास्योऽधनः पुनः ॥ ६ ॥

कथं मोहमवामासि भिक्षुके यतुरा पुनः ।

लताकोमलदेहा त्वं भस्मरुक्षतनुस्त्वयम् ॥ ७ ॥

वार्ता वानरवक्त्रेण कथं युक्ता तवानघे ।

का प्रीतिः कुत्सिते पुंसि भविष्यति शुचिस्मिते ॥ ८ ॥

वरस्ते राजपुत्रोऽस्तु मा कुरु त्वं वृथा उठम् ।

पिता ते दुःखमाप्नोति श्रुत्वा धात्रीमुखाद्भयः ॥ ९ ॥

लग्नां बुभूलवृक्षेण कोमलां मालतीलताम् ।

दृष्ट्वा कस्य मनः प्रेदं यतुरस्य न गच्छति ॥ १० ॥

दासेरकाय ताम्भूलीदलानि कोमलानि कः ।

ददाति भक्षार्थाय मूर्धोऽपि धरणीतले ॥ ११ ॥

वीक्ष्य त्वां करसंलग्नां नारदस्य समीपतः ।

विवाले वर्तमाने तु कस्य येतो न दृश्यति ॥ १२ ॥

कुमुभेन समं वार्ता न रुचिं जनयत्यतः ।

आभृतेस्तु कथं कालः क्षपितव्यस्त्वयामुना ॥ १३ ॥

नारद उवाच ।

एति मातुर्वयः श्रुत्वा दमयन्ती भृशातुरा ।

मातरं प्राड तन्वङ्गी मयि सा कृतनिश्चया ॥ १४ ॥

किं मुभेन य रुपेण मूर्धस्य य धनेन किम् ।

किं राज्येनाविदग्धस्य रसमार्गाविदोऽस्य य ॥ १५ ॥

उरिण्योऽपि वने धन्या या नादेन विमोहिताः ।

मातः प्राणान्प्रयच्छन्ति धिःशूर्भान्मानुषान्भुवि ॥ १६ ॥

नारदो वेत्ति यां विधां मातः सप्तस्वरात्मिकाम् ।

तृतीयः कोऽपि नो वेद शिवादन्यः पुमान्छिल ॥ १७ ॥

मूर्धोऽस्य सल संवासो मरुतां तत्क्षणे क्षणे ।
 रुपवान्धनवांस्त्याज्यो गुणालीनो नरः सदा ॥ १८ ॥
 धिःस्रैत्री मूर्ध्नापावे वृथा गर्वसमन्विते ।
 गुणज्ञे भिक्षुके श्रेष्ठा वयनात्सुभदायिनी ॥ १९ ॥
 स्वरज्ञो ग्रामवित्तामं मूर्च्छनाज्ञानभेदभाङ् ।
 दुर्लभः पुरुषश्चाष्टरसज्ञो दुर्बलोऽपि वै ॥ २० ॥
 यथा नयति कैलासं गङ्गा यैव सरस्वती ।
 तथा नयति कैलासं स्वरज्ञानविशारदः । २१ ॥
 स्वरमानं तु यो वेद स देवो मानुषोऽपि सन् ।
 समभेदं न यो वेद स पशुः सुरराऽपि ॥ २२ ॥
 मूर्च्छनातानमार्गं तु श्रुत्वा मोदं न याति यः ।
 स पशुः सर्वथा ज्ञेयो हरिणाः पशवो न हि ॥ २३ ॥
 वरं विषधरः सर्पः श्रुत्वा नादं मनोहरम् ।
 अश्रोत्रोऽपि मुदं याति धिक्त्सकर्षाश्च मानवान् ॥ २४ ॥
 बालोऽपि सुस्वरं गेयं श्रुत्वा मुदितमानसः ।
 जायते किन्तु ते वृद्धा न जानन्ति धिगस्तु तान् ॥ २५ ॥
 पिता मे किं न जानाति नारदस्य गुणान् भत ।
 द्वितीयः सामगो नास्ति त्रिषु लोकेषु तत्समः ॥ २६ ॥
 तस्मादसौ मया नूनं वृतः पूर्वं समागमात् ।
 पश्चाच्छापवशाज्जातो वानरास्थो गुणाकरः ॥ २७ ॥
 किन्नरा न प्रियाः कस्य भवन्ति तुरगाननाः ।
 गानविद्यासमायुक्ताः किं भुजेन वरेण ल ॥ २८ ॥
 पितरं भ्रूढि मे मातर्वृतोऽयं मुनिस्तमः ।
 तस्मात्त्वमाग्रहं त्यक्त्वा देहि तस्मै य मां मुदा ॥ २९ ॥
 नारद उवाच ।
 एति पुत्र्या वयः श्रुत्वा राज्ञी राज्ञे न्यवेदयत् ।
 आग्रहं सुन्दरी ज्ञात्वा सुताया नारदे मुनी ॥ ३० ॥

विवाहं कुरु राजेन्द्र दमयन्त्याः शुभे दिने ।
 मुनिना स च सर्वज्ञो वृत्तोऽसौ मनसानया ॥ ३१ ॥
 नारद उवाच ।
 एति सञ्चोदितो राज्ञ्या सञ्जयः पृथिवीपतिः ।
 यकार विधिवत्सर्वं विधिं वैवाहिकं ततः ॥ ३२ ॥
 अेवं दारग्रहं कृत्वा वानरास्यः परन्तप ।
 स्थितस्तत्रैव मनसा दृढ्यमानेन यान्वलम् ॥ ३३ ॥
 यदाऽऽगच्छद्राजसुता सेवार्थं मम सन्निधौ ।
 अम्बवं दृग्भसन्तमस्तदाहं वानराननः ॥ ३४ ॥
 दमयन्ती तु मां वीक्ष्य प्रकुल्लवदनाम्भुजा ।
 शोकं वानरवक्त्रत्वात्त यकार कदाचन ॥ ३५ ॥
 अेवं गच्छति काले तु सलसा पर्वतो मुनिः ।
 कुर्वन्तीर्थान्यनेकानि द्रष्टुं मां समुपागतः ॥ ३६ ॥
 मयातिमानितः प्रेम्णा पूजितश्च यथाविधि ।
 आसीन आसने दिव्ये वीक्ष्य मां दृग्भितो ह्यभूत् ॥ ३७ ॥
 कृतदारं वानरास्यं दीनं चिन्तातुरं भृशम् ।
 दयावान्मामुवाचेहं पर्वतो मातुलं कृशम् ॥ ३८ ॥
 मया नारद कोपात्त्वं शमोऽसि मुनिसत्तम ।
 निष्कृतिं तस्य शापस्य करोम्यद्य निशामय ॥ ३९ ॥
 भव त्वं यारुवदनो मम पुत्रयेन नारद ।
 दृष्ट्वा राजसुतां चित्ते कृपा जाता ममाधुना ॥ ४० ॥
 नारद उवाच ।
 मयापि प्रवाणं चित्तं कृत्वा श्रुत्वास्य भाषितम् ।
 अनुग्रहः कृतः सद्यस्तस्य शापस्य तत्क्षणात् ॥ ४१ ॥
 भागिनेय तवाप्यस्तु गमनं सुरसद्मनि ।
 शापस्थानुग्रहः कामं कृतोऽयं पर्वताधुना ॥ ४२ ॥
 नारद उवाच ।
 जातोऽहं यारुवदनो वयनात्तस्य पश्यतः ।

राजपुत्री तु सन्तुष्टा मातरं प्राड सत्वरम् ॥ ४३ ॥

मातस्ते सुमुष्णो जातो जामाता य मडाद्युतिः ।

वयनात्पर्वतस्याध मुक्तशापो मुनेरभूत् ॥ ४४ ॥

तश्छुत्वा वयनं राक्ष्या कथितं तत्तु राजनि ।

यथौ द्रष्टुं मुनिं तत्र सञ्जयः प्रीतिमांस्तदा ॥ ४५ ॥

धनं समर्पितं राज्ञा सन्तुष्टेन तदा मडत् ।

मड्यं य भागिनेयाय पारिभर्त्तुं मडात्मना ॥ ४६ ॥

येतत्ते सर्वमाभ्यातं वर्तनं यत्पुरातनम् ।

मायाया बलमडात्म्यं ल्यनुभूतं यथा मया ॥ ४७ ॥

संसारोऽस्मिन्मडाभाग मायागुणकृतेऽनृते ।

तनुभूतु सुष्णी नास्ति न भूतो न भविष्यति ॥ ४८ ॥

कामक्रोधौ तथा लोभो मत्सरो ममता तथा ।

अडङ्गारो मधः केन जिताः सर्वे मडाबलाः ॥ ४९ ॥

सत्त्वं रजस्तमश्चैव गुणास्त्रयं धमे डिल ।

कारणं प्राणिनां देडसम्भवे सर्वथा मुने ॥ ५० ॥

कस्मिंश्चित्समये व्यास वनेऽडं विष्णुना सड ।

गच्छन्डास्यविनोदेन स्त्रीभावं गमितः क्षणात् ॥ ५१ ॥

राजपत्नीत्वमापन्नो मायाबलविमोडितः ।

पुत्राः प्रसूता बडवो गेडे तस्य नृपस्य ड ॥ ५२ ॥

व्यास उवाच ।

संशयोऽयं मडा-साधो श्रुत्वा ते वयनं डिल ।

कथं नारीत्वमापन्नस्त्वं मुने ज्ञानवान्भृशम् ॥ ५३ ॥

कथं य पुरुषो जातो भ्रूडि सर्वमशेषतः ।

कथं पुत्रास्त्वया जाताः कस्य राज्ञो गृडेऽञ्जसा ॥ ५४ ॥

येतदाभ्याडि यरितं मायाया मडदृभुतम् ।

मोडितं य यया सर्वमिदं स्थावरजङ्गमम् ॥ ५५ ॥

न तुमिमधिगच्छामि शृण्वंस्तव कथामृतम् ।

सर्वग्रन्थार्थतत्त्वं य सर्वसंशयनाशनम् ॥ ५६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां षष्ठस्कन्धे
नारदस्य मायादमयन्त्या सह विवाहवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ ६.२७ ॥

६.२८ अष्टाविंशोऽध्यायः । नारदेन स्वस्त्रीत्वप्राप्तिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

निशामय मुनिश्रेष्ठ गदतो मम सत्कथाम् ।
मायाभलं सुदुर्ज्ञेयं मुनिभिर्योगवित्तमैः ॥ १ ॥
मायया मोहितं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।
ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तमजया दूर्विभाव्यया ॥ २ ॥
कदाचित्सत्यलोकाद्वै श्वेतद्वीपे मनोहरे ।
गतोऽहं दर्शनाकाङ्क्षी हरैरेद्भुतकर्मणः ॥ ३ ॥
वाद्यन्महतीं वीणां स्वरतानविभूषिताम् ।
गायत्रं गायमानस्तु साम सप्तस्वरान्वितम् ॥ ४ ॥
दृष्टो मया देवदेवश्चक्रपाणिर्गदाधरः ।
कौस्तुभोद्भ्रमासितोरस्को मेघश्यामश्चतुर्भुजः ॥ ५ ॥
पीताम्बरपरीधानो मुकुटाङ्गदराजितः ।
लक्ष्म्या सह विलासिन्या क्रीडमानो मुदा युतः ॥ ६ ॥
वीक्ष्य मां कमला देवी गतान्तर्धानमन्तिकात् ।
सर्वलक्षणसम्पन्ना सर्वभूषणभूषिता ॥ ७ ॥
नारीणां प्रवरा कान्ता रुपयौवनगर्विता ।
सुप्रिया वासुदेवस्य वर्यामीकरप्रभा ॥ ८ ॥
अन्तर्गुहं गता दृष्ट्वा सिन्धुशं व्यञ्जानान्विताम् ।
मया पृष्टो देवदेवो वनमाली जगत्प्रभुः ॥ ९ ॥
भगवन्देवदेवेश पद्मनाभ सुरारिहन् ।
कथं य मा गता दृष्ट्वा मामागच्छन्तमन्तिकात् ॥ १० ॥
नाहं विटो न वा धूर्तः तापसोऽहं जगद्गुरो ।
जितेन्द्रियो जितकोधो जितमायो जनार्दन ॥ ११ ॥

नारद उवाच ।

निशम्य वयनं किञ्चिद्भ्रव्युक्तं जनार्दनः ।

उवाच मां स्मितं कृत्वा वीणावन्मधुरां गिरम् ॥ १२ ॥

विष्णुरुवाच ।

नारदैवविधा नीतिर्न स्थातव्यं कदाचन ।

पतिं विनान्यसानिध्ये कस्यचिदोषया क्वचित् ॥ १३ ॥

माया सुदुर्जया विद्वन् योगिभिर्जितमारुतैः ।

साङ्ख्यविद्भिर्निराढारैस्तापसैश्च जितेन्द्रियैः ॥ १४ ॥

देवैश्च मुनिशार्दूल यत्त्वयोक्तं वयोऽधुना ।

जितमायोऽस्मि गीतज्ञ नैवं वाच्यं कदाचन ॥ १५ ॥

नाडं शिवो न वा ब्रह्मा जेतुं तां प्रभवोऽप्यजाम् ।

मुनयः सनकाद्याश्च कस्त्वं केऽन्ये क्षमा जये ॥ १६ ॥

देवदेवं नृदेवं वा तिर्यग्देवमथापि वा ।

बिभृयाद्यः शरीरं य स कथं तां जयेदजाम् ॥ १७ ॥

त्रियुतस्तां कथं मायां जेतुं शक्तः पुमाभवेत् ।

वेदविद्योगविद्वापि सर्वज्ञो विजितेन्द्रियः ॥ १८ ॥

कालोऽपि तस्या रूपं हि रूपहीनः स्वरूपकृत् ।

तद्गशे वर्तते देही विद्वान्मूर्खोऽथ मध्यमः ॥ १९ ॥

कालः करोति धर्मज्ञं कदाचिद्विकलं पुनः ।

स्वभावात्सर्वतो वापि दुर्ज्ञेयं तस्य चेष्टितम् ॥ २० ॥

नारद उवाच ।

धृत्युक्त्वा विरतो विष्णुरलं विस्मयमानसः ।

तमब्रवं जगन्नाथं वासुदेवं सनातनम् ॥ २१ ॥

रमापते कथंरूपा माया सा कीदृशी पुनः ।

किञ्चिद्भवा क्व संस्थाना कस्याधारा वदस्व मे ॥ २२ ॥

द्रष्टुकामोऽस्मि तां मायां दर्शयाशु महीधर ।

ज्ञातुमिच्छामि तां साम्यकप्रसाहं कुरु मापते ॥ २३ ॥

विष्णुरुवाच ।

त्रिगुणा साञ्जिवाधारा सर्वज्ञा सर्वसम्भता ।
 अज्ञेयानेकद्रुपा य सर्व व्याप्य स्थिता जगत् ॥ २४ ॥
 द्दिदृक्षा यद्वि ते चित्ते नारदारोडणं कुरु ।
 गरुडे मत्समेतोऽद्य गच्छावोऽन्यत्र साम्प्रतम् ॥ २५ ॥
 दर्शयिष्यामि ते मायां दुर्जयामञ्जितात्मभिः ।
 दृष्ट्वा तां ब्रह्मपुत्र त्वं विषादो मा मनः कृथाः ॥ २६ ॥
 धृत्युक्त्वा देवदेवो मां सस्मार विनतासुतम् ।
 स्मृतमात्रस्तु गरुडस्तदागाह्यरिसन्निधौ ॥ २७ ॥
 आगतं गरुडं वीक्ष्य आरुरोड जनार्दनः ।
 समारोप्य य मां पृष्ठे गमनाय कृतादरः ॥ २८ ॥
 यवितो विनतापुत्रो वैकुण्ठाद्रायुवेगवान् ।
 प्रेरितो यत्र कृष्णेन गन्तुकामेन काननम् ॥ २९ ॥
 मडावनानि दिव्यानि सरांसि सरितस्तथा ।
 पुरत्रामाडरादींश्च भेटभर्वटगोम्रजान् ॥ ३० ॥
 मुनीनामाश्रमान् रम्यान् वापीश्च सुमनोडराः ।
 पल्वलानि विशालानि ब्रह्मान् पङ्कजभूषितान् ॥ ३१ ॥
 भृगाणां य वराडाणां वृन्दान्यप्यवलोड्य य ।
 गतावावां कान्यकुब्जसमीपं गरुडासनौ ॥ ३२ ॥
 तत्र रभ्यं सरो दिव्यं दृष्टं पङ्कजमण्डितम् ।
 लंसकारण्डवाडीर्णं यङ्कवाकोपशोभितम् ॥ ३३ ॥
 नानावर्णैः प्रकुल्लैश्च पङ्कजैरुपरञ्जितम् ।
 शुचि मिष्टजलं भृङ्गयूथनादविराजितम् ॥ ३४ ॥
 मामाल भगवान् वीक्ष्य तडागं परमाद्भुतम् ।
 स्पर्धकं योदधेः क्षीरं मिष्टं वारि विशेषतः ॥ ३५ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 पश्य नारद गम्भीरं सरः सारसनादितम् ।
 सर्वत्र पङ्कजैश्छन्नं स्वच्छनीरप्रपूरितम् ॥ ३६ ॥
 अत्र स्नात्वा गमिष्यावः कान्यकुब्जं पुरोत्तमम् ।

धृत्युक्त्वा गरुडादाशु मामुत्तार्य व्यतारयत् ॥ ३७ ॥
 विडस्य भगवांस्तत्र जग्राह मम तर्जनीम् ।
 स्तुवन्सरोवरं भूयस्तीरे मामनयत्प्रभुः ॥ ३८ ॥
 विश्रम्य तटभागे तु स्निग्धच्छाये मनोऽरे ।
 मामुवाच मुने स्नानं कुरु त्वं विमले जले ॥ ३९ ॥
 पश्चादहं करिष्यामि तडागोऽस्मिन्सुपावने ।
 साधूनामिव येतांसि जलानि निर्मलानि च ॥ ४० ॥
 सुरभीणि परागैस्तु पङ्कजानां विशेषतः ।
 धृत्युक्तोऽहं भगवता मुक्त्वा वीणां मृगाजिनम् ॥ ४१ ॥
 स्नानाय कृतधीस्तीरे गतः प्रेमसमन्वितः ।
 पादौप्रक्षाल्य उस्तौय शिभां बद्ध्वा कुशग्रहम् ॥ ४२ ॥
 कृत्वाऽऽयम्य शुचिस्तोत्रे स्नातवानस्मि तज्जले ।
 यदा तस्मिज्जले रभ्ये स्नातोऽहं पश्यतोऽरेः ॥ ४३ ॥
 विडाय पौरुषं त्रुपं प्राप्तः स्त्रीत्वमनुत्तमम् ।
 उरिर्गुडीत्वा वीणां मे तथा कृष्णाजिनं शुभम् ॥ ४४ ॥
 आरुढ्य गरुडं तूर्णं जगाम स्वगृहं क्षणात् ।
 ततोऽहं स्त्रीत्वमापन्नश्चारुभूषणभूषितः ॥ ४५ ॥
 तत्क्षणाभ्मनसो जाता पूर्वदंडस्य विस्मृतिः ।
 विस्मृतोऽसौ जगन्नाथो मडती विस्मृता पुनः ॥ ४६ ॥
 सम्प्राप्य मोहिनीत्रुपं तडागान्निर्गतो बहिः ।
 अपश्यं नलिनीजुष्टं सरस्तद्धिमलोदकम् ॥ ४७ ॥
 किमेतदिति मनसाकरवं विस्मयं मुहुः ।
 अेवं चिन्तयमानस्य नारीत्रुपधरस्य मे ॥ ४८ ॥
 सडसा दृक्पथं प्राप्तस्तत्र तालध्वजो नृपः ।
 गजाश्वरथवृन्दैश्च संवृतो रथसंस्थितः ॥ ४९ ॥
 युवा भूषणसंवीतो देहवानिव मन्मथः ।
 वीक्ष्य मां भूपतिस्तत्र दिव्यभूषणभूषिताम् ॥ ५० ॥

राकायन्द्रमुष्नी योषां विस्मयं परमं गतः ।
 पप्रच्छ कासि कल्याणि कस्य पुत्री सुरस्य वा ॥ ५१ ॥
 मानुषस्य य वा कान्ते गन्धर्वस्थोरगस्य य ।
 अेकाकिनी कथं भाला उपयौवनभूषिता ॥ ५२ ॥
 विवाङ्छिताथ कन्या वा सत्यं वद सुलोचने ।
 किं पश्यसि सुकेशान्ते तडागेऽस्मिन्सुमध्यमे ॥ ५३ ॥
 त्रिकीर्षितं पिङ्गलापे ब्रूहि मन्मथमोहिनि ।
 भुङ्क्त्व भोगान्भरालाक्षि मया सः कृशोदरि ।
 वाञ्छितान्मनसा नूनं कृत्वा मां पतिमुत्तमम् ॥ ५४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां सङ्खितायां
 षष्ठस्कन्धे नारदेन स्वस्त्रीत्वप्राप्तिवर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ६.२८ ॥

६.२८ ऐकीनत्रिंशोऽध्यायः । नारदस्य पुनः स्वः उपप्राप्तिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 एत्युक्तोऽहं तदा तेन राज्ञा तालध्वजेन य ।
 विमृश्य मनसात्यर्थं तमुवाच विशाम्पते ॥ १ ॥
 राजन्नाहं विजनामि पुत्री कस्येति निश्चयम् ।
 पितरौ क्व य मे डेन स्थापिता य सरोवरे ॥ २ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि कथं मे सुकृतं भवेत् ।
 निराधारास्मि राजेन्द्र चिन्तयामि त्रिकीर्षितम् ॥ ३ ॥
 दैवमेव परं राजन्नास्त्यत्र पौरुषं मम ।
 धर्मज्ञोऽसि महीपाल यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ४ ॥
 तवाधीनास्म्यहं भूप न मे कोऽप्यस्ति पालकः ।
 न पिता न य माता य न स्थानं न य बान्धवाः ॥ ५ ॥
 एत्युक्तोऽसौ मया राजा बभूव मधनातुरः ।
 मां निरीक्ष्य विशालाक्षी सेवकानित्युवाच ह ॥ ६ ॥
 नरथानमानयध्वं यतुर्वाङ्म्यं मनोहरम् ।
 आरोहणार्थमस्यास्तु कौशेयाम्भरवेष्टितम् ॥ ७ ॥

मृद्धास्तरणसंयुक्तं मुक्ताजलविभूषितम् ।
यत्तुरस्रं विशालं य सुवर्णरश्मिं शुभम् ॥ ८ ॥
तस्य तद्भयनं श्रुत्वा भृत्याः सत्वरगामिनः ।
आनिन्युः शिबिकां दिव्यां मर्द्यं वस्त्रवेष्टिताम् ॥ ९ ॥
आरुढाऽहं तदा तस्यां तस्य प्रिययिकीर्षया ।
मुदितोऽसौ गृहे नीत्वा मां तदा पृथिवीपतिः ॥ १० ॥
विवाहविधिना राजा शुभे लग्ने शुभे दिने ।
उपयेमे य मां तत्र हुतभुङ्क्षन्निधौ ततः ॥ ११ ॥
तस्याहं वल्लभा जाता प्राणोभ्योऽपि गरीयसी ।
सौभाग्यसुन्दरीत्येवं नाम तत्र कृतं मम ॥ १२ ॥
रममाणो मया सार्धं सुभमाप महीपतिः ।
नानाभोगविलासैश्च कामशास्त्रोदितैस्तथा ॥ १३ ॥
राजकार्याणि सन्त्यज्य क्रीडासक्तो दिवानिशम् ।
नासौ विवेद गच्छन्तं कालं कामकलारतः ॥ १४ ॥
उद्यानेषु य रम्येषु वापीषु य गृहेषु य ।
उर्म्येषु वरशैलेषु दीर्घिकासु वरासु य ॥ १५ ॥
वारुणीमदमत्तोऽसौ विडरन्कानने शुभे ।
विसृज्य सर्वकार्याणि मद्यधीनो बभूव ह ॥ १६ ॥
व्यासाहं तेन संसक्ता क्रीडारसवशीकृता ।
स्मृतवान्पूर्वदहं न पुमभावं मुनिजन्म य ॥ १७ ॥
ममैवायं पतिर्योषाहं पत्नीषु प्रिया सती ।
पट्टराज्ञी विलासज्ञा सङ्गलं जिवितं मम ॥ १८ ॥
एति चिन्तयती तस्मिन्प्रेमबद्धा दिवानिशम् ।
क्रीडासक्ता सुभे लुब्धा तं स्थिता वशवर्तिनी ॥ १९ ॥
विस्मृतं ब्रह्मविज्ञानं ब्रह्मज्ञानं य शाश्वतम् ।
धर्मशास्त्रपरिज्ञानं तदासक्तमना स्थिता ॥ २० ॥
अेवं विडरतस्तत्र वर्षाणि द्वादशैव तु ।
गतानि क्षणवत्कामक्रीडासक्तस्य मे मुने ॥ २१ ॥

जाता गर्भवती याऽं मुदं प्राप नृपस्तदा ।
 कारयामास विधिवद्गर्भसंस्कारकर्म च ॥ २२ ॥
 अपृच्छदोऽदं राजा प्रीणयन्मां पुनः पुनः ।
 नाश्रवं लज्जमानाऽं नृपं प्रीतमना भृशम् ॥ २३ ॥
 सम्पूर्णां दशमे मासि पुत्रो जातस्ततो मम ।
 शुभेऽस्ति अङ्गनक्षत्रलज्जताशाबलान्विते ॥ २४ ॥
 बभूव नृपतेर्गोऽं पुत्रजन्ममलोत्सवः ।
 राजा परमसन्तुष्टो बभूव सुतजन्मतः ॥ २५ ॥
 सूतकान्ते सुतं वीक्ष्य राजा मुदमवाप उ ।
 अऽं भूमिपतेश्चासं प्रिया भार्या परन्तप ॥ २६ ॥
 ततो वर्षद्वयान्ते वै पुनर्गर्भो मया धृतः ।
 द्वितीयस्तु सुतो जातः सर्वलक्षणसंयुतः ॥ २७ ॥
 सुधन्वेति सुतस्याथ नाम यङ्के नृपस्तदा ।
 वीरवर्मेति ज्येष्ठस्य ब्राह्मणैः प्रेरितस्त्वयम् ॥ २८ ॥
 अेवं द्वादश पुत्राश्च प्रसूता भूपसम्भवाः ।
 मोहितोऽऽऽं तदा तेषां प्रीत्या पालनवावने ॥ २९ ॥
 पुनरष्ट सुताः काले काले जाताः स्वरूपिणः ।
 गार्हस्थ्यं मे ततः पूर्णं सम्पन्नं सुभसाधनम् ॥ ३० ॥
 तेषां दारङ्कियाः काले कृता राज्ञा यथोचिताः ।
 स्नुषाभिश्च तथा पुत्रैः परिवारो मङ्गलभूत् ॥ ३१ ॥
 ततः पौत्रादिसम्भूतास्तेऽपि क्रीडारसान्विताः ।
 आसन्नानारसोपेता मोऽवृद्धिकरा भृशम् ॥ ३२ ॥
 कदाचित्सुभमैश्वर्यं कदाचिद्भूममद्भुतम् ।
 पुत्रेषु रोगजनितं देहसन्तापकारकम् ॥ ३३ ॥
 परस्परं कदाचित्तु विरोधोऽभूत्सुदारुणः ।
 पुत्राणां वा वधूनां च तेन सन्तापसम्भवः ॥ ३४ ॥
 सुभदुःभात्मके धारे मिथ्याचारकरे भृशम् ।

सङ्कल्पजनिते क्षुद्रे मग्नोऽलं मुनिसत्तम ॥ ३५ ॥
विस्मृतं पूर्वविज्ञानं शास्त्रज्ञानं तथा गतम् ।
योषाभावे विलीनोऽलं गृहकार्येषु सर्वथा ॥ ३६ ॥
अलङ्कारस्तु सञ्जातो भृशं मोहविवर्धकः ।
येते मे बालिनः पुत्राः स्नुषाः सुकुलसम्भवाः ॥ ३७ ॥
येते पुत्राः सुसन्नद्धाः क्रीडन्ति मम वेश्मसु ।
धन्यालं भलु नारीणां संसारेऽस्मिन्नखो भृशम् ॥ ३८ ॥
नारदोऽलं भगवता वञ्चितो मायया डिल ।
न कदाचिन्मयाप्येवं चिन्तितं मनसा डिल ॥ ३९ ॥
राजपत्नी शुभाचारा बहुपुत्रा पतिव्रता ।
धन्यालं डिल संसारे कृष्णैवं मोहितस्त्वलम् ॥ ४० ॥
अथ कश्चिन्नृपः कामं दूरदेशाधिपो मडान् ।
अरातिभावमापन्नः पतिना सल मानद ॥ ४१ ॥
कृत्वा सैन्यसमायोगं रथैश्च वारणैर्युतम् ।
आजगाम कान्यकुब्जे पुरे युद्धमचिन्तयत् ॥ ४२ ॥
वेष्टितं नगरं तेन राज्ञा सैन्ययुतेन य ।
मम पुत्राश्च पौत्राश्च निर्गता नगरात्तदा ॥ ४३ ॥
सङ्ग्रामस्तुमुलस्तत्र कृतस्तैस्तेन पुत्रकैः ।
उता राज्ञे सुताः सर्वे वैरिणा कालयोगतः ॥ ४४ ॥
राजा भग्नस्तु सङ्ग्रामादागतः स्वगृहं पुनः ।
श्रुतं मया मृताः पुत्राः सङ्ग्रामे भृशदारुणैः ॥ ४५ ॥
स उत्वा मे सुतान्पौत्रान्गतो राजा बलान्वितः ।
ऋन्माना ङ्यलं तत्र गता समरमण्डले ॥ ४६ ॥
दृष्ट्वा तान्पतितान्पुत्रान्पौत्रांश्चदुःखपीडिता ।
विललापाडमायुष्मञ्छोकसागरसम्भवैः ॥ ४७ ॥
डा पुत्राः ड्य गता मेऽद्य डा उतास्मि दुरात्मना ।
द्वैवेनातिबलिष्ठेन दृवरिणातिपापिना ॥ ४८ ॥

अतस्मिन्नन्तरे तत्र भगवान्मधुसूदनः ।
 कृत्वा रूपं द्विजस्थागाद्भृङ्गः परमशोभनः ॥ ४८ ॥
 सुवासा वेदवित्तामं मत्समीपं समागतः ।
 मामुवाचातिदीनां स कन्दमानां रणाजिरे ॥ ५० ॥
 ब्राह्मण उवाच ।
 किं विधीदसि तन्वङ्गि भ्रमोऽयं प्रकटीकृतः ।
 मोक्षेन कोडिलावापे पतिपुत्रगृहात्मके ॥ ५१ ॥
 का त्वं कस्याः सुताः केऽमी चिन्तयात्मगतिं पराम् ।
 उत्तिष्ठ रोदनं त्यक्त्वा स्वस्था भव सुलोचने ॥ ५२ ॥
 स्नानं च तिलदानं च पुत्राणां कुरु कामिनि ।
 परलोकगतानां च मर्यादारक्षणाय वै ॥ ५३ ॥
 कर्तव्यं सर्वथा तीर्थे स्नानं तु न गृहे क्वचित् ।
 मृतानां किल बन्धूनां धर्मशास्त्रविनिर्णयः ॥ ५४ ॥
 नारद उवाच ।
 एतद्युक्त्वा तेन विप्रेण वृद्धेन प्रतिभोधिता ।
 उत्थिताहं नृपेणैव युक्ता बन्धुभिरावृता ॥ ५५ ॥
 अग्रतो द्विजरूपेण भगवान्भूतभावनः ।
 यलिताहं ततस्तूर्णं तीर्थं परमपावनम् ॥ ५६ ॥
 हरिर्मा कृपया तत्र पुन्तीर्थे सरसि प्रभुः ।
 नीत्वाहं भगवान्विष्वशुर्द्विजरूपी जनार्दनः ॥ ५७ ॥
 स्नानं कुरु तडागोऽस्मिन्पावने गजगामिनि ।
 त्यज शोकं क्रियाकालः पुत्राणां च निरर्थकम् ॥ ५८ ॥
 कोटिशस्ते मृताः पुत्रा जन्मजन्मसमुद्भवाः ।
 पितरः पतयश्चैव भ्रातरौ जामयस्तथा ॥ ५९ ॥
 केषां दुःखं त्यया कार्यं भ्रमेऽस्मिन्मानसोद्भवे ।
 वितथे स्वप्नसदृशे तापदे दैहिनामिह ॥ ६० ॥
 नारद उवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा तीर्थे पुरुषसंज्ञके ।

प्रविष्टा स्नातुकामाळं प्रेरिता तत्र विष्णुना ॥ ६१ ॥
 मज्जनादेव तीर्थेषु पुमाञ्जातः क्षणादपि ।
 उरिर्वाणं करे कृत्वा स्थितस्तीरे स्वदेहवान् ॥ ६२ ॥
 उन्मज्ज्य य मया तीरे दृष्टः कमललोचनः ।
 प्रत्यभिज्ञा तदा जाता मम चित्ते द्विजोत्तम ॥ ६३ ॥
 सञ्चिन्तितं मया तत्र नारदोऽहमिहागतः ।
 उरिणा सह स्त्रीभावं प्राप्नो मायाविमोहितः ॥ ६४ ॥
 एति चिन्तापरश्चाळं यदा जातस्तदा हरिः ।
 मामाह नारदागच्छ किं करोषि जले स्थितः ॥ ६५ ॥
 विस्मितोऽहं तदा स्मृत्वा स्त्रीभावं दारुणं भृशम् ।
 पुनः पुरुषभावश्च सम्पन्नः केन हेतुना ॥ ६६ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां षष्ठस्कन्धे
 नारदस्य पुनः स्वरूपप्राप्तिवर्णनं नामेकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ ६.२६ ॥

६.३० त्रिंशोऽध्यायः । मायाप्राबल्यवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 मां दृष्ट्वा नारदं विप्रं विस्मितोऽसौ महीपतिः ।
 क्व गता मम भार्या सा कुतोऽयं मुनिसत्तमः ॥ १ ॥
 विललाप नृपस्तत्र हा प्रियेति मुहुर्मुहुः ।
 क्व गता मां परित्यज्य विलपन्तं विद्योगिनम् ॥ २ ॥
 विना त्वां विपुलश्रोणि वृथा मे ज्वलितं गृहम् ।
 राज्यं कमलपत्राक्षि किं करोमि शुचिस्मिते ॥ ३ ॥
 न प्राणा मे बहिर्यान्ति विरहेण तवाधुना ।
 गतो वै प्रीतिधर्मस्तु त्वामृते प्राणधारणात् ॥ ४ ॥
 विलपामि विशालाक्षि देहि प्रत्युत्तरं प्रियम् ।
 क्व गता सा मयि प्रीतिर्याभूत्प्रथमसङ्गमे ॥ ५ ॥
 निमग्ना किं जले सुभूर्भक्षिता मत्स्यकच्छपैः ।
 गृहीता वरुणेनाशु मम दौर्भाग्ययोगतः ॥ ६ ॥

धन्या सुयारुसर्वाङ्गि या त्वं पुत्रैः समागता ।
अकृत्रिमस्तु पुत्रेषु स्नेहस्तेऽमृतभाषिणि ॥ ७ ॥
न युक्तमधुना यन्मां विहाय त्रिदिवं गता ।
विलपन्तं पतिं दीनं पुत्रस्नेहेन यन्त्रिता ॥ ८ ॥
उभयं मे गतं कान्ते पुत्रास्त्वं प्राणवल्गवाम् ।
तथापि भरणं नास्ति दुःप्पितस्य भृशं प्रिये ॥ ९ ॥
किं करोमि क्व गच्छामि रामो नास्ति महीतले ।
रामाविरुजं दुःखं जानाति रघुनन्दनः ॥ १० ॥
विधिना निष्ठुरेणात्र विपरीतं कृतं भुवि ।
दम्पत्योर्मरणं भिन्नं सर्वथा समञ्चित्तयोः ॥ ११ ॥
उपकारस्तु नारीणां मुनिभिर्विहितः किल ।
यदुक्तं धर्मशास्त्रेषु ज्वलनं पतिना सह ॥ १२ ॥
अथं विलपमानं तं राजानं भगवान्छरिः ।
निवारयामास तदा वयनैर्युक्तियोजितैः ॥ १३ ॥
श्रीभगवानुवाच ।
किं विधीदसि राजेन्द्र क्व गता ते प्रियाङ्गना ।
न श्रुतं किं त्वया शास्त्रं न कृतोऽसौ बुधाश्रयः ॥ १४ ॥
का सा कस्त्वं क्व संयोगो वियोगः कीदृशस्तव ।
प्रवालरूपे संसारे नृणां नौतरतामिव ॥ १५ ॥
गृहे गच्छ नृपश्रेष्ठ वृथा ते रुदितेन किम् ।
संयोगश्च वियोगश्च दैवाधीनः सदा नृणाम् ॥ १६ ॥
अनया सह ते राजन् संयोगस्त्विह संवृतः ।
भुक्ता त्वया विशालाक्षी सुन्दरी तनुमध्यमा ॥ १७ ॥
न दृष्टौ पितरावस्यास्त्वया प्राप्ता सरोवरे ।
काकतालीप्रसङ्गेन यद्भूतं तत्तथा गतम् ॥ १८ ॥
मा शोकं कुरु राजेन्द्र कालो हि दुरतिक्रमः ।
कालयोगं समासाद्य भुङ्क्ष्व भोगान् गृहे यथा ॥ १९ ॥

यथागता गता सा तु तथैव वरवर्णिनी ।
 यथा पूर्वं तथा तत्र गच्छ कार्यं कुरु प्रभो ॥ २० ॥
 रुदितेन तवाद्यैव नागमिष्यति कामिनी ।
 वृथा शोचसि पृथ्वीश योगयुक्तो भवाधुना ॥ २१ ॥
 भोगः कालवशादेति तथैव प्रतियाति य ।
 नात्र शोकस्तु कर्तव्यो निष्कले भववर्त्मनि ॥ २२ ॥
 नैकत्र सुभसंयोगो द्युभयोगस्तु नैकतः ।
 घटिकायन्त्रवत्कामं भ्रमणं सुभद्युभयोः ॥ २३ ॥
 मनः कृत्वा स्थिरं भूप कुरु राजयं यथासुभम् ।
 अथवा न्यस्य दायार्दे वनं सेवय साम्प्रतम् ॥ २४ ॥
 दुर्लभो मानुषो देवः प्राणिनां क्षणभङ्गुरः ।
 तस्मिन्प्राप्ते तु कर्तव्यं सर्वथैवात्मसाधनम् ॥ २५ ॥
 जिह्वोपस्थरसो राजन् पशुयोनिषु वर्तते ।
 ज्ञानं मानुषदेहे वै नान्यासु य कुयोनिषु ॥ २६ ॥
 तस्माद्गच्छ गृहं त्यज्वा शोकं कान्तासमुद्भवम् ।
 मायेयं भगवत्यास्तु यथा सम्मोहितं जगत् ॥ २७ ॥
 नारद उवाच ।
 धृत्युक्तो हरिणा राजा प्राणम्य कमलापतिम् ।
 कृत्वा स्नानविधिं सम्यग्जगाम निजमन्दिरम् ॥ २८ ॥
 दत्त्वा राजयं स्वपौत्राय प्राप्य निर्वेदमद्भुतम् ।
 वनं जगाम भूपालस्तत्त्वज्ञानमवाप य ॥ २९ ॥
 गते राजन्यहं वीक्ष्य भगवन्तमधोक्षजम् ।
 तमभ्रवं जगन्नाथं हसन्तं मां पुनः पुनः ॥ ३० ॥
 वञ्चितोऽहं त्वया देव ज्ञातं मायाभवं मलयम् ।
 स्मरामि चरितं सर्वं स्त्रीदेहे यत्कृतं मया ॥ ३१ ॥
 भ्रूहि मे देवदेवेश प्रविष्टोऽहं सरोवरे ।
 विगतं पूर्वविज्ञानं स्नानादेव कथं हरे ॥ ३२ ॥
 योषिद्देहं समासाध मोहितोऽहं जगद्गुरो ।

पतिं प्राप्य नृपश्रेष्ठं पुलोमी वासवं यथा ॥ ३३ ॥

मनस्तद्देव तच्छित्तं देहः स य पुरातनः ।

विद्गं तद्देव देवेश स्मृतेर्नाशः कथं उरे ॥ ३४ ॥

विस्मयोऽयं मळान्मेऽत्र ज्ञाननाशं प्रति प्रभो ।

कथयाद्य रमाकान्त कारणं परमं य यत् ॥ ३५ ॥

नारीदेहं मया प्राप्य भुक्त्वा भोगा ल्यनेकशः ।

सुरापानं कृतं नित्यं विधिहीनं य भोजनम् ॥ ३६ ॥

मया तद्देव न ज्ञातं नारदोऽहमिति स्फुटम् ।

जानाम्यद्य यथा सर्वं विविक्तं न तथा तदा ॥ ३७ ॥

विषगुरुवाच ।

पश्य नारद मायावी विलासोऽयं मळामते ।

देहेषु सर्वजन्तूनां दशाभेदा ल्यनेकशः ॥ ३८ ॥

जात्रस्वप्नसुषुप्तिश्च तुरीया देहिनां दशा ।

तथा देहान्तरे प्राप्ते सन्देहः कीदृशः पुनः ॥ ३९ ॥

सुप्तो नरो न जानाति न शृणोति वदत्यपि ।

पुनः प्रबुद्धो जानाति सर्वं ज्ञातमशेषतः ॥ ४० ॥

निद्रया यात्यते चित्तं भवन्ति स्वप्नसम्भवाः ।

नानाविधा मनोभेदा मनोभावा ल्यनेकशः ॥ ४१ ॥

गजो मां हन्तुमायाति न शक्तोऽस्मि पलायने ।

किं करोमि न मे स्थानं यत्र गच्छामि सत्वरः ॥ ४२ ॥

मृतं पितामहं स्वप्ने पश्यति स्वगृहागतम् ।

संयोगस्तेन वार्ता य भोजनं सह मन्यते ॥ ४३ ॥

प्रबुद्धः भलु जानाति स्वप्ने दृष्टं सुप्तासुप्तम् ।

स्मृत्वा सर्वं जनेभ्यस्तु विस्तरात्प्रवदत्यपि ॥ ४४ ॥

स्वप्नेऽपि न जानाति भ्रमोऽयमिति निश्चयः ।

तथा तथैव विभवो मायाया दुर्गमः किल ॥ ४५ ॥

नाहं नारद जानामि पारं परमदुर्घटम् ।

गुणानां किल मायाया नैव शम्भुर्न पद्मजः ॥ ४६ ॥

कोऽन्यो ज्ञातुं समर्थोऽभून्मानतो मन्धरीः पुनः ।
 मायागुणपारिज्ञानं न कस्यापि भवेद्विद ॥ ४७ ॥
 गुणत्रयकृतं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।
 विना गुणैर्न संसारो वर्तते किञ्चिदध्यदः ॥ ४८ ॥
 अहं सत्त्वप्रधानोऽस्मि रजस्तमसमन्वितः ।
 न कदाचित्त्रिभिर्हीनो भवामि भुवनेश्वरः ॥ ४९ ॥
 तथा ब्रह्मा पिता तेऽत्र रजोभुज्यः प्रकीर्तितः ।
 तमःसत्त्वसमायुक्तो न ताभ्यामुज्जितः किल ॥ ५० ॥
 शिवस्तथा तमोभुज्यो रजःसत्त्वसमावृतः ।
 गुणत्रयविहीनस्तु नैव कोऽपि मया श्रुतः ॥ ५१ ॥
 तस्मान्भोडो न कर्तव्यः संसारेऽस्मिन्भुनीश्वर ।
 मायाविनिर्मितेऽसारेऽपारे परमदुर्घटे ॥ ५२ ॥
 दृष्टा माया त्वयाद्यैव भुक्ता भोगा ज्यनेकशः ।
 किं पृच्छसि महाभाग तस्याश्चरितमद्भुतम् ॥ ५३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 षष्ठस्कन्धे मायाप्राबल्यवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ६.३० ॥

६.३१ ऐकत्रिंशोऽध्यायः । भगवतीमाहात्म्यवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
 निशामय महाराज ब्रवीमि विशदाक्षरम् ।
 माहात्म्यं भलु मायाया नारदात्तु मया श्रुतम् ॥ १ ॥
 मया पुनर्मुनिः पृष्टो नारदः सर्ववित्तमः ।
 श्रुत्वा कथां भुनेस्तस्य नारीदेवसमुद्भवाम् ॥ २ ॥
 ब्रूहि नारद पश्चात्किं कथितं हरिणा तदा ।
 क्व गतश्च जगन्नाथो भवता सह माधवः ॥ ३ ॥
 नारद उवाच ।
 धृत्युक्त्वा भगवांस्तस्मिंस्तडागेऽतिमनोहरे ।

आरुढ्य गरुडं गन्तुं वैकुण्ठे च मनो दधे ॥ ४ ॥
 मामुवाच रमाकान्तो यथेष्टे गच्छ नारद ।
 ओष्ठि वा मम लोके त्वं यथारुचि तथा कुरु ॥ ५ ॥
 ब्रह्मलोकं गतश्चाहमापृच्छ्य मधुसूदनम् ।
 भगवानपि देवेशस्तत्क्षणाद्गुरुडासनः ॥ ६ ॥
 वैकुण्ठमगमत्तूर्णं मामादिश्य यथासुभम् ।
 ततोऽहं पितृसदनं गतो याते जनार्दने ॥ ७ ॥
 चिन्तयन्सकलं दुःखं सुखं च परमाद्भुतम् ।
 गत्वा प्राणम्य पितरे स्थितो यावत्पुरः पितुः ॥ ८ ॥
 तावत्पृष्टो मुने पित्रा वीक्ष्य चिन्तातुरं तु माम् ।
 ब्रह्मयोवाच ।
 क्व गतोऽसि मलाभाग कस्माच्चिन्तातुरः सुत ॥ ९ ॥
 स्वस्थं नैवाद्यं पश्यामि मनस्ते मुनिसत्तम ।
 केनापि वञ्चितोऽसि त्वं दृष्टं वा किञ्चिद्दृष्टुतम् ॥ १० ॥
 विषण्णं गतविज्ञानं पश्यामि त्वां कथं सुत ।
 नारद उवाच ।
 एति पृष्टस्तदा पित्रा बृश्यां समुपवेश्य च ॥ ११ ॥
 तमब्रवं स्ववृत्तान्तं मायाबलसमुद्भवम् ।
 वञ्चितोऽहं पितः कामं विष्णुना प्रभवविष्णुना ॥ १२ ॥
 स्त्रीभावं गमितः कामं वर्षाणि सुबद्धून्यपि ।
 अनुभूतं मङ्गुः पुत्रशोकसमुद्भवम् ॥ १३ ॥
 प्रबोधितोऽहं तेनैव मृदुवाक्यामृतेन च ।
 पुनः सरोवरे स्नात्वा जातोऽहं नारदः पुमान् ॥ १४ ॥
 किमेतत्कारणं ब्रह्मन् यन्मोहमगमं तदा ।
 विस्मृतं पूर्वंविज्ञानं तन्मयस्तरसा कृतः ॥ १५ ॥
 अेतन्मायाबलं ब्रह्मन्न जानेऽहं दुरत्ययम् ।
 ज्ञानदानिकरं जातं मूलं मोहस्य विरुद्धम् ॥ १६ ॥
 अनुभूतं मया सम्यग्ज्ञातं सर्वं शुभाशुभम् ।

कथं त्वं जितवांस्तात तमुपायं वदस्व मे ॥ १७ ॥

नारद उवाच ।

विज्ञामोऽसौ मया धाता प्रीतिपूर्वमतः पश्यम् ।

मामुवाच स्मितं कृत्वा पिता मे वासवीसुत ॥ १८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

दुर्जयैषा सुरैः सर्वैर्भुनिभिश्च मलात्मभिः ।

तापसैर्ज्ञानयुक्तैश्च योगिभिः पवनाशनैः ॥ १९ ॥

नाडं तां सर्वथा ज्ञातुं शक्तो मायां मलाबलाम् ।

विष्णुर्ज्ञातुं न शक्तश्च तथा शम्भुरुमापतिः ॥ २० ॥

दुर्ज्ञेया सा मलाभाया सृष्टिस्थित्यन्तकारिणी ।

कालकर्मस्वभावाद्यैर्निमित्तकारणैर्वृता ॥ २१ ॥

शोकं मा कुरु मेधाविस्तत्र मायामलाबले ।

न यैव विस्मयः कार्यो वयं सर्वे विमोहिताः ॥ २२ ॥

नारद उवाच ।

पित्रेत्युक्तास्तदा व्यास तमापृच्छ्य गतस्मयः ।

आगतोऽस्म्यत्र पश्यन्वै तीर्थानि य वराणि य ॥ २३ ॥

तस्मात्त्वमपि सन्त्यज्य मोहं कौरवनाशजम् ।

कालक्षयं सुभासीनः स्थानेऽस्मिन् कुरु सत्तम ॥ २४ ॥

अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ।

निश्चयं लुप्तये कृत्वा विचरस्व यथासुभम् ॥ २५ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्युक्त्वा नारदो राजन् गतो मां प्रतिबोधय ।

अहं तस्थिन्त्यन्वाक्यं यदुक्तं मुनिना तदा ॥ २६ ॥

स्थितः सरस्वतीतीरे कल्पे सारस्वते वरे ।

कालातिवाडनायैतत्कृतं भागवतं मया ॥ २७ ॥

पुराणमुत्तमं भूप सर्वसंशयनाशनम् ।

नानाप्यानसमायुक्तं वेदप्रामाण्यसंश्रितम् ॥ २८ ॥

सन्देहोऽत्र न कर्तव्यः सर्वथा नृपसत्तम ।

यथेन्द्रजालिङः कश्चित्पाञ्चालीं दारवीं करे ॥ २९ ॥

कृत्वा नर्तयते कामं स्वेच्छया वशवर्तिनीम् ।

तथा नर्तयते माया जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ ३० ॥

ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तं सदेवासुरमानुषम् ।

पञ्चेन्द्रियसमायुक्तं मनश्चित्तानुवर्तनम् ॥ ३१ ॥

गुणास्तु कारणं राजन् सर्वेषां सर्वथा त्रयः ।

कार्यं कारणसंयुक्तं भवतीति विनिश्चयः ॥ ३२ ॥

भिन्नभिन्नस्वभावास्ते गुणा मायासमुद्भवाः ।

शान्तो घोरस्तथा मूढस्त्रयस्तु विविधा यतः ॥ ३३ ॥

तत्समेतः पुमान्प्रित्यं तद्विहीनः कथं भवेत् ।

न भवत्येव संसारे रडितस्तन्तुभिः पटः ॥ ३४ ॥

तथा गुणैस्त्रिभिर्हीनो न दृडीति विनिश्चयः ।

देवदेहो मनुष्यो वा तिरश्चो वा नराधिप ॥ ३५ ॥

गुणैर्विरडितो न स्यान्मृद्विहीनो घटो यथा ।

ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रस्त्रयश्चामी गुणाश्रयाः ॥ ३६ ॥

कदाचित्प्रीतियुक्तास्ते तथाप्रीतियुताः पुनः ।

तथा विषाद्युक्तास्ते भवन्ति गुणयोगतः ॥ ३७ ॥

ब्रह्मा कदाचित्सत्त्वस्थस्तदा शान्तः समाधिमान् ।

प्रीतियुक्तो भवेत्सर्वभूतेषु ज्ञानसंयुतः ॥ ३८ ॥

पुनः सत्त्वविहीनस्तु रजोगुणसमावृतः ।

तदा भवेद् घोररुपः सर्वत्राप्रीतिसंयुतः ॥ ३९ ॥

यदा तमोगुणाविष्टो आडुल्येन भवेद्विधिः ।

तदा विषादसम्पन्नो मूढो भवति नान्यथा ॥ ४० ॥

माधवोऽपि सदा सत्त्वसंश्रितः सर्वथा भवेत् ।

यदा शान्तः प्रीतियुक्तो भवेज्ज्ञानसमन्वितः ॥ ४१ ॥

स श्रेव रजाधिक्यादप्रीतिसंयुतो भवेत् ।

घोरश्च सर्वभूतेषु गुणाधीनो रमापतिः ॥ ४२ ॥

रुद्रोऽपि सत्त्वसंयुक्तः प्रीतिमाञ्छान्तिमान्भवेत् ।
 रजोनिमीलितः सोऽपि घोरः प्रीतिविवर्जितः ॥ ४३ ॥
 तमोगुणयुतः सोऽपि मूढो विषादयुग्मवेत् ।
 अते यदि गुणाधीना ब्रह्मविष्णुदरादयः ॥ ४४ ॥
 सूर्यवंशोद्भवास्तद्भृत्योमवंशाभवा अपि ।
 मन्वादयश्च ये प्रोक्ताश्चतुर्दश युगे युगे ॥ ४५ ॥
 अन्येषां यैव का वार्ता संसारेऽस्मिन्नृपोत्तम ।
 मायाधीनं जगत्सर्वं सदेवासुरमानुषम् ॥ ४६ ॥
 तस्माद्गजत्र कर्तव्यः सन्देहोऽत्र कदाचन ।
 देही मायापराधीनश्चेते तद्भ्रशानुगः ॥ ४७ ॥
 सा च माया परे तत्त्वे संविद्रूपेऽपि सर्वदा ।
 तदधीना प्रेरिता च तेन जिवेषु सर्वदा ॥ ४८ ॥
 ततो मायाविशिष्टां तां संविदं परमेश्वरीम् ।
 मायेश्वरीं भगवतीं सखिदानन्दरूपिणीम् ॥ ४९ ॥
 ध्यायेत्तथाराधयेच्च प्रणामेच्च जपेदपि ।
 तेन सा सद्यः भूत्वा मोक्षयत्येव देहिनम् ॥ ५० ॥
 स्वमायां संहरत्येव स्वानुभूतिप्रदानतः ।
 भुवनं भवु माया स्यादीश्वरी तस्य नायिका ॥ ५१ ॥
 भुवनेशी ततः प्रोक्ता देवी त्रैलोक्यसुन्दरी ।
 तद्रूपे यदि सक्तं स्याच्चित्तं भूमिपते सदा ॥ ५२ ॥
 मायया किं भवेत्तत्र सदसद्भूतया नृप ।
 तस्मान्मायानिरासार्थं नान्यद्वै देवतान्तरम् ॥ ५३ ॥
 समर्थं तु विना देवीं सखिदानन्दरूपिणीम् ।
 तमोराशिं नाशयितुं शक्तं नैव तमो भवेत् ॥ ५४ ॥
 किन्तु भानुप्रभायन्द्रविद्युद्भक्तिप्रभादयः ।
 तस्मान्मायेश्वरीमग्नां स्वप्रकाशां तु संविदम् ॥ ५५ ॥
 आराधयेदतिप्रीत्या मायागुणानिवृत्तये ।
 एति सम्यग्भयाभ्यातं वृत्रासुरवधादिकम् ॥ ५६ ॥

यत्पृष्ठं राजशार्दूल किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ।
पूर्वार्धोऽयं पुराणस्य कथितस्तव सुव्रत ॥ ५७ ॥
यत्र देव्यास्तु मडिमा विस्तरेणोपपादितः ।
अेतद्रुडस्यं श्रीमातुर्न देयं यस्य कस्यचित् ॥ ५८ ॥
देयं भक्त्याय शान्ताय देवीभक्तिरताय य ।
शिष्याय ज्येष्ठपुत्राय गुरुभक्तियुताय य ॥ ५९ ॥
छदमणिलकथानां सारभूतं पुराणं
निणिलनिगमतुल्यं सप्रमाणानुविद्धम् ।
पठति परमभावाधः शृणोतीह भक्त्या
स भवति धनवान्वै ज्ञानवान्मानवोऽत्र ॥ ६० ॥
छति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
षष्ठस्कन्धे भगवतीमाहात्म्यवर्णनं नामकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ६.३१ ॥
॥ छति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे षष्ठस्कन्धः समाप्तः ॥
॥ छति श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे पूर्वार्धः सम्पूर्णः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

—
6 Shrimaddevibhagavatamahapurane Shashthah Skandhah
pdf was typeset on March 31, 2024
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

